

A nagy küzdelem

Írta: Mark Finley

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednapi Adventista Egyház

© 2024 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Minden jog fenntartva.

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írta: Mark Finley

Fordította: Zarkáné Teremy Krisztina

Korrektor: Fürjné Simon Edina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói mellékletet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINLEY, MARK

A nagy küzdelem: bibliatanulmányok tanítói melléklettel:
2024 április, május, június: Szombatiskola és személyes szolgálatok
Hetednap Adventista Egyház / Mark Finley. – Pantelimon: Viața și sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-492-8

<i>Bevezető</i>	4
<i>Felhívás</i>	6
1. A minden háborút kiváltó harc	11
2. A központi kérdés: szeretet vagy önzés?	23
3. Fény a sötétben	36
4. Kiállítás az igazság mellett	49
5. Hinni nehéz helyzetekben.....	61
6. Két tanúbizonyság.....	74
7. A remény motiváló ereje	86
8. A szentélyből sugárzó fény	99
9. Isten uralmának alapja	111
10. A spiritizmus leleplezése	123
11. Fenyegető konfliktus	136
12. A föld történelmének záró eseményei.....	148
13. Isten szeretetének diadala.....	160

Mit felelnénk arra a kérdésre, hogy „Mi a Biblia fő története?” *Jézus? A megváltás terve? A kereszt?* Természetesen mindhárom igaz. Ám e fontos témakörök egy még nagyobb ívű téma hátterén bontakoznak ki, *Mózes első könyvétől* kezdve *A jelenések könyvéig* átszöve a Bibliát, ez pedig „a nagy küzdelem”.

A nagy küzdelem a mennyben kezdődött, Lucifer Isten elleni lázadásával. A kozmikus konfliktus Isten szeretetének kérdése körül forog. Vajon Isten teljes mértékben szeret? A teremtményei javát keresi? Vagy inkább hatalmaskodó zsarnok, akit csakis saját érdekei hajtanak?

A negyedévi tanulmányunk a prófécia kinyilatkoztatása alapján Isten szemszögéből követi végig a világ történelmét, Krisztus idejétől kezdve napjainkig és még tovább. Isten természete a szeretet, tehát a tettei is szeretetből fakadnak, bár ez nem mindig egyértelmű a véges emberek vagy akár az angyalok számára sem. Szeretete fokozatosan tárult fel a nagy küzdelem kibontakozása során, annak magassága és mélysége a kereszt által látható legjobban. Az egész világegyetem előtt megmutatkozott a Golgotán, amikor Krisztus életét adta az emberiség megváltásáért, Sátán végső veresége pedig biztossá vált.

A csata azonban tovább dül. A kereszten Sátán meg akarta ölni Jézust, az azt követő századok során pedig Isten népét próbálta elpusztítani. Kíméletlenül üldözte Krisztus egyházát, milliókat mészárolt le, az Úr azonban mindig is népével volt, sosem hagyja el övéit.

Ebben a negyedévben a nagy küzdelem főbb fejleményeit vizsgáljuk a mennybéli lázadástól kezdve, majd sorra vesszük a Krisztus és Sátán közötti konfliktus központi kérdéseit. Látni fogjuk a valdens hívők rendíthetetlen bátorságát a vad üldözés közepette, valamint a reformátorok eltökéltségét a Biblia igazságának követése mellett a kínzások, láncok, máglya és mártírhalál fenyegetése dacára is.

Ellen G. White a következőt mondja e lelki óriások hitéről: „Számukra a Biblia tanítása volt minden tan és minden állítás próbaköve. Az Istenbe és Igéjébe vetett hit adott erőt e szent embereknek, amikor feláldozták életüket a máglyán” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 220. o.).

A reformáció lángra lobbantotta az igazság fáklyáját, ami még most is fényesen ragyog. A reformátorok hitének alapja a Szentírás volt, a kegyelem általi üdvösségbe vetett szilárd hitük készített utat az adventmozgalom számára, aminek élére állt William Miller és világszerte még sokan mások.

Isten azért hívta el a Hetednap Adventista Egyházat, hogy a reformátorok által lefektetett alapra építkezve emelje fel azokat a bibliai igazságokat, amelyeket az évszázadok során az emberek szem elől tévesztettek. Az egyház küldetésének középpontjában Jel 14:6-12 hármasság üzenetének hirdetése áll, ami az Úr utolsó figyelmeztetése a vég felé rohanó világnak.

Az üzenet közvetítése felkelti a János apostol által sárkányként ábrázolt Sátán haragját: *„Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék a többi utódjával, akik megőrzik az Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus bizonyágtétele”* (Jel 12:17, ÚRK). Tanulmányozni fogjuk a nagy küzdelem utolsó eseményeit is, beleértve Isten szeretetének a pokol minden hatalmassága és ereje fölött aratott győzelmét, ami elvezet majd az új ég és új föld megteremtéséhez.

Bár a mostani negyedév tanulmányainak is a Biblia az alapja, Ellen G. White: *A nagy küzdelem* c. könyvének tematikus vázlatát fogjuk követni e hatalmas téma vizsgálatában. Minden leckében feltüntettük, a könyv mely fejezeteit vesszük alapul benne, így segédanyagként lehet majd használni a további tanulmányozás és ismertetés közben, hogy mindannyian egyre jobban megismerhessük *„Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét”* (Ef 3:19).

Mark Finley, a nemzetközi ismertségű evangélista Connecticutból, az Egyesült Államokból származik. 2005–2010 között a Generál Konferencia alelnökeként szolgált. Nyugdíjba vonulása után a Generál Konferencia elnökének tanácsadója lett. Mark Finley-nek és feleségének, Ernestine-nek három gyermeke és öt unokája van.

**„A ti beszédeitek mindenkor kellemetes legyen,
sóval fűszerezett, hogy tudjátok, mi módon kell
néktek kinek-kinek megfelelnetek.”**

(Kolossé 4:6)

A mobil eszközökön is elérhető közösségi oldalaknak köszönhetően sosem hirdették Romániában ilyen széles körben a Biblia tanításait, mint az utóbbi tíz évben. Kérlek, értékeljétek, kommenteljétek és osszátok a Szentírás Adventista Egyház által hirdetett igazságát közvetítő videotartalmakat! Az eredményesség érdekében kövessétek az alábbi ajánlásokat:

- Áldó szavakkal válaszoljatok, ha rosszat mondanak rólatok, vagy félreértenek titeket (Róm 12:14)!
- Ne tegyetek közzé hozzászólásokat, ha sértve érzitek magatokat, vagy ha valaki a véleményével, hozzászólásával felingerelt!
- Minden hozzászólásotokban próbáljátok meg az Úr Jézusra, tanításaira és gyakorlati megnyilvánulásaira irányítani a figyelmet!
- Imában kérjétek a Szentlélek ihletését, és gondolkodjatok, mielőtt válaszolnátok! Utaljatok bibliai idézetekre!
- Válaszoljatok minden posztolásotokra kapott hozzászólásra, de segítsetek a nagy nézettségnek örvendő videotartalmak értelmezésében is!
- Úgy érveljétek, hogy ne használjátok fel minden rendelkezésekre álló bizonyítékot (lásd a következő oldalt)!
- Ellenőrizzétek a posztolandó hozzászólások szövegének helyesírását!

„Manapság, amikor fülcsiklandó mesék vonják magukra a figyelmet, a könnyen érthető stílusban előadott igazság – néhány erős érvel alátámasztva – sokkal jobb, mintha túl mélyen belemerülnének a részletekbe, s a bizonyítékok lenyűgöző sorozatát tálalnák föl, mivel a szóban forgó igazság így sok ember előtt nem emelkedik ki olyan jól kivehetőn, mint mielőtt még a kifogásokat és bizonyítékokat eléjük tárták volna. Sokak számára a ténymegállapítások sokkal maradandóbbak, mint a hosszas érvelések. Az emberek sok mindent magától értetődőnek tartanak. Az ilyenek előtt a bizonyítás nem lendít a dolgokon” (Ellen White: *Bizonyágtételek*, 3. köt., 36. o.).

”

**Mindig készek legyetek megfelelni
mindenkinek, aki számot kér tőletek
a bennetek levő reménységről,
szelídséggel és félelemmel:
jó lelkiismeretetek lévén, hogy
amiben rágalmaznak titeket [...],
megszégyenüljenek, akik gyalázzák
a ti Krisztusban való jó élteteket.**

(1Péter 3:15–16)

”

Daniel Brînzan, lelkipásztor

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk érettük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreiről készült videóanyagok értékes, gyakorlatban alkalmazható ötleteket tartalmaznak. Megtekinthetők és letölthetők a „Școala de Sabat” YouTube-csatorna „Știri Misio-nare Video” lejátszási listáján.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Adventista jelenlét nélküli település lakója _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Április

- 1 Ezékiel 1
- 2 Ezékiel 2
- 3 Ezékiel 3
- 4 Ezékiel 4
- 5 Ezékiel 5
- 6 Ezékiel 6
- 7 Ezékiel 7
- 8 Ezékiel 8
- 9 Ezékiel 9
- 10 Ezékiel 10
- 11 Ezékiel 11
- 12 Ezékiel 12
- 13 Ezékiel 13
- 14 Ezékiel 14
- 15 Ezékiel 15
- 16 Ezékiel 16
- 17 Ezékiel 17
- 18 Ezékiel 18
- 19 Ezékiel 19
- 20 Ezékiel 20
- 21 Ezékiel 21
- 22 Ezékiel 22
- 23 Ezékiel 23
- 24 Ezékiel 24
- 25 Ezékiel 25
- 26 Ezékiel 26
- 27 Ezékiel 27
- 28 Ezékiel 28
- 29 Ezékiel 29
- 30 Ezékiel 30

Május

- 1 Ezékiel 31
- 2 Ezékiel 32
- 3 Ezékiel 33
- 4 Ezékiel 34
- 5 Ezékiel 35
- 6 Ezékiel 36
- 7 Ezékiel 37
- 8 Ezékiel 38
- 9 Ezékiel 39
- 10 Ezékiel 40
- 11 Ezékiel 41
- 12 Ezékiel 42
- 13 Ezékiel 43
- 14 Ezékiel 44
- 15 Ezékiel 45
- 16 Ezékiel 46
- 17 Ezékiel 47
- 18 Ezékiel 48
- 19 Dániel 1
- 20 Dániel 2
- 21 Dániel 3
- 22 Dániel 4
- 23 Dániel 5
- 24 Dániel 6
- 25 Dániel 7
- 26 Dániel 8
- 27 Dániel 9
- 28 Dániel 10
- 29 Dániel 11
- 30 Dániel 12
- 31 Hóseás 1

Június

- 1 Hóseás 2
- 2 Hóseás 3
- 3 Hóseás 4
- 4 Hóseás 5
- 5 Hóseás 6
- 6 Hóseás 7
- 7 Hóseás 8
- 8 Hóseás 9
- 9 Hóseás 10
- 10 Hóseás 11
- 11 Hóseás 12
- 12 Hóseás 13
- 13 Hóseás 14
- 14 Jóel 1
- 15 Jóel 2
- 16 Jóel 3
- 17 Ámos 1
- 18 Ámos 2
- 19 Ámos 3
- 20 Ámos 4
- 21 Ámos 5
- 22 Ámos 6
- 23 Ámos 7
- 24 Ámos 8
- 25 Ámos 9
- 26 Abdiás
- 27 Jónás 1
- 28 Jónás 2
- 29 Jónás 3
- 30 Jónás 4

március 30 – április 5.

A minden háborút kiváltó harc

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 3:15; Ézsaiás 14:12-14; Ezékiel 28:12-15; János 17:24-26; Jelenések 12:7-9; **A nagy küzdelem** 29–30. fejezete

Alapige: „És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; De nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték többé a mennyben” (Jel 12:7-8).

Ha Isten jó, akkor miért olyan rossz a világ? Hogyan engedheti meg a szeretet Istene, hogy ennyi gonoszság létezzen? Miért történnek szörnyű dolgok jó emberekkel? Az e heti tanulmányban a jó és a rossz közötti ősi küzdelmet tekintjük át. Lucifer mennybéli lázadásától kezdődően megvizsgáljuk, honnan eredt a gonoszság, illetve milyen türelmet gyakorol Isten a bűn problémájával kapcsolatban.

Isten a mérhetetlen szeretet Istene, ez a természetéből fakad (1Jn 4:7-8). Minden tette erről árulkodik (Jer 31:3). Szeretetet nem lehet erőltetni, kikényszeríteni, előírni. Ellen G. White helytállóan fogalmaz: „Szeretetet csak szeretet ébreszthet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13. o.). A választás szabadságának megtagadása a szeretet lehetőségét veszi el, ezzel pedig eltörli a valódi boldogság lehetőségét. Isten a szeretetével nyer meg bennünket szövetségeseiül. Úgy fáradozik a jó és a rossz közötti nagy küzdelem megoldásán, hogy a bűn soha többé ne üthesse fel a fejét a világegyetemben. Célja, hogy az egész világegyetem előtt bemutassa, Ő mindig is a teremtményei érdekeit, javát szolgálta. Isten szeretet-szemüvegén keresztül, a világra a jó és a rossz közötti nagy küzdelem fényében tekintve arról bizonyosodunk meg, hogy a jó végérvényesen győzni fog a gonoszság felett.

Április 6. – **A könyvevangélisták szombatja**

A nagy küzdelem c. könyv a nyomtatott kiadások mellett elektronikus és hangoskönyv formában is elérhető az interneten (lásd a QR-kódokat).

- 1** Olvassuk el Jel 12:7-9 szakaszát! Mit árul el ez a rész a mennyei szabadságról és a gonosz eredetéről? Isten még hogyan reagálhatott volna Lucifer lázadására?
-

Ezek a versek a jó és a rossz közötti kozmikus konfliktust írják le. Sátán és angyalai Krisztus ellen küzdöttek, míg végül kivetették őket a mennyből. Kifejezetten furcsa, hogy háború tört ki a menny tökéletes légkörében. Hogyan történhetett? A szerető Isten egy ördögi angyalt teremtett volna, aki elindította a háborút? Volt benne valamilyen végzetes hiba, ami lázadásra vezette? A Biblia egyértelműen szól a gonosz eredetéről. Elgördíti a függőnyt a jó és a rossz közötti konfliktus elől.

- 2** Vessük össze Ézs 14:12-14 és Ez 28:12-15 részeit! Mi zajlott le Lucifer gondolataiban, ami lázadáshoz vezetett?
-

Isten nem ördögöt teremtett, hanem Lucifert, aki káprázatos, ragyogó, tökéletes volt. Tökéletességéhez tartozott a választási szabadság is, ami Isten szereteten, nem pedig kényszeren alapuló uralmának alapvető elve. A bűn Luciferrel kezdődött a mennyben. Nincs észszerű magyarázat arra, miért engedte ez a tökéletes angyal, hogy a büszkeség és a féltékenység gyökeret verjen a szívében, ami aztán a Teremtő elleni lázadássá nőtt.

Lucifer teremtményként olyan imádatra vágyott, ami egyedül a Teremtőt illeti meg. Az Úr trónjára tört, megkérdőjelezve hatalmát. Lázadása nyílt háborúhoz vezetett a mennyben.

Bár Isten hosszan tűrt Luciferrel kapcsolatban, azt mégsem engedte, hogy lázadásával megrontsa a menny légkörét. „A mennyei tanácskozó testületek kérlelték Lucifert. Isten Fia elétárta a Teremtő nagyságát, jóságát és igazságosságát, valamint törvényének szentségét és változatlanosságát. A menny rendjét Isten állapította meg, és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza Alkotóját, magát pedig romlásba dönti. De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást keltett. Lucifer hagyta, hogy a Krisztussal szembeni féltékenység eluralkodjék rajta, és még elszántabb lett” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 425. o.).

Mit tanulhatunk az Úr jelleméről a gonosszal való bánásmódja alapján?

Nincs észszerű magyarázat arra, miért hagyta Lucifer, a tökéletes angyal, hogy a büszkeség és a féltékenység gyökeret eresszen a szívében, majd pedig a Teremtő elleni lázadássá növekedjen. Sátán büszkesége nyílt lázadássá érett. Igazságtalansággal vádolta az Urat. Kételyeivel és vádjaival megfertőzte az angyalokat.

3 Olvassuk el Jel 12:4 versét! Mire mutat rá ez a bibliavers Sátán megtévesztő képességét illetően? Hány angyal adott hitelt az Istenről mondott hazugságainak?

Amikor kitört a harc a mennyben, az angyaloknak el kellett dönteniük, hogy Jézust vagy Lucifert követik-e. Milyen volt ez a mennyei háború? Fizikai küzdelem lehetett, vagy inkább eszméké, esetleg mindkettő? Nem ismerjük a részleteket, ugyanakkor a vízály eléggé fizikai volt ahhoz, hogy végül kivetették Sátánt és az angyalait, *„többé nem volt helyük a mennyben”* (Jel 12:8-9, ÚRK). A harcnak mindenképpen volt valamennyi fizikai vetülete. Egy dolog teljesen biztos a mennyei háborúval kapcsolatban: minden angyalnak döntenie kellett Krisztus mellett vagy ellen. Kit fognak követni? Kinek a hangjára hallgatnak? A hűséges angyalok azt választották, hogy Jézus szeretetből fakadó parancsolatainak engedelmeskednek, míg az angyalok egyharmada Luciferre hallgatott, nem engedtek Istennek, így elvesztették a mennyet. A föld történelmének e döntő pillanatában nekünk is döntenünk kell Krisztus mellett vagy ellen. Nekünk is ki kell nyilvánítanunk, hogy kinek az oldalán állunk: Krisztusén vagy Sátánén.

4 Olvassuk el 1Móz 2:15-17, 2Móz 32:26, Józs 24:15, 1Kir 18:20-21 és Jel 22:17 verseit! Milyen alapvető elvet tanítanak ezek a versek a nagy küzdelemről?

Amikor Isten megteremtette az emberiséget, mélyen belénk plántálta a gondolkodás, a megfontolás és a választás képességét. Emberi mivoltunk lényegét az erkölcsi választás képessége adja meg. Nem robotok vagyunk. Eltérően az állatvilágtól, Isten a saját képére alkotott meg minket, hogy képesek legyünk választani jó és rossz között, örökérvényű lelki elvek alapján élni az életünket. Isten arra hívja népét Lucifer mennybéli lázadása és a földi bűneset óta, hogy válaszoljanak szeretetére, engedelmeskedjenek parancsolatainak és szolgálják Őt.

Amikor Isten megteremtette a földet, az tökéletes volt. Láttá, „*hogy minden, amit teremtett, íme, igen jó*” (1Móz 1:31, ÚRK). A bűnnek, a gonoszságnak foltja sem volt rajta. Ádámnak és Évának ugyanúgy szabad akaratot adott az Úr, mint Lucifernek. Nem akart robotokat látni a földön, ahogy a mennyben sem.

Mindent megtett azért, hogy teremtményei tisztában legyenek szabadságukkal. Egy fát ültetett a kertbe, amit a jó és a gonosz tudása fájának nevezett. Külön fel is hívta rá Ádám és Éva figyelmét, mert biztosítani akarta, hogy *tudják*, van választásuk.

Sátán a fához ment, és amikor Éva ott időzött, ezt mondta neki: „*Bizonny nem haltok meg. Hanem tudja Isten, hogy amelyik napon esztek abból, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói*” (1Móz 3:4-5, ÚRK). Más szóval, ha esztek erről a fáról, a létezés új szférájába kerülnétek. Izgalmas lesz, korábban nem ismert érzéseket tapasztaltok. Éva, még visszatart valamit tőletek Isten. Tessék, vedd el a tiltott gyümölcsöt, kóstold meg!

Éva, majd később Ádám is a döntésével kinyitotta az ajtót, amit az Úr örökre zárva akart tartani: a bűnre, a szenvedésre, a szívfájdalomra, a betegségekre és a halálra vezető ajtót.

- 5** Olvassuk el **1Móz 3:1-3** szakaszát **Róm 3:23** és **5:12** verseivel együtt! Mi a közös ezekben? Nevezzük meg a bűn következményeit, amelyek az egész emberiséget sújtják!

A bűn tulajdonképpen lázadás Isten ellen, eltávolít tőle. Mivel Ő az élet forrása, a tőle való elszakadás halálba visz, aggodalmat, szorongást és betegséget okoz. Világunk szenvedése végső soron abból következik, hogy bűn-sújtotta bolygón élünk. Ez bizonyosan nem jelenti azt, hogy amikor csak szenvedünk, az mindig azért történik, mert bűnt követtünk el, hanem mindannyiunkra hat az, hogy bűnbe süllyedt bolygón élünk.

- 6** Olvassuk el **1Móz 3:15**, **3Móz 5:5-6** és **Jn 1:29** verseit! Mit ígért Isten Ádámnak és Évának a kertben, a bűneset után, ami reménységet adott nekik a csüggedésben? Milyen szolgálatot indított el az Édenben az Úr, ami előre mutatott a bűn problémájának évszázadokkal későbbi megoldására?
-

Ádám és Éva vétkezett, az Úr pedig közölte velük, hogy el kell hagyniuk kerti otthonukat. Attól kezdve fáradozás és szenvedés a jussuk. Vajon reménység nélkül kell szenvedniük, végül pedig meghalniuk? Isten ekkor adta nekik az 1Móz 3:15 versében feljegyzett ígéretet. Egyenesen Sátánra, a kígyóra nézve mondta: „*Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: ő a fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod*” (ÚRK). Abban a pillanatban talán nem tudták pontosan, mit értett Isten ezen, annyit viszont értettek, hogy ismét reménykedhetnek. A megváltásuk valamilyen módon az asszony magva által történik majd. Az asszony magva természetesen Jézus Krisztus (Gal 3:16). Sátán a kereszten marta meg Jézus sarkát, akinek a győzelme azonban garantálja számunkra, hogy egy nap a kígyó fejére fog taposni, bezárul a szenvedés és a halál ajtaja, amit Ádám és Éva tárt ki.

7 Olvassuk el 2Kor 5:21, Gal 3:13 és Zsid 2:9 verseit! Mit árulnak el ezek a szakaszok Krisztus keresztdozatának jelentőségéről?

Tűnődünk már valaha azon, hogy tényleg szeret-e bennünket Isten? Nézzünk a keresztre, a töviskoszorúra, a kezét és lábát átfúró szögekre! Jézusnak a Golgotán kiontott minden csepp vérével Isten azt mondja: *Szeretlek! Nem akarok nélküled lenni a mennyben! Igen, bűnt követél el, az ellenség kezébe adtad magad, az érdemeid alapján nem vagy méltó az örök életre, de én váltságdíjat fizettem érted.* Többé nem kell bizonytalankodnunk amiatt, hogy Isten szeret-e bennünket, ha a keresztre tekintünk.

A Biblia Jézusról szól, aki eljött a világunkba, és megtapasztalta az egész emberiség által jól ismert bánatot, csalódást és fájdalmat. Úgy mutatja be Krisztust, mint aki ugyanolyan kísértésekbe ütközött, mint mi, de élete és kereszthalála által győzött a pokol hatalmasságai és erői felett. Mindezt mindannyiunkért tette, egyen-egyenként.

Gondoljuk végig! Jézus, a világmindenség Teremtője (lásd Jn 1:3) nemcsak lejött a mennyből a bűnbe süllyedt világba, hanem úgy szenvedett, ahogyan egyikünknek sem kell (lásd Ézs 53:1-5). Ezt azért vállalta, mert szeret bennünket, mindannyiunkat! Milyen komoly indok ez a reménységre!

Hogyan felelt Sátán vádjaira a kereszten Krisztus? Mit ért el a halálával a jó és a rossz közötti nagy küzdelemben?

Jézus a kereszten végbevitt tette által közbenjárhat értünk a mennyben. A feltámadt Úr a nagy Főpap, Ő mindent megad, ami szükséges ahhoz, hogy Isten országában örökké élhessünk.

8 Olvassuk el Zsid 4:15-16 és 7:25 verseit! Milyen bátorítást találunk ezekben a versekben a kísértéssel, szenvedéssel, betegséggel és halállal teli világban?

Az Ige azt mondja, hogy *„hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt”* (Zsid 4:15, ÚRK). Majd hozzáteszi: *„Járuljunk azért bizalommal – azaz bátran – a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk idejében jövő segítségül”* (Zsid 4:16, ÚRK). Egyszerűen szólva, Jézus a saját igazságosságába öltöztetve, a halála által megmentve és a vére által megváltva állít bennünket a világegyetem elé. Ő minden tekintetben olyan, amilyennek nekünk kellene lenni. Krisztus által nem kárhoztatnak minket a múltunk bűnei miatt. Benne eltűnik a vétünk, hatalmas közbenjárása miatt megtörik a bűn szorítása az életünkön. Lehullanak a láncok, amelyek megkötöztek minket, megszabadulunk.

9 Olvassuk el Jn 17:24-26 szakaszát! Mi Krisztus vágya a jó és a rossz közötti nagy küzdelemben?

„Krisztus, miután meghozta nagy áldozatát, felemelkedett a mennybe, de addig nem fogadta el az angyalok imádatát, míg el nem mondta kérését: *»Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek«* (Jn 17:24). Kimondhatatlan szeretettel és súllyal hangzott a válasz az Atya trónjáról: *»Imádják Őt az Istennek minden angyalai«* (Zsid 1: 6)! Egyetlen folt sem volt Jézusban. Megalázkodása véget ért. Áldozatát befejezte, és olyan nevet kapott, amely minden név felett áll” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 431. o.). Jézus mindennél jobban szeretné, hogy ott legyünk vele a mennyben. A szíve vágya, hogy megmentsen bennünket, ezért halt meg és jár közben értünk. Van valami, amire most különösen nagy szükség van? Mondd el Jézusnak! A bánat helyett Ő megnyugvást ad. Ahol félelem van, oda békét hoz. A bűntudatra megbocsátást nyújt. A gyengéknek erőt biztosít.

Miért áldozta fel magát értünk Krisztus? Miért vagyunk ilyen értékesek a számára?

„Isten megvédte trónja becsületét, és kinyilvánította igazságosságát, amikor Sátánt kiűzte a mennyből. Amikor az ember a hitehagyó lelkiület csalásainak engedve vétkezett, Isten bizonyosságot tett szeretetéről azaz, hogy egyszülött Fiát halálra adta az elbukott emberért. Az engesztelésben megmutatkozik Isten jelleme. A kereszt súlyos érvelése az egész világegyetem előtt bebizonyítja, hogy a bűn útjáért, amelyet Lucifer választott, semmiképp sem lehet Isten kormányzatát vádolni” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 430. o.).

„A Golgota keresztje nemcsak a törvény változhatatlanságát hirdeti a világegyetemnek, hanem azt is, hogy a bűn zsoldja a halál. A haldokló Megváltó *»elvégeztetett«* kiáltásával megkondult Sátán felett a lélekharang. Az oly régóta folyó nagy küzdelem eldőlt, és most már biztos volt, hogy a bűn végleg megsemmisül. Isten Fia átlépte a sír kapuját, hogy *»a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt«* (Zsid 2:14)” (i. m. 432. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: JerSir 4 – Ezékiel 5;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, „A hús mint táplálék” c. fejezet

1. Mi nagyobb Sodoma bűnénél?

---

2. Kikre szállt a mi örökségünk, a mi házunk?

---

3. Milyen volt a próféta felé kinyújtott kézben lévő könyv, és mit írt benne?

---

4. Miért fordítja el az Úr irgalom nélkül a tekintetét az Ő népétől?

---

5. Miért okoz betegséget a halfogyasztás?

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk bevezeti a kozmikus konfliktus – a Krisztus és Sátán közti nagy küzdelem – témáját. Megvizsgáljuk a gonosz eredetét és Isten megoldását a bűnbe esett emberiség üdvözítésére. Néhány szempont, amit figyelembe kell vennünk:

1. A nagy küzdelem nem örök. A mennyben kezdődött, amikor a teremtet lény, Lucifer fellázadt Isten, az örök Teremtő és mindenek Királya ellen. Így feltételezhetjük, hogy amennyiben volt a gonosznak és az ördögnek kezdete, bizonyára lesz vége is.
2. Az egyetemes konfliktus gyökeres összeférhetetlenséget sejtet a jó és a gonosz között. A felek egyike sem tud együtt élni a másikkal, nem tűri meg azt. Amikor megszületett – anélkül, hogy tekintettel lett volna Isten örök természetére –, a gonosz megkérdőjelezte Isten léthez és kormányzásához való jogát. Mi több, a nagy küzdelemben nincs helye semmiféle filozófiai vagy vallási dualizmusnak, amelyben a jó és a rossz öröktől fogva együtt léteznek, egyenlők és szükségesek. A világról kirajzolódó bibliai perspektíva egyértelműen kizárja a rossz szükségességének gondolatát. Nincs szükségünk a rosszra ahhoz, hogy megismerjük és értékeljük a jót. Nem a rossz miatt sokasodik meg a jó.
3. A gonosz és a nagy küzdelem a mennyben jelent meg, ami a racionális és ugyanakkor erkölcsi gondolkodásuk fejében megszüli a gondolatot, miszerint ez a küzdelem elsősorban lelki természetű, s mint ilyen, lelki megoldása kell, hogy legyen. Jóllehet Isten beavatkozása nélkül jelent meg (tulajdonképpen Isten ellen irányult), a gonoszt nem lehet kiirtani Isten nélkül. Természetéből adódóan elpusztítja a lényeket és a világegyetemet. Tehát egyedül Isten és természetfeletti, teremtő ereje képes teljességgel megsemmisíteni a gonoszt és katasztrofális következményeit.

Isten megváltási terve ezért nem állhat csupán a gonosz kezdeményezőjének azonosításában, nyilvános elítélésében és megbüntetésében. Mindez nem lenne elég a világegyetemből való kiirtásához. Isten úgy oldja meg a bűn problémáját, hogy Krisztus által magára veszi a bűn következményeit. Teremtő hatalma által aktívan részt vesz a rossz megsemmisítésében és a világegyetem megtisztításában, újjátételében.

A tanulmány témái

1. A gonosz és a kozmikus küzdelem a tökéletes mennyben jelent meg, majd áterjedt a földre, gyökeret vert az Isten képmására teremtet szabad erkölcsi lények szívében és elméjében.
2. A gonosz és a bűn legnagyobb következménye az Isten és országa elleni lázadás.
3. Az egyetlen menekülési út – az egyetemes küzdelem befejezésének egyedüli útja – a keresztáldozat, Krisztus közbenjárása, teremtető és helyreállító hatalma.

Magyarázat

A nagy küzdelemre vonatkozó adventista doktrína

A hetednapí adventistáknak egyedi a meggyőződésük a bűn eredetét és megoldását illetően. Más keresztényektől eltérően az adventistáknak nincs a bűn doktrínájának szentelt alapvető hitelvük, bűnre vonatkozó értelmezésüket „a nagy küzdelem doktrínájába” foglalják bele. John M. Fowler joggal jegyzi meg, hogy „a bűn egyetlen doktrínája sem lehet teljes anélkül, hogy ne értenénk meg a Krisztus és Sátán – a jó és a rossz – közötti nagy küzdelem témáját. A tét Isten szuverenitása és jelleme. Amikor Lucifer lázadást szított Isten ellen a mennyben, és ez a zúgolódás a csúcspontjára hágott, Istennek nem volt más választása, mint kiűzni a mennyből Lucifert és a bukott angyalokat” (a „Sin” [Bűn] szócikk, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, 2000, 241. o.).

Habár más keresztények is hisznek Lucifer és Ádám bukásában – és bizonyos mértékben az Isten és Sátán közti egyetemes konfliktusban –, az adventisták ezeket a fogalmakat egyedi doktrínává artikulálták:

„Az egész emberiség belebonyolódott az Isten és Sátán közötti nagy küzdelembe, ami Isten jelleme, törvénye és a világmindenség fölötti uralom kérdése körül forog. A harc a mennyben kezdődött, amikor egy szabad akaratú teremtetett lény önmagát felmagasztalva Isten ellenségévé, Sátánná vált, és az angyalok egy részét is fellázította. E világba is behozta a lázadás szellemét, amikor Ádámot és Évát bűnre vitte. Az ember bűne azt eredményezte, hogy az emberiség elvesztette istenképűségét, a teremtetett világ rendje felbomlott, és a föld a vízőzön idején elpusztult. E világ az egyetemes küzdelem színtere lett, amit az egész univerzum figyelemmel kísér. De Isten szeretete

végül is igazolódik. Krisztus, hogy segítse népét a harcban, elküldi Szentlelkét és a jó angyalokat, hogy az üdvösség útján vezessék, védelmezzék és oltalmazták őket” (*A Hetednap Adventista Egyház hitelvei*, 8. hitelv: A nagy küzdelem).

A teljes emberiség bűnbeesésének doktrínája a 7. hitelvünk, amelynek címe „Az ember természete”: „Az első emberpár Isten képmására lett teremtvé egyéniséggel, hatalommal és szabadsággal, hogy gondolkodjon és cselekedjen. Bár teremtett, szabad lény, a test, a lélek és a szellem oszthatatlan egysége, mégis Istentől függ az élete. Amikor összűleink nem engedelmeskedtek Istennek, megtagadták Istentől való függőségüket és elveszítették Istentől kapott kiváltságukat. Isten képmása összetört bennük, és a halál alattvalóivá lettek. Utódaik ezt a megromlott természetet és annak következményeit öröklik. Gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal születnek. De Isten megbékéltette magát a földet Krisztusban, és Szentlelke által a bűnbánó halandó emberben helyreállítja Alkotója képmását. Isten dicsőségére lettek teremtvé, és azért hívtak el, hogy szeressék Őt és egymást, és viseljenek gondot környezetükre” (*A Hetednap Adventista Egyház hitelvei*, 7. hitelv: Az ember természete).

A nagy küzdelemre vonatkozó doktrína további két szempontját is figyelembe kell vennünk: (1) hogyan jelent meg a nagy küzdelem témája; (2) a nagy küzdelem történetisége.

A nagy küzdelem témája **elsősorban** a Szentírásból ered, és a bibliai értelmezés – az erre vonatkozó hetednap adventista hitelv megfogalmazásának – alapjául szolgál. A bibliai magyarázatra utalva Ellen White a következőket jegyzi meg: „A Biblia önmagát magyarázza, igeverset igeverssel összevetve. A tanuló sajátítsa el, miként kell a Bibliát összefüggő egészként szemlélni és meglátni a részek közötti kapcsolódási pontokat. Ismerje meg a Szentírás hatalmas, központi témáját, Isten eredeti célját a világgal, a nagy küzdelem kezdetét és a megváltás művét! Meg kell értenie az elsőbbségért egymással versengő két elv jellegét, és meg kell tanulnia, miként ismerje fel azok működését a történelemben és a próféciákban, egészen a kiteljesedésig. Fel kell tudnia ismerni, hogyan hat a nagy küzdelem az ember életének minden szakaszára, hogyan alkalmazza egyik vagy másik egymásnak feszülő elvet ő maga is minden tetében; és akár akarja, akár nem, már most eldönti, kinek az oldalára áll ebben a küzdelemben” (*Nevelés*, 190. o.).

A bibliai megközelítésnek köszönhetően a nagy küzdelem témájának szálai az adventista teológia összes többi doktrínájában feltűnnek.

A nagy küzdelem témájának az adventista teológiába való beépülése az Istenről szóló hitelvvel kezdődik, Isten természetének lényegével, ami szabad, igaz és kegyelemmel teljes voltával, szeretetével, feddhetetlenségével és elkötelezettségével jut kifejezésre. A teljes Szentírásban a nagy küzdelem témája egybefonódik a következő hitelvekkel:

- a. A teremtés mint Isten szeretetének, szabadságának és hatalmának kifejezése.
- b. Az ember eredete, jelen állapota és végső sorsa.
- c. Az emberiség bukása a bűntelenség eredeti állapotából és az Istennel való közösségből.
- d. Isten megmentő tevékenysége, amely testet öltésében, szolgálatában, halálában, feltámadásában, mennybemenetelében, Krisztusnak a mennyi szentélyben végzett közbenjáró munkájában és második eljövételében valósul meg.
- e. Isten megigazító és megszentelő megváltásának és az emberi faj jövőbeli megdicsőülésének ígérete.
- f. Istennek minden történelmi korban volt egy népe; az utolsó napokban is elhívja a maradékot, hogy hirdesse az emberiségnek kegyelme utolsó meghívását.
- g. A preadvent, a millennium alatti és a végrehajtó ítélet a gonosz megsemmisítésével és mindenek helyreállításával éri el a csúcspontját.

Másodsorban, a nagy küzdelem történelmi vonatkozású. Mivel a hagyományos kereszténység görög filozófiai fogalmakat épített a vallásba – mint például a menny anyagtalan, időtlen és tértelen természete –, sok keresztény a nagy küzdelemre és a bűnbeesésre vonatkozó bibliai utalásokat allegóriáknak, teológiai mítoszoknak tartja. A Biblia adventista történeti-grammatikai értelmezése egy a bűnbeesett ember megváltása történetében személyesen is résztvevő Istent körvonalaz. Isten, Lucifer, az angyalok – a fellázadtak és a feddhetetlenek egyaránt –, a bűnbeesett Ádám és Éva mind valós történelmi személyek, akik valós történelmi események szereplői voltak. Jézus Sátánra mint valós személyre utalt, aki a valóságban élt, akit jól ismert még a földi történelmi korszak előtti időkből, s aki a gonosz és a bűn kezdeményezője. A Megváltó egy alkalommal elmagyarázta a farizeusoknak, hogy nem Ábrahám (Jn 8:39–40) és nem Isten gyermekei (Jn 8:41–42), hanem az „ördög atyái”, aki „emberlő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugságnak atyja” (44. vers). A látnok János az ördöghöz és az általa kirobbantott egyetemes konfliktushoz is mint történelmi eseményekhez

viszonyul. Jézus példáját követve úgy mutatja be az ördögöt, mint „ama régi kígyót, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei” (Jel 12:9), s aki a mennyben is, a földön is a háború, a gonoszság és a csalás forrása. A közvetlen szövegkörnyezet (Jel 12:7–9) azt sugallja, hogy János apostol szerint az ördög történelmi entitás, az egyetemes konfliktus kirobbanása pedig történelmi esemény: történelmi, mint maga Isten (Jel 12:5–6, 10, 17), mint Jézus születése és mennybemenetele (12:5), mint az ősegyház létezése és üldöztetése (12:1, 6, 11, 13–15), mint Jézus keresztyje, akinek a vére által üdvözülünk. Habár nem tudjuk, mikor robbant ki a mennyben ez a háború, hisszük, hogy „Ádám és Éva megteremtése előtt történt, és ugyanúgy történelmi esemény volt, mint az ember bukása, melyet ugyanaz a Sátán idézett elő” (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, 241–242. o.).

Alkalmazás

Beszélgjétek meg a csoportban a következő kérdéseket:

1. Mit gondolnak a mi kultúrkörünkhöz tartozó emberek a jó és a rossz közötti konfliktus létezéséről? Hogyan értelmezik a gonosz eredetét? Hiszik, hogy a gonosznak valamikor vége lesz? Miért igen, vagy miért nem? Talán úgy gondolják, hogy a gonoszság mindig is velünk lesz, vagy hogy szükség van rá az egyensúly szempontjából a világegyetemben és a történelemben. Találjunk magyarázatot arra, hogy miért gondolják így egyesek.
2. A jó és a rossz közötti konfliktus eredetére vonatkozó különböző elméletek – például az evolúció elmélete – hogyan befolyásolják az emberek erkölcsiségről és felelősségről alkotott felfogását?
3. Magyarázzuk el az embereknek a gonosz eredetére, a nagy küzdelemre és a bibliai reménységre vonatkozó adventista álláspontot! Hogyan oszthatjuk meg más vallású vagy más világnézetű szomszédainkkal, barátainkkal és munkatársainkkal ezeket a bibliai igazságokat?

A központi kérdés: szeretet vagy önzés?

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Máté 23:37-38; Lukács 19:41-44; János 13:35; Apostolok cselekedetei 2:44-47; Zsidókhöz 11:35-38; Jelenések 2:10;
A nagy küzdelem 1-2. fejezete

Alapige: „Ne félj, mert veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, sőt, megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak” (Ézs 41:10).

Képzeljük azt, hogy pásztorok vagyunk, és a Jeruzsálem melletti Olajfák hegyén legeltetjük kecskéinket, amikor beszédet hallunk. Azonnal felismerjük Jézus hangját. A templom aranykupolája a lemenő nap sugarai-ban tündököl és a csodálatos márványfalak hófehéren ragyognak, amikor Jézus nyomatékosan kijelenti: *„Bizony mondom nektek, nem marad itt kő kövön, melyet le ne rombolnának”* (Mt 24:2; ÚRK). A tanítványok nem értették, ahogyan mi sem. Mire gondolhatott vajon? Hogyan kapcsolódnak szavai a világ végéhez, amiről kérdezték? Elragadtatva hallgatjuk Jézust, amint mesteri módon összeköti a Jeruzsálem pusztulásához vezető eseményeket azzal, amire közvetlenül a visszajövele előtt kerül sor. A város pusztulásában az Isten népe végidei megtévesztését és elpusztítását célzó sátáni stratégia előképét fedezzük fel. Jézus *Máté evangéliuma* 24. fejezetében adott útmutatása egyértelműen körvonalazza az utolsó napok eseményeit Jeruzsálem elestével összefüggésben.

Sátán kettős stratégiáját fogjuk most tanulmányozni, amivel meg akarja tévesztetni és el akarja pusztítani Isten népét. Amit nem tud elérni üldözéssel, azt kompromisszumok kötése révén igyekszik megvalósítani. Az Urat azonban nem érik meglepetésként az ellenség lépései, még a legnehezebb időkben is megtartja népét.

Az Olajfák hegyéről Jézus megtört szívvel tekintett Jeruzsálem városára. „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt” (Jn 1:11, ÚRK). Minden lehetőt megtett, hogy megmentse népét szeretett városuk pusztulásától. Népe iránti szeretete a szívéből fakad. Újból és újból, szeretettel kérlelte őket, hogy bánják meg bűneiket, fogadják el a kegyelem nagylelkű ajánlatát.

- 1 Olvassuk el Mt 23:37-38, Lk 19:41-44 és Jn 5:40 verseit! E részek szerint hogyan viszonyult Jézus a népéhez? Ők hogyan fogadták a kegyelem és irgalom szeretettel szóló hívását? Hogyan mutatkozik meg ebben Isten jellege?**

Nehéz egy olyan eseményt értelmezni Isten szeretetteljes jellemének fényében, mint Jeruzsálem pusztulása. A történelemből tudjuk, hogy több tízezren haltak meg, amikor Titusz, római tábornok seregével a város ellen vonult. Jeruzsálemet lerombolták. Férfiakat, nőket és gyerekeket kaszaboltak le. Hol volt Isten, amikor ennyire szenvedett a népe? A válasz egyértelmű, mégsem könnyű teljesen felfogni. Megtört szívvel, könnyes szemmel figyelt. Évszázadokon át próbálta elérni népét. Amikor fellázadtak szeretete ellen, elveszítették az isteni védelmet. Az Úr nem mindig lép közbe, hogy korlátozza a nép döntéseinek következményeit. Engedi, hogy a lázadás természetes következményei kibontakozzanak. Nem Isten mészárolta le az ártatlan gyerekeket Jeruzsálem pusztulásakor. Tragikus halálukat Sátán okozta, nem Isten. Az ördög örömét leli a háborúban, mert felkorbácsolja az emberi szív legsötétebb szenvedélyeit. Az évszázadok során az volt a célja, hogy megtévesszen és pusztítson, majd Istent kárhoztassa gonosz tettei miatt.

- 2 Olvassuk el Mt 24:15-20 részét! Milyen utasítást adott népének Jézus, hogy megmentse őket Jeruzsálem közelgő pusztulásától?**

Jól tesszük, ha felidézzük, hogy a Kr. u. 70 körül Jeruzsálemben lakó keresztények nagy része zsidó háttérből származott. A szerető Isten meg akarta tartani a lehető legtöbb ember életét. Ezért mondta nekik, hogy el kell hagyniuk a várost, ha közeleg a római sereg.

Gondolkozzunk el a következőn: Ne a látható események alapján ítéljük meg Isten jellemét, hanem az eseményeket a Biblia által bemutatott szeretetteljes isteni jellem prizmáján át szemléljük! Miért jó ez a tanács?

Isten irgalma, kegyelme, gondviselése és jövőismerete egyértelműen kitűnik a Jeruzsálem pusztulásához vezető eseményekből. Cestius Galus római seregei körbevették a várost. Amikor úgy tűnt, hogy mindjárt megindul az ostrom, váratlanul visszavonultak. A zsidó seregek utánuk eredtek és nagy győzelmet arattak. Amikor a rómaiak menekülni kezdtek és a zsidók a nyomukba eredtek, a jeruzsálemi keresztények a Jordánon túlra, Pellába futottak. „A várakozó keresztények megkapták az ígért jelet, és most itt volt az alkalom mindazok számára, akik a Megváltó figyelmeztetését komolyan vették. Az események úgy alakultak, hogy sem a zsidók, sem a rómaiak nem gátolhatták meg a keresztények menekülését” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 27–28. o.).

3 Olvassuk el Zsolt 46:2 és Ézs 41:10 verseit! Mit árulnak el ezek a szakaszok Isten gondviseléséről? _____

Isten mindenható, és úgy uralkodik a földi események felett, hogy végül beteljesíti tervét. Bár emberi döntéseink miatt időnként felülírja eredeti szándékait, végül valóra válik az, amit bolygónkkal tervezett. Alakmanként a népre nehézség, üldözés, bebörtönzés és halál vár Krisztus ügyéért, de Isten megtartja egyházát még a legnehezebb körülmények között, Sátán legádázabb támadásai alatt is.

4 Olvassuk el Zsid 11:35-38 és Jel 2:10 szakaszait! Minek a valóságára mutatnak rá ezek a versek a gonosz seregeivel vívott küzdelemmel kapcsolatban? Hogyan cseng ez össze az előző kérdésben taglalt gondolattal, ami szerint Isten védelmez? Van bizonyos ellentét Isten védelme és aközött, hogy bizonyos esetekben megengedi a szenvedést, sőt még a mártírhálált is Krisztus ügyéért? _____

„Sátán hiába próbálta erőszakkal megsemmisíteni Krisztus egyházát. Nem szűnt meg a nagy küzdelem, amelyben Jézus tanítványai feláldozták életüket, amikor ezek a hűséges zászlóvivők elhullottak őrhelyükön. Vereségük győzelem volt. Isten munkásait megölték, de az ügy biztosan haladt előre” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 37. o.).

Mit jelent számunkra, hogy a Biblia írói – akik kétségkívül ismerték a fájdalmat és a szenvedést – újból és újból Isten szeretetéről írtak?

A kereszténység korai évszázadaiban az egyház gyorsan növekedett a bebörtönzések, kínzások és üldözések ellenére is. A hűséges hívők teljes mértékben átadták magukat Krisztusnak, beteltek Szentlélekkel és határozottan hirdették az Igét. Sokak élete megváltozott, tízezerszám tértek meg az emberek.

5 Olvassuk el ApCsel 2:41, 4:4, 31, 5:42 és 8:1-8 verseit! Mit tanítanak ezek a részek az újszövetségi egyház kihívásairól? Mi volt a gyors növekedés oka? _____

A tanítványokat fenyegették (ApCsel 4:17), bebörtönözték (ApCsel 5:17-18), üldözték (ApCsel 8:1), végül meg is ölték (ApCsel 7:59; 12:2), a Szentlélek hatalma által mégis bátran hirdették a feltámadt Krisztust, a gyülekezetek pedig szaporodtak Júdeában, Galileában és Samáriában (ApCsel 9:31). A pokol erősségei megremegtek, Sátán láncai megtörttek. A pogány babonáságot eloszlatta a feltámadt Krisztus hatalma. Az elsöprő túlerővel szemben győzött az evangélium. A tanítványok többé nem bújtak el a felházban. A félelem elillant, mint egy árnyék, helyette hit töltötte be a szívüket. Egyetlen pillantás a feltámadt Úrra megváltoztatta az életüket. Jézus új okot adott nekik az életre. Nemcsak a nagy misszióparancsot kapták tőle (Mk 16:15), hanem a biztos ígéretet is: „*De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig*” (ApCsel 1:8, ÚRK).

Az evangélium a föld legtávolabbi zugaiba is eljutott (Kol 1:23). János az 1. század végén halt meg, az apostolok közül utolsóként, de mások felvették az igazság fáklyáját, hirdették az élő Krisztust. Az ifjabb Plinius, a mai Törökország északi partvidékére tehető Bithünia római provinciájának kormányzója Kr. u. 110 körül írt egy levelet Trajánusz császárnak. Kijelentésének azért nagy a jelentősége, mert mintegy nyolcvan évvel a kereszt után írta. A kormányzó beszámolt a hivatalos eljárásokról, amelyeket azért indított, hogy felkutassa és kivégezze a keresztényeket. Elmondta, hogy „mindenféle korú, rangú és nemű embert feljelentenek, és ez így is fog folytatódni. Ennek a babonáságnak [a kereszténységnek] a ragálya nemcsak a városokban, hanem a falvakban, vidéken is elterjedt” (Henry Bettenson: *Documents of the Christian Church*. New York, 2011, Oxford University Press, 4. o.). A keresztény egyház gyors ütemben növekedett, az ördög legádázabb támadásai ellenére is.

A korai keresztény egyház nemcsak azért növekedett, mert a tagjai hirdették az evangéliumot, hanem mert aszerint is éltek. A hívők Krisztus szolgálatának példáját követték, *„aki bejárta egész Galileát. Tanított zsinagógáikban, hirdette Isten országának evangéliumát, és gyógyított a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget”* (Mt 4:23, ÚRK). Jézus komolyan törődött az emberekkel, és így tett az újszövetségi egyház is. Az önzetlen szeretet, az emberi szükségletekről való elkötelezett gondoskodás és az evangélium jó hírének a Szentlélek ereje általi hirdetése volt az, ami oly nagy hatást gyakorolt a világra a keresztény egyház első évszázadaiban.

6 Olvassuk el ApCsel 2:44-47, 3:6-9 és 6:1-7 szakaszait! Milyen elveket tanulhatunk meg ezekből a szakaszokból a hiteles kereszténységről, még ha a mai körülmények eltérőek is?

Az újszövetségi hívők Krisztus példáját követték. Péter szavaival élve Isten Őt felkente *„Szentlélekkel és hatalommal, aki amerre csak járt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, aki az ördög hatalmában volt, mert az Isten volt vele”* (ApCsel 10:38, ÚRK). Krisztus egyháza lett a teste a földön, ami a korai évszázadokban bemutatta a szenvedő, megtört emberiségnek Krisztus önfeláldozó szeretetét és gondviselését. Ezek a hívők élő példái voltak Krisztus könyörületességének.

A nagy küzdelemben az ördög torz képet akar festeni Istenről az emberiség előtt. Az evangélium célja, hogy helyreállítsa bennünk az Úr képét, aminek a testi, szellemi, érzelmi és lelki gyógyulás is része. Jn 10:10 versében Jézus kijelenti, mi a terve mindannyiunkkal: *„A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővelkedjenek”* (ÚRK). Az a vágya, hogy testileg egészségesek, szellemileg éberek, érzelmileg stabilak és lelkileg teljesek legyünk. Ez különösen igaz visszajövetele ígéretének fényében. A világ hatalmas válsággal néz szembe. Jézus jövődölései *Máté evangéliuma* 24. és *Lukács evangéliuma* 21. fejezetében katasztrofális helyzetet vetítenek előre a visszajövetele előtti időre. Amikor Krisztus gyógyító kegyelme megérint bennünket, mi is szeretnénk krisztusi érintéssel hatni másokra, hogy jól legyenek. Jézus a követeként küld el a megtört világba, hogy szeretetével hassunk másokra. Az Újszövetség kereszténységét a hívők szeretete jellemezte egymás és a környezetük iránt.

Milyen szerepet játszik a Krisztussal együttműködő egyház Sátán vádjainak megcáfolásában? Beszéljessünk erről!

7 Olvassuk el Jn 13:35 és 1Jn 4:21 verseit! Mire mutatnak rá ezek az igeszakaszok azokkal a vádakkal kapcsolatban, amelyekkel Sátán támadja Isten trónját? Mit tudhatunk meg ezekből az őszinte kereszténység lényegéről?

Az első néhány évszázadban a szeretet volt a keresztény közösségek megszokott rendje. Tertullianus így írt: „Főként a nemes szeretetből fakadó tettek miatt váltunk ismertté. Azt mondják: *Látjátok, mennyire szeretik egymást*” (lásd Tertullianus 39. hitvédő irata S. Thelwall fordítása nyomán <https://www.logoslibrary.org/tertullian/apology/39.htm1>)!

Isten szeretetét különösen be tudták mutatni a két pusztító járvány idején, Kr. u. 160 és 260 körül, ugyanis a keresztények elől jártak a betegek és haldoklók szolgálatában. A járványok emberek tízezreit ragadták el, egész falvak és városok váltak szinte lakatlanná. A hívők önzetlen, önfeláldozó, gondoskodó és szeretetteljes szolgálata mély hatást gyakorolt az emberekre. A Római Birodalomban idővel több ezren, végül pedig több százezren, millióan fogadták el Jézus hitét. A szeretet, a tevékeny gondoskodás és a betegekkel és a haldoklókkal való szervezett, önzetlen törődés tiszteletet ébresztett a hívők és Krisztus iránt, akit képviseltek.

Rodney Stark: *The Rise of Christianity* c. modern történelmi elbeszélése új és tisztább fényben mutatja be ezeket az eseményeket. Leírja, hogy a második világjárvány során hogyan vált az egész – akkor még erősen zsidó-keresztény – közösség ápolók seregévé, és gondoskodott a szenvedők alapvető szükségleteiről, túlélésük érdekében. „A második világjárvány tetőzésekor, körülbelül Kr. u. 260-ban, húsvéti levelében Dionüsziosz hosszasan dicsérte a helyi keresztények hősies ápolói munkáját, akik közül sokan életüket vesztették, míg másokról gondoskodtak.

A legtöbb keresztény testvérünk határtalan szeretetről és hűségről tett bizonyosságot, nem kímélték magukat, csakis másokra gondoltak. Nem törődve a veszéllyel, gondjaikba vették a betegeket, minden szükségletükről gondoskodtak, Krisztusban szolgáltak nekik, majd ők is távoztak a földi életből, békés boldogságban. Megfertőződtek, felebarátaiktól elkapták a kórt, de zúgolódás nélkül fogadták a fájdalmaikat” (Rodney Stark: *The Rise of Christianity*. Princeton, New Jersey, 1996, Princeton University Press, 82. o.).

„Az evangélium tovább terjedt, és követőinek száma nőtt. Behatolt még a római sasok számára megközelíthetetlen területre is. Egy keresztény, aki vitába szállt az üldözést szorgalmazó pogány uralkodókkal, ezt mondta: »Ha meggyilkoltok, megkínoztok, elítélték bennünket... Igazságtalanságotok tanúsítja, hogy ártatlanok vagyunk... Kegyetlenségeitekből nincs... hasznotok.« Ez még inkább vonzott másokat meggyőződésükhöz. »Minél több embert kaszaboltok le közülünk, annál többen csatlakoznak hozzánk. A keresztények vére magvetés«” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 37. o.).

„A titokzatos gondviselés, amely engedi, hogy az igazak szenvedjenek a gonoszok kezétől, elbizonytalanít sok gyenge hitű embert. Egyeseknek még az Istenbe vetett bizalma is megrendül, mert Isten eltűri, hogy a legbecstelenebb embereknek jól menjen a dolguk, míg a legjobbak és legerkölcsösebbek e gonoszok kegyetlenségétől szenvednek és gyötrődnek. Miként tűrhet el Isten, aki igazságos és irgalmas és akinek a hatalma végtelen, ilyen igazságtalanságot és sanyargatást? – kérdezik. Ez a probléma nem ránk tartozik. Isten elég bizonyítékát adta szeretetének. Nem szabad kételkednünk jóságában csak azért, mert nem értjük intézkedéseit” (i. m. 41–42. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ezékiel 6–12; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán, „Szélsőségek a táplálkozásban”* c. fejezet

1. Hogyan hal meg az, aki a mezőn van, és hogyan, aki a városban?

---
2. Hogyan imádta a napot mintegy huszonöt ember az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között?

---
3. Jeruzsálem lakói közül kiknek a homlokára kellett jegyet tenni?

---
4. Mi volt a próféta reakciója, amikor meghalt Pelatjáhu, Benájáhu fia?

---
5. Mi a családfő egyik legfontosabb kötelessége?

Általános áttekintés

Előző tanulmányunkban a mennyei és a földi nagy küzdelem eredetével foglalkoztunk. Ezen a héten arra összpontosítunk, hogy megértsük, hogyan nyilvánul meg a nagy küzdelem Isten népének életében és történelmében, főként a Júda (Isten népe az Ószövetség utolsó részében) és az egyház (Isten újtestamentumi népe) közötti átmenet során.

A tanulmány témái

1. Krisztus elutasítása következtében Júda – hivatalosan, politikai entitásként – elvesztette Isten kedvelt nemzete, különleges népe státuszát, és átélte Jeruzsálem pusztulásának szörnyűséges tapasztalatát.
2. Isten létrehozta az Ő népét, Izrael maradékát, amelybe zsidók és nem zsidók is tartoztak, és megmentette a Jeruzsálemet ért katasztrófától Kr. u. 70-ben. Isten vezette egyházát küldetésében: hirdeti Jézus Krisztus evangéliumát, és hívja az embereket minden népből, hogy fogadják el a jó hírt, és csatlakozzanak új népéhez.

Magyarázat

Néhány adat Jeruzsálemről

Jeruzsálem tragikus pusztulását – részben legalábbis – a következő történelmi részletek körvonalazzák:

1. Az első zsidó-római háború idején (Kr. u. 66–73) Jeruzsálemet teljesen lerombolták, de a város már Néró császár idején hanyatlásnak indult (Kr. u. 54–68). Maga a tulajdonképpeni háború akkor robbant ki, amikor Gessius Florus frissen kinevezett júdeai kormányzó nagy összeget vitt el a jeruzsálemi templom kincstárából.
2. A római császár két nagy tábornokát, Vespasianust és fiát, Titust küldte a lázadás leverésére. Mindkettőjükből később császár lett.
3. Jeruzsálem ostroma Kr. u. 70-ben felerősödött. A csata idején a város védői megosztottak voltak, torzsalkodtak egymással, és csak akkor fogtak össze, amikor a rómaiak támadást indítottak a település ellen.
4. Jeruzsálemet három fal védte. Az első két falat Kr. u. 70 áprilisában lerombolták a rómaiak, a harmadikon pedig néhány hónap múlva – augusztus 30-án – réseket ütöttek. A templomot is ezen a napon gyújtották fel.

5. Josephus Flavius zsidó történész szerint több mint egymillió ember halt meg Jeruzsálem ostromának idején, és mintegy 100.000-et vittek el hadifogolyként. Jeruzsálem és a templom megsemmisült. A hadiszákmányból finanszírozták a Colosseum – Róma egyik leglátogatottabb monuméntuma – megépítését.
6. A szent városát és templomát elvesztő judaizmus mély változásokon ment keresztül. A templom, az áldozatok és a papok helyett a zsidó vallás központi szerepét a törvény vette át. A sadduceusok – a szakrális osztály – elvesztették hatalmukat, a judaizmus rabbinikussá vált.

Jeruzsálem pusztulása

Nem véletlen, hogy Ellen G. White A nagy küzdelem c. könyvét a „Jeruzsálem pusztulása” c. fejezettel kezdi, megértette ugyanis, hogy a zsidó nemzet e tragikus eseménye a nagy küzdelem és az egyház azonossága és küldetése szempontjából központi fontosságú esemény. Mindenekelőtt azonban meg kell értenünk, miért esett el Jeruzsálem.

A szekuláris szemléletű történelem távlatában Jeruzsálemnek és a második templomnak azért kellett elpusztulnia, mert a zsidók fellázadtak a Római Birodalom ellen, amely irgalmatlanul megtorolta a háborgásukat, egyrészt bosszúból, másrészt meg azért, hogy példát statuálva, elbátortalanítsa a további esetleges lázadókat. A tragédiát követő századokban a hívő zsidók Isten által megengedett fegyvelmezési intézkedésként értelmezték Jeruzsálem pusztulását. A judaizmus egyes kutatói azt állítják, hogy a zsidók vétkeztek, áthágták Isten törvényét, és erkölcstelekké váltak; mások viszont azon a véleményen vannak, hogy a zsidók túlságosan megosztottak voltak, és sosem tanulták meg az egység leckéjét. Ennek ellenére Isten megtartott magának egy „maradékot”, amely tovább teljesíti terveit.

A Biblia – főként az Újtestamentum – más magyarázatot ad a templom lerombolására. A lázadás, az igazságtalanság, az erkölcsi és társadalmi romlás, a belharcok és a megosztottság kétségkívül nagymértékben hozzájárult Jeruzsálem hanyatlásához és a templom megsemmisüléséhez, de a nagy tragédiát kiváltó ok ennél sokkal mélyebben keresendő. Ahhoz, hogy jobban megértsük, mi váltotta ki a templom pusztulását, meg kell említenünk néhány ó- és újszövetségi részletet. Ezek együtt tárják fel előttünk a valódi okot: Izrael vezetői elutasították Krisztust és Isten szövetségét.

Az eredeti templom

Elsősorban, Izrael eredeti, Salamon által építtetett templomát a babilóniaiak rombolták le Kr. e. 586-ban, kb. 20 évvel azután, hogy Júdát elfoglalta Nabukodonozor (Dán 1:1–2), vagy más vonatkozásban: 100 évvel azután, hogy az északi izraeliták elhagyták a hitet, és az asszírok legyőzték őket. Izrael hanyatlása és Salamon templomának babilóniaiak által véghezvitt lerombolása nem egyszerűen azért következett be, mert a zsidók nem értették meg a nemzeti egység fontosságát, vagy mert erkölcsileg meggyengült a nép. Izrael, az északi királyság eltűnt mint nemzet, mivel elvetette Isten szövetségét, és más isteneket követett (1Kir 12:26–33; 2Kir 17:7–23). Júdának is volt züllött erkölcsű királya és korrupt, bálványimádó vezetőségi rétege, de az északi Izraeltől eltérően Júdában nem volt hivatalos nemzeti politikai irányvonal Isten vallásának pogánysággal való helyettesítése. Ezért engedte meg Isten Júda fővárosának és templomának megsemmisülését Kr. e. 586-ban, majd e nép időleges száműzetését, mely a nemzet megújulásának fontos stratégiai eleme volt.

A második templom

Másodsorban, a második templomot Kr. u. 70-ben rombolták le a rómaiak, körülbelül 35 évvel azután, hogy Jézus megjövendölte a következő három eseményt:

1. Isten el fogja venni Júdától az országot, és egy másik nemzetnek adja;
2. Júda háza (a templom) „pusztán hagyatik” (Mt 23:38);
3. A templom teljesen megsemmisül (Mt 24:1–2). Milyen ok rejlik e mögött a hármas ítélet mögött? Júda vezetőinek nemcsak hogy nem sikerült megteremni Isten országának gyümölcseit (Mt 21:43), de az északi Izraelhez hasonlóan tudatosan döntöttek úgy, hogy nem kérnek Isten fennhatóságából és oltalmából (Mt 23:37). Kr. u. 31-ben az ország vezetői hivatalosan, szabad akarattal és felelősségük tudatában döntöttek a zsidó nemzet nevében: megtagadják Isten szövetségét, megtagadják Isten üdvösségét, és elvetik az Isten által küldött Jézust, a Messiást (Mt 26:1–3, 14–16, 57–68; 27:15–25; Jn 19:1–15). Döntésük következményeként Isten megengedte földi templomuk megsemmisítését.

Isten kegyelme

Harmadsorban, Isten már azelőtt felajánlotta Izraelnek és Júdának a megváltáshoz és a helyreállításhoz szükséges kegyelmét, hogy megengedte életükben a szövetség megszégése miatti büntetést. Mózes nap-

jaitól egészen a második templom pusztulásáig, azaz több mint 1500 éven keresztül, Júda Isten szüntelen áradó szeretetét élvezte. A nép kudarcai ellenére Isten kész volt együttműködni az emberekkel mindaddig, míg ők is kitartottak a szövetség mellett, és engedték, hogy kegyelme és ereje átalakítsa őket. Isten még azután is kegyelmes volt hozzájuk, hogy elutasították Őt, s Jézus kimondta felettük az ítéletet: több mint 35 évet várt az ítélet végrehajtásával. Ebben a próbaidőszakban jeles keresztények (Péter [ApCsel 2–4], István [ApCsel 7], Pál [Róm 9–11]) kérték őket, hogy fogadják el Jézust Messiásuknak, és legyenek részesei Isten új szövetségének. A nép vezetői azonban ehelyett irgalmatlanul üldözni kezdték a keresztényeket, sanyargatásuk csúcspontja István vértanúi halála volt Kr. u. 34-ben. Isten, miután elvetette Júdát mint népet, melynek az lett volna a feladata, hogy képviselje Őt a világban, továbbra is hívott minden egyes zsidót, hogy válassza az Ő országát, és lépjen be az Ő új szövetségébe.

Jeruzsálem bukása szemlélteti, hogyan viselkedik Isten a nagy küzdelem során a hívőkkel. Ellen G. White kifejtette: Jeruzsálem pusztulása segít megértenünk az ítélet paradox jellegét: azt, ahogy az isteni kegyelem felajánlható a hívőknek, ugyanakkor az isteni igazságosság követelményei is érvényesülnek ebben a szövetségben. Egyrészt, Isten szeretettel, együttérzéssel és türelemmel teljes, kéri a bűnösöket, térjenek vissza az Ő országába, nem akarja, hogy a második halálban részük legyen (Ez 33:11). Másrészt pedig igazságos és tisztességes, és mivel szent, nem tűri meg a gonoszt a jelenlétében. Következésképpen tiszteletben tartja az emberek döntését, azokét is, akik lemondanak országáról, szövetségéről, oltalmáról és a tőle eredő életről. Sokszor figyelmezteti a bűnösöket, hogy meg fognak halni, ha elutasítják országa védelmét és szövetsége kegyelmét. Az isteni szövetségen kívül nincs öröm és élet, azon egyszerű oknál fogva, hogy egyetlen teremtetett lényben sincs önmagában élet, mely ne mástól származna.

A megváltási terv

Negyedsorban, a szövetség áthágásából adódó akadályok ellenére Isten folytatta a megváltási tervét a nagy küzdelem megoldása érdekében. Megígérte, hogy Jézus – aki Éva (1Móz 3:15), Ábrahám (1Móz 12:2–3, 7; Gal 3:16, 29) és Dávid (2Sám 7:12–15; Mk 12:35–37) magja volt – üdvösséget szerez az emberiségnek, szabadulást a gonosz hatalma alól, és helyreállítja Isten uralmát a földön. Isten ugyanakkor arra is ígéretet tett, hogy Jézus – Isten igazi Báránya, akit a földi szentély áldozatai

jelképeztek (Jn 1:29; 2:19–22) – meg fogja szabadítani az emberiséget a bűntől és annak hatalmától. Habár az emberiség történelme olykor céltalannak tűnhet, s mintha az ördög és az emberi természet játék-szere lenne, a Szentírás feltárja: egyértelmű fejlődés mutatkozik abban, ahogy Isten szándékosan terve és szabadításra tett ígérete teljesítésére törekszik. Amikor saját népe csalódást okozott neki, Isten fáradhatatlanul dolgozott azért, hogy a bűn mocsarából magához emelje az emberiséget. Ábrahám, Mózes és Júda megmentett, megváltott ember. Semmi sem akadályozhatja meg Istent abban, hogy betartsa ígéretét, és átültesse a gyakorlatba a terveit.

Jelkép és jelképezett valóság

Ötödsorban, a szentély és az áldozati rendszer Jézus jövőbeni küldetésének és áldozatának volt a jelképe. Amikor az első templomot lerombolták, és Júda hajdani dicsősége elmúlása miatt kesergett, Isten elmondta neki, hogy az igazi dicsőség még nem jött el, és nem építkezési anyagoktól és műépítészeti zsenialitástól függ, hanem Attól, Akire a szentély utalt (Ezsd 3:12; Agg 2:9; Mt 23:16–22). Ezért amikor Kr. u. 70-ben a második templom is elpusztult, a keresztények nem veszítettek el a reménységüket. Ellenkezőleg, megértették, hogy a földi szentély teljesítette küldetését: előremutatott Jézusra, áldozatára és a Megváltó igazi, mennyei szentélyben végzett szolgálatára. A jelkép találkozott az általa szimbolizált valósággal. Jézus testet öltése, munkássága, halála, feltámadása és mennybemenetele után a nagy küzdelem a mennyei szentélyre összpontosít. A Zsidókhoz írt levél részletesen tárgyalja ezeknek a változásoknak a jelentőségét. Máté 24 és a második templom pusztulása, a Zsidókhoz írt levél és benne a mennyei szentélyre tett hangsúly rendkívül fontos a nagy küzdelem adventista értelmezésének és általában a teljes adventista teológiának a megértését tekintve.

A templom pusztulásának eme összetett értelmezése megihlette az első századok apostoli és posztapostoli korszakának keresztényeit – ahogy Ellen White-ot is a XIX. században. Értelmezésük lényeges volt egyházunk azonosságának és küldetésének meghatározását tekintve. A templom lerombolását túlélő apostoli keresztények figyelmüket a templomról a mennyei szentélyre irányították. Nem féltek az üldözéstől és a haláltól, mivel Krisztus keresztdozata révén bűneik megbocsátást nyertek, és hit által látták Krisztus mennyei küldetését az Atya jobbán. Tudták, hogy Isten népét, az új Izraelt alkotják, és az Úr hívta el őket, hogy a Sántán, a bűn és a halál hatalma alatt szenvedő emberiségnek hirdessék az

üdvösséget. Szerették és segítették embertársaikat, akiknek figyelmét a nagy küzdelem, a szenvedés és a halál történelmének végére irányították, amikor az Úr Jézus Krisztus visszatér a földre, hogy örökre legyőzze Sátánt és a bűnt.

Alkalmazás

1. Hogyan viszonyulnak a kultúrkörünkhöz tartozók a szeretet és az igazság fogalmához? Reménykednek-e még abban, hogy eljön az idő, amikor az emberi társadalmat a szeretet és az igazságosság fogja jellemezni? Miért igen, vagy miért nem? Indokoljátok meg a választokat! Hogyan magyarázhatnánk el nekik, hogy Jézus nélkül nincs igazi, örök szeretet és igazság?
2. Elemezzük saját evangelizációs tevékenységünket! Mennyire világos számodra, hogy mit jelentenek Jézus szavai: „Isten országának evangéliuma”? Hogyan hirdethetjük az embereknek személyesen és egyházként ezt az evangéliumot?

április 13–19.

Fény a sötétben

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 119:105, 116, 130, 133, 160; Példabeszédek 16:25; 23:23; János 8:44; Apostolok cselekedetei 20:27-32; 2Korinthus 4:3-6; 2Thesszalonika 2:7-12; **A nagy küzdelem 3. feje.**

Alapige: „Monda azért nekik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket: és aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy” (Jn 12:35).

A Biblia utolsó irata, *A jelenések könyve* az ördögöt sárkányként és kígyóként ábrázolja (Jel 12:9). Azért sárkány, mert el akarja pusztítani Isten népét, és kígyó, mert minden ravaszságát a megtévesztésre használja. A Krisztus halála utáni évszázadokban a Római Birodalomban ezeket kínozták meg, vetettek oroszlánok elé és égettek el máglyán azért, mert nem voltak hajlandók az ő „isteneiket” imádni. A kegyetlen bűntetések dacára is sokan hűségesek maradtak, az evangélium tovább terjedt, az egyház pedig növekedett. Sátán emiatt változtatott a stratégiáján. Pogányok sokaságát keresztelték meg anélkül, hogy a Biblia igazságára megfelelően megtanították volna őket. Özönlött az egyházba a tévtanítás, amikor a vezetők népszerű szokásokkal egyesítették a Szentírás igazságait. A 4-5. század a kompromisszum kora volt, mert az egyházi főemberek pogány szokásokkal vegyítették a keresztény tanításokat. Isten viszont továbbra is népével volt, még a legnehezebb időszakokban is. Rátaláltak Jézusra, aki „az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6), és a Szentlélek hatalma által szilárdan megálltak, noha óriási nyomás nehezedett rájuk, hogy feladják lelkiismereti meggyőződéseiket. Hűek maradtak az Úrnak a Szentírásban kinyilatkoztatott akaratahoz, rendületlenül kiálltak az Ige igazsága mellett a nyílt vagy burkolt kényszerítések ellenére is.

Április 13–20. – **A vallásszabadság hete**

Április 20. – **A vallásszabadság napja** (adományok)

- 1** Vessük össze Jn 8:44 és 14:6 verseit! A két igeszakasz alapján milyen különbséget veszünk észre Jézus és Sátán jellege között?

Amit Jézus mond, az az igazság, mert tőle ered az igazság. Ez fakad a mindentudó, bölcsességgel, szeretettel teljes Isten szívéből. Ő a valóság és minden igazság forrása. Ezzel ellentétben Sátán hazug, a hazugság atyja. Felkészült rá, hogy hazugságot, csalást, félrevezetést és az igazság eltorzítását felhasználva térítse el Isten népét. Becsapta Évát a kertben, amikor torz képet festett az igazságról, kételyt ébresztett benne, és szemrebbenés nélkül tagadta azt, amit Isten mondott. A gyümölcs elfogyasztását illetően egyértelműen meghazudtolta Isten szavát: „*Bizony nem haltok meg*” (1Móz 3:4). Az évszázadok során Sátán ezt a stratégiát alkalmazta. Aláássa az emberek bizalmát Isten Igéjében, szembehelyezkedik az Úr kinyilatkoztatott akaratával, elferdíti a Szentírást, és időnként, ha ezt véli előnyösnek, helytelenül idézi a Bibliát.

- 2** Mi a közös Péld 23:23, Jn 8:32 és 17:17 verseiben Isten Igéjének igazságával kapcsolatban? Mi a központi üzenetük?

„Sátán jól tudta, hogy az emberek a Szentírás fényében felismerhetik csalásait, és leküzdhetik hatalmát. A világ Megváltója is az Igével állt ellen Sátán ostromának. Minden egyes támadásnál Krisztus feltartotta az örök igazság pajzsát, és így szólt: »*Meg van írva.*« Az ellenség minden egyes indítványával szemben az Ige bölcsessége és hatalma volt a válasz. Sátán úgy akarta megőrizni az emberek feletti hatalmát és megalapozni a pápai bitorló tekintélyt, hogy elzárta a Szentírás ismeretét az emberek elől. A Biblia Istent dicsőíti, és a véges embert az őt megillető helyre teszi, ezért Sátán a Biblia szent igazságait elhallgattatta és eltitkoltatta. A római egyház is ezt a taktikát követte. Évszázadokig megtiltotta a Biblia terjesztését. Az embereknek tilos volt a Szentírást olvasni vagy házukban tartani. Elvtelen papok és főpapok úgy magyarázták tanításait, hogy állításait alátámasszák velük. Így történt, hogy a pápát majdnem mindenki Isten földi helytartójának ismerte el, akinek hatalma van az egyház és az állam felett” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 45. o.).

Beszélgessünk arról, hogy Sátán ma milyen úton-módon igyekszik eltorzítani vagy félremagyarázni Isten Igéjét!

3 ApCsel 20:27-32 verseiben Pál apostol konkrétan mire figyelmeztette az ekezusi gyülekezet vezetőit a hittől való eltéréssel kapcsolatban?

Tanácsaival Pál fel akarta készíteni az egyházat a közelgő veszélyre. Ebben a szakaszban arról írt, ami leginkább aggodalommal töltötte el. „...ragadozó farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyájat” (ApCsel 20:29, ÚRK). Másképp mondva, a hívők ádáz üldözésre számíthatnak az egyházon belül. Az apostol kifejezte azt is, hogy még mi aggasztja: „Sőt közületek is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy maguk után vonják a tanítványokat” (ApCsel 20:30, ÚRK). Tévtanítások jutnak be az egyházba. Hamis tantételek kerülnek az Istentől származó igazságok helyére, elterjedté válnak a pogány szokások. A 4-5. században a keresztény egyházban burkolt módon teret nyertek a tanbeli engedmények, amit valószínűleg a misszió támogatásával igazoltak. Azonban ennek az lett a rettenetes következménye, hogy eltávolodtak Isten Igéjének igazságaitól.

4 Mit ír Pál apostol a közelgő hitehagyásról 2Thessz 2:7-12 szakaszában? Milyen jellemzőkre kellett figyelniük a hívőknek?

Sokatmondó Pál megjegyzése, miszerint „működik ugyan már a törvénszegés titkos bűne” (2Thessz 2:7). Már Pál idejében megkezdődött a fokozatos eltérés Isten Igéjének igazságától az Isten törvényének való engedelmesség tekintetében. A későbbi századokban pedig a távolodás egyre kiszélesedett. A második parancsolattal ellentétben behozták a bálványokat a keresztény istentiszteletbe. Évezredek át minden pogány vallásban kiemelt, fő helye volt a bálványoknak. Az egyházhoz csatlakozó pogányok számára úgy akarták elfogadhatóbbá tenni a kereszténységet, hogy a pogány istenségeket átnevezték szentekké. A vasárnapot, a napisten imádatának a napját fokozatosan átvették a keresztény istentisztelet napjaként, a feltámadás tiszteletére. Még most is ez a Szentírás által nem szentesített, hamis istentiszteleti nap a legelterjedtebb.

Ma milyen kompromisszumok jelennek meg az egyházban? Ami pedig még fontosabb, hogy talán te magad milyen téren engedsz a hitelvekből? Előfordulhat, hogy időnként keveredik az igazság a tévedéssel?

5 Vessük össze Jn 17:15-17 és ApCsel 20:32 verseit! Mit tanácsol Jézus és Pál apostol, hogy védelmet élvezzünk Sátán megtévesztéseivel szemben?

A Biblia Isten akaratának tévedhetetlen kinyilatkoztatása, élénk állítja az emberiség megváltására vonatkozó mennyei tervet. „*A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre*” (2Tim 3:16). Vagyis az egész Szentírást Isten ihlette, nem csak bizonyos részeit, és azt sem mondhatjuk, hogy egyes részeit jobban, mint a többit. Az egész Bibliát Isten Igéjeként kell elfogadnunk, máskülönben szélesre tárul előttünk a megtévesztés ajtaja.

A Biblia a nagy küzdelem fényében egyértelműen bemutatja Isten végtelen szeretetét. Leleplezi a sátáni csalásokat, rámutat félrevezetéseire. Az ördög gyűlöli Isten Igéjét, évszázadokon át mindent megtett, hogy lerontsa hatását. Hiszen mit tudnánk a megváltási tervről a Biblia nélkül? Egyáltalán mennyit értenénk meg Jézus születéséből, életéből, tanításai-ból és szolgálatából? A Szentírás nélkül vajon lenne akár csak halvány fogalmunk is Krisztus áldozatának hatalmas voltáról, feltámadásának dicsőségéről, mennybemenetelének erejéről és visszatérésének fenségéről? Isten Igéje bemutatja, tanítja és kiemeli mindezeket a meghatározó igazságokat. A Biblia, csakis a Biblia minden szent igazság megértésének legfőbb zsinórmértéke. Tehát küzdenünk kell a tekintélyt aláásó és ihletettséget megkérdőjelező mindenféle próbálkozás ellen, még azoké ellen is, akik állítólag nagyon szeretik, de kételyeket vetnek fel vele szemben, akár csak burkoltan is. Tragikus, hogy különösen a modern gondolkodás hatására sok teológus és keresztény leginkább a Szentírás emberi oldalára összpontosít, így a Bibliát nem Isten Igéjének, hanem emberi szónak tekinti. Érvelésük szerint *királyok, pásztorok, halászok, papok, költők és mások szerzeménye, akik közzétették nézeteiket az Isten ismeretével és a róla, valamint a természetről, a valóságról alkotott felfogásról, a lehető legjobb módon, ahogyan azt az ő korukban és helyzetükben megérthették.*

Valóban? Ha ez igaz volna, vajon a 21. században élve figyelniünk kellene arra, amit ezek az emberek gondoltak, az örökkévalóságra vonatkozó reménységünk alapjának kellene tekintenünk? Egyáltalán nem!

A megváltási tervben mi a jelentősége Isten Igéjének?

A Szentlélek a gondolatainkon keresztül munkálkodik bennünk. Hív, hogy kutassuk a világmindenség titkait. Találó megjegyzés: „Keresztényként nem fogjuk vissza a gondolatainkat a templom kapujában.” Viszont önmagában még a briliáns emberi értelem sem képes felfedezni a Szentírás isteni igazságait. Az igazság nem emberi nézet, hanem isteni kinyilatkoztatás.

6 Olvassuk el Bír 21:25, Péld 16:25 és Ézs 53:6 verseit! Mit tudhatunk meg belőlük Sátán félrevezető stratégiájáról?

Az ördögnek egyik legeredményesebb csalása, hogy elhiteti velünk: az emberi elme képes a Szentlélek segítségével és Isten Igéjének tanítása nélkül is megérteni Isten akaratát. Lehetnek olyan utak, amelyek helyesnek tűnnek számunkra, sőt egész kultúrák számára, Isten szemében azonban teljes egészében rosszak.

Néhány éve a feleségemmel elhatároztuk, hogy kimegyünk az erdőbe a hotel mellett, ahol éjszakára megszálltunk. Általában igen jól tájékozódok. Amikor már vagy egy órája sétáltunk, több ösvényt is bejártunk, biztosra vettem, hogy különösebb nehézség nélkül megtalálom a visszavezető utat. Azonban hamarosan kiderült, hogy eltévedtünk. A nap hnyatlóban volt, én pedig a legrosszabbtól tartottam. Szerencsére találkoztunk más kirándulókkal, akik ismerték az utat. Úgy 8 km-re távolodtunk el, viszont volt a közelben egy főút. Újdonsült ismerőseink autója a közelben parkolt, és felajánlották, hogy visszavisznek a szállóhoz. Különösen sokat jelentett nekünk, hogy olyanokkal találkoztunk, akik ismerték az utat, sőt még el is tudtak bennünket vinni.

Isten nem hagyott minket magunkra a földről a mennybe vezető úton. A Szentlélek a figyelmünket a Szentírára irányítja, az vezet hazafelé. Csakis Isten Igéjének fényében érthetjük jól, mi az igazság, mi a tévedés, helyes vagy helytelen, jó és rossz. Ami ellentétben áll Istennel és Igéjével, az tévedés, ami mindig veszélyes. Ami összhangban van Istennel, az igaz és jó. Milyen fontos, hogy Isten Igéje legyen számunkra a döntő az igazság és az erkölcs kérdéseiben!

Az emberi értelem miért nem képes felfedezni az isteni igazságot a Szentlélek segítségével nélkül? Beszéljessünk az emberi értelem és az isteni kinyilatkoztatás közötti kapcsolatáról! Nézzük meg például Dániel 2. fejezetének próféciáját, ami Babilon korától egészen a jövőig átível a világ történelmén! Hogyan hat az emberi gondolkodásra egy ilyen prófécia?

- 7** Olvassuk el **2Kor 4:3-6** szakaszát! Mit jelent az, hogy „akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit” (**2Kor 4:4**)? Hogyan következik be a vakság? Hogyan nyílik meg a szemük?

A szakaszban szereplő „elme” szó görögül *noema*, ami felfogást, értelmi képességet jelent. „A Krisztus és Sátán közötti harc az emberek gondolataiért dúló küzdelem (Róm 7:23, 25; 12:2; 2Kor 3:14; 11:3; Fil 2:5; 4:7-8). Sátán legfőbb tevékenysége, hogy elvakítja, elsötétíti az emberek elméjét. Akadályozza őket Isten Igéjének tanulmányozásában, az értelmi erőket megzavarja a test és a lélek túlhajszolásával, teljes mértékben leköti a gondolatokat e világ dolgaival, a büszkeségre, az önfelmagasztásra hivatkozva” (*The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 854. o.).

Az elveszettek ismeretei nem azért hiányosak, mert képtelenek volnának valamit megérteni, megtudni, hanem mert nem akarják. Sokaknak megvolt minden lehetősége az igazság megismerésére, de úgy döntöttek, hogy nem hisznek, Sátán pedig elvakította a szemüket. Sátán a sötétség országának ura. A Bibliakommentár még hozzáteszi: „Egyedül az evangélium által lehet leleplezni Sátán ördögi mesterkedéseit és csalásait, így láthatják meg az emberek a sötétségből a világosságba vezető utat” (i. m. 854. o.). Az Újszövetség üzenetének Jézus élete, halála és feltámadása a lényege. Jézus áll az evangélium és a teljes Biblia középpontjában. Az egész Szentírás róla tesz bizonyosságot (Jn 5:39).

- 8** Hogyan mutatják be Jézust **Jn 1:4, 5, 9 és 14** versei? Figyeljük meg különösen a **14. verset**!

A keresztény egyház első évszázadaiban az újszövetségi hívők maradtaknak elkötelezték magukat Krisztus mellett, aki fény volt számukra a sötétben. Kegyelme által megváltotta őket, ereje átalakította életüket, és szeretete jelentette a hajtóerőt számukra. Krisztus iránti hűségüket még a halál sem törhette meg. Az evangélium fényében felismerték az ördög csalásait. Krisztusnak mindig voltak olyan emberei, férfiak és nők, akik kegyelme által bátran kiálltak igazságáért. Az első századokban Krisztus szeretetének, kegyelmének és igazságának fénye ragyogott a sötétben.

„Minden korban ugyanez a gyűlölködő, az igazsággal szemben álló lel-
kület fűtötte Isten ellenségeit. De Isten szolgáinak ébereknek és kitar-
tóaknak kell lenniük. Krisztus szavai, amelyeket az első tanítványokhoz
intézett, idők végi követőinek is szólnak: »Amiket pedig néktek mondok,
mindenkinek mondom: Vigyázzatok!« (Mk 13:37)” (Ellen G. White:
A nagy küzdelem. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 51. o.).

Az Ige befolyásának gyengítésére Sátán más eszközöket alkalmaz a vi-
lág sok részén, különösen ott, ahol az emberek szabadon hozzáférnek
a Bibliához. Az egyik sikeres fortély a különböző tudományos elgondolá-
sok, sőt a biblikus teológia terén hat, és pozíciójának elfogadása aláássa
a bizalmat Isten Igéjében. Példának okáért noha *Dániel próféta könyve*
saját meghatározása szerint több mint ötszáz évvel Krisztus előtt szüle-
tett, sok teológus a Kr. e. 2. század közepére datálja. Az érvelésük szerint
akkor kellett keletkeznie, máskülönben a próféta nem tudta volna eny-
nyire pontosan megjövendölni a jövőt. Ezért azt állítják, hogy a köny-
vet nem akkor írták, mint ami a könyvben szerepel, hanem évszázadok-
kal később. Sajnálatos módon ez csak egyike azoknak a hazugságoknak,
amelyeket a modern teológia ránk akar erőltetni. És még szomorúbb,
hogy sokan azért fogadják el ezt a téves állítást, mert végtére is teológu-
sok tanítják. Nem csoda, hogy Pál így figyelmeztet: „*Mindent vizsgálja-
tok meg, és ami jó, azt tartsátok meg*” (1Thessz 5:21, ÚRK)!

Naponkénti tanulmányozásra: Ezékiel 13–19; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán, „Izgató- és kábítószerek” c. fejezet*

1. Mit mondtak a népet áltató hazug jövőmondók?

---

2. Milyen erdei fákhoz hasonlítanak Jeruzsálem lakói?

---

3. Mi volt Sodoma vétke?

---

4. Mi történik a vétkező lélekkel? _____

5. Mi az egyetlen biztos út a teát, a kávé, a dohányzást és a sze-
szes italokat illetően?

Általános áttekintés

Ezen a héten látni fogjuk, hogy az apostoli és posztapostoli korszak egyháza hogyan vett részt az Isten és Sátán közötti nagy küzdelemben. A Jézus alapította egyház Isten mellett lépett be a háborúba. Ennek ellenére az egyháznak is ugyanazzal a kísértéssel kellett szembenéznie, mint Ádámnak és Évának: kételkedni az Úr Jézus Szavában, kompromisszumot kötni Isten parancsolatai és Sátán megtévesztő doktrínái között. Hangsúlyozzuk: a nagy küzdelemben két egyenlőtlen fél áll egymással szemben. Egyenlőtlenek már csak abban a tekintetben is, hogy ki Isten és ki az ördög: Isten örök, a világmindenség Teremtője és szerető Királya, míg Sátán, a gonoszság atyja teremtett lény, van kezdete és lesz vége. Az ördög, a bűn és a gonosz ideiglenes kitérő, aminek a szerető, mindenható és mindenben igazságos Isten egy napon véget fog vetni, következésképpen egyszerűen nem születhet megegyezés a nagy küzdelem két tábora – Isten és Sátán – között.

A Biblia két, egymástól gyökeresen különböző hatalom konfliktusként mutatja be a nagy küzdelmet, mintha a fény csapna össze a sötétiséggel, az igazság a hazugsággal. A gonoszság tábora valóban kitartóan követeli, hogy kompromisszumot köthessen az igazsággal, mivel egy ilyen megalkuvás képezné egyedüli esélyét a meneküléshez. A gonoszság tábora mindenáron a túlélésre törekszik, hogy elpusztíthassa, ami jó és Istentől származik. Az ördög mindent megtesz azért, hogy megalkuvásra csábítsa az egyházat. Sajnos, az egyház a kompromisszum csábításába esett, akárcsak ősszüleink. E megegyezések hatásai napjainkban is érezhetőek, Isten azonban – az igazság és a világosság Forrása – semmilyen megalkuvásra nem hajlandó. Az Istenbe vetett bizalom és az igazság iránti hűség – ahogy az a Szentírás által Jézusban ki lett nyilatkoztatva számunkra – meg fogja őrizni az egyházat a megalkuvásoktól, nem engedi meg, hogy az ördög áldozatává váljon.

A tanulmány témái

1. A nagy küzdelem leírásakor a Biblia ellentétes értelmű szavakat használ (világosság, sötétség), amivel hangsúlyozza, hogy Isten népe semmiképp sem ronthatja meg az igazságot tévelygéssel és hazugsággal.

2. Az Úr Jézus küldetésének első napjai, majd az apostolok későbbi munkássága idején Sátán különleges nyomást gyakorolt az egyházra, hogy tévedésbe taszítsa, vagy legalábbis kompromisszumra kényszerítse az igazságot illetően.
3. Az igazság kompromittálása Isten elárulásával, magának az igazságnak a megsemmisítésével egyenlő. Végsősoron egy ilyen megalkuvás a Sátán táborába sorolna minket.
4. Az egyház egyedül úgy győzhet a nagy küzdelemben, ha hűséges marad az isteni kinyilatkoztatáshoz, mely Jézus Krisztus és Isten Igéje által szól hozzánk.

Magyarázat

A kompromisszum

Különböző társadalmi kontextusban egyesek elfogadhatónak, sőt, kívánt gyakorlatnak tartják a kompromisszumot. A szó általános jelentése: egyezsége jutni, alkut kötni, kölcsönös engedmények mellett egy mindeki számára megfelelő középútban megegyezni. A folyamat kulcsa az engedmény: mindenik félnek le kell mondania valamiről, hogy a továbbiakban is folytatható legyen az együttműködés. Bizonyos esetekben mindenik fél kompromisszumot köt, mivel egyiknek sincs akkora hatalma, hogy meggyőzze, legyőzze, ellenőrzése alá kényszerítse a másikat. Arra is van példa, hogy a felek azért kötnek egymással kompromisszumot, mert egyszerűen békében, kölcsönös szeretetben és tiszteletben akarnak egymás mellett élni (például a családban vagy a szomszédságban).

Ezek értelmében kijelenthetjük, hogy a kompromisszumnak minden bizonnyal van pozitív jelentése, megoldásnak tűnik a konfliktusra, lehetőségnek a békében együtt élésre. Ezek a típusú kompromisszumok természetesen a mindennapi életünkben, és alkut, toleranciát feltételeznek. Mindezek ellenére azonban a kompromisszum fogalmát általában negatívként ítélik meg, ami valamely lényeges tulajdonság, érték, elv, igazság elvesztését sejteti. Ha gyógyszer hatóanyag-összetételével, nemzeti azonossággal, neveléssel, erkölcsiséggel, hírnévvel társítjuk, egyértelmű, hogy nem kívánatos, sőt, elfogadhatatlan a kompromisszum, mivel az életmódunkat, magát az életünket veszélyezteti.

De mi a helyzet Istennel? Tényleg nem tehetett volna bizonyos engedményeket a fellázadt angyalokkal szemben, hogy elkerülje a mennyben a háború kirobbanását? Nem köthetett volna kompromisszumot a békés együttélés érdekében? Nem tűrhette volna meg az ellenzékét maga mellett, amely függetlenséget, autonómiát követelt magának? Valóban

nem teljesíthette volna ellenfelei e kérését? Nem számúzhette volna őket a világegyetem egy távoli sarkába egy jól elkülönített területre, ahol kedvükre tovább élhettek volna, ahelyett, hogy kivégezte volna őket?

A válasz összetett, és az alábbi gondolatok ennek megértésében nyújtanak segítséget.

Semmilyen kompromisszum Isten részéről

1. Minőségi különbség van a mi mindennapi kompromisszumaink és a Lucifer által vágyott kompromisszum között. Isten szabadnak teremtett minket, hogy kifejezzük érzéseinket, és szeretetben, bűn elkövetése nélkül kapcsolatot létesítsünk embertársainkkal, és ha kell, alkudozzunk velük. Vannak azonban fizikai és erkölcsi korlátok, amelyek nem képezhetik alku tárgyát, mivel ezek a korlátok létezésünk alapjai. Ezt az alapot olyan igazságok alkotják, mint az, hogy Isten a Teremtőnk, Fenntartónk és Királyunk, Ő a Törvényadó, és ezen minőségében felfedi számunkra, hogyan kellene élnünk ahhoz, hogy boldogok legyünk. Isten életünk Forrása, egyszerűen nem tudunk nélküle élni. Lucifer ezt az alapot próbálta megváltoztatni. Megkérdőjelezte Isten jellemét, státuszát, tekintélyét, és azt állította, hogy az emberek istenek (1Móz 3:4), akik saját erejük által léteznek, és képesek megalkotni saját definícióikat és önnön életük és boldogságuk mércéit.
2. A bűn természete szorosan összefügg a fentebb leírt gondolatokkal. A bűn nem csak különböző véleményt jelent. A bűn az Istennel szembeni tudatos és akaratlagos lázadás, egyetlen teremtői, fenntartói, törvényadó és királyi státuszának elutasítása. A bűn nem tűrheti meg egy ilyen Isten létezését. A bűn alapvető indíteka eltávolítani Istent a trónjáról, és önmagát királyként az uralkodói székbe ültetni. Az ördög azonban itt kompromisszumot ajánl: kész lemondani arról a vágyáról, hogy teljesen elutasítsa Isten létezését, amennyiben ő, Lucifer is istenként lenne elismerve. Isten azonban nem köt alkut a bűnnel. Mit kellene tennie? Mondja azt, hogy nem Ő a Teremtő és a Fenntartó? Hogy nem Ő az élet Forrása, a boldogság és erkölcsiség egyedüli mércéje; hogy az angyalok és az emberek képesek nélküle élni? Hazudna, ha ezt tenné. Egy ilyen kompromisszum végén az ördög kerülne ki győztesen, Istennek kapitulálnia kellene.
3. A fentebb felvázolt szituáció nemcsak igazság és tisztesség, hanem élet és halál kérdése. Képzeljük magunkat Ádám és Éva helyébe. A bűnbeesés előtt Sátán és Isten elmagyarázzák nekünk az álláspontjukat. Sátán azt állítja, Isten hazudik nekünk, hiszen önállóak vagyunk, istenek,

halhatatlanok, visszautasíthatjuk Isten elvárásait, és nem fogunk meghalni (1Móz 3:4), mert bennünk van az eredeti, nem származás útján kapott élet. Sátán azonban ennél is továbbmegy: azzal vádolja Istent, hogy azért állítja magáról, Ő az élet egyedüli Forrása és Mércéje, hogy ezzel mindenkit ellenőrzése alatt tarthasson, ez pedig nem más, mint diktatúra, autokrácia, hatalommal visszaélés, csalás és igazságtalanság. Sátán szerint a tény, hogy Isten képtelen a kompromisszumra, az ellene felhozott vádakát igazolja, ezért arra kér, hogy szabaduljunk meg Isten „hazugságaitól” és „visszaéléseitől”, és tapasztaljuk meg az új lelkiállapotot és az önállóságot, amelyben felfedezhetjük és örvendhetünk végtelen, örök isteni lehetőségeinknek. De mindez nem csupán spekulatív vádaskodás? Vajon nem létünk végét kockáztatjuk azzal, ha elszakadunk Istentől? Érdemes kipróbálnunk ezt csak azért, hogy empirikusan bizonyítsunk egy elméletet? Lucifer meg volt győződve arról, hogy érdemes vállalni ezt a kockázatot.

Másfelől Isten azt mondja nekünk, hogy Ő az egyedüli Teremtő és Fenntartó, aki nélkül nem élhetünk. Ha nem bízunk benne, és elutasítjuk Őt és a kijelentéseit, elszakadunk tőle, az élet Forrásától, és meghalunk, létezésünk megszűnik. És ez a következmény nem egyszerű spekuláció, hanem tény, hiszen Ő a mi Teremtőnk. Nem magunk alkottuk meg magunkat, és nem vagyunk örökkévalók. Már ennek az Ő szaván nyugvó ténynek is elegendőnek kellene lennie ahhoz, hogy bízunk benne. Isten mégis kiemeli: kijelentéseit múltunk és jelenünk is alátámasztja, azaz mindaddig, míg hittünk benne, és vele éltünk, boldog volt a világ, és senki sem halt meg. Isten tovább magyaráz nekünk: nem köthet kompromisszumot, mivel azon túl, hogy neki van igaza, trónról való lemondásával mi és az egész világegyetem megszűnnénk létezni, lévén, hogy Ő az egyetlen, aki biztosítja és fenntartja az életet. Ezért hív, hogy higgyünk és bízunk benne, és vele együtt éljünk boldogan mindörökké. Ha tanúja lettél volna egy ilyen vitának, kinek hittél volna?

4. Ősszüleink sajnos hittek Lucifer spekulációinak. Döntésük személyes és egyetemes tragédiához vezetett, amit történelmi és empirikus bizonyítékok támasztanak alá. Ahelyett, hogy isteni lényekként éreznék magukat még ma is és örökké élnének, Isten törvényének áthágása miatt külső-belső meztelenségükért kellett szégyenkezniük, szívük megszakadt, kapcsolataik tönkrementek (1Móz 3:7–8), és elkezdődött az emberi faj szenvedése, megjelent a halál. Lucifer nem hagyta abba az Isten kormányzása elleni spekulációit: további kompromisszumokat ajánlott. Állította, hogy az a tény, miszerint az első emberpár nem halt meg rögtön

az engedetlenségét követően, elmélete igaz voltát hangsúlyozza. Halhatatlanok vagyunk – hangoztatta –, mert halhatatlan lelkünk van, amely a halál után lelki, éteri szférába vándorol. Tragikus módon az emberek többsége elhitte ezt a hazugságot. Mi több, Lucifer felszólította Istent és az emberiséget, hogy fogadja el természetes jelenségként a bűn és a halál létezésének valóságát. Számos nem biblikus vallásban a történelem folyamán Sátán javasolta a szenvedés és a halál újra meghatározását és értelmezését, hogy elvonja a figyelmet ezek egyetemes jelenlétéről, amely valóság állandóan aláássa hazug kijelentéseit.

5. Isten hűséges maradt ahhoz, amit mondott. Elmagyarázta, hogy a bűnbeesés után Ádám és Éva nem azért maradtak életben, mert Sátánnak igaza lett volna, azt állítván, hogy halhatatlanok, vagy mert Isten kompromisszumot kötött volna Sátánnal. Az első emberpár azért maradhatott életben, mert az emberiséget örök szeretettel szerető Istennek volt egy megváltási terve számukra, amely azonnal érvénybe lépett, amint az ember bűnbeesett. E terv értelmében Isten, távol minden kompromisszumból, egy új lehetőséget kínált fel nekünk: választhattuk a szabadulást, az életet, azt, hogy vele maradunk. Ez a lehetőség a szabadulásra nem valamely alku eredménye volt – ne tévesszük össze a kompromisszumot Isten türelmével, szeretetével és kegyelmével! Az üdvösség és az élet új lehetősége Isten áldozatából ered. Azért hozott áldozatot, mert nem volt hajlandó alkut kötni, egyszerűen nem tehetett. De nem minket áldozott fel, hanem a saját életét! Ha lehetséges lett volna a kompromisszum, nem lett volna szükség helyettes áldozatára. Meghalt helyettünk, hogy igazságát bizonyítsa, kifejezze szeretetét és feddhetetlenségét, és megszabadítsa a bűntől és a bűntudattól. Nem kötött kompromisszumot, mert tudta, mi járna ezzel: az emberiség és a teljes világegyetem szenvedése, boldogtalansága és halála.

Isten igazi népe is ezen okok miatt nem köthet kompromisszumot. A hagyományos kereszténység valóban kompromittálta a Szentírás isteni igazságának kinyilatkoztatását. Isten azonban nagy erőfeszítéseket tett igazsága helyreállítása érdekében, hogy a lehető legtöbb embert mentse. A maradék hűséges egyháza boldogan együtt dolgozik Istennel igazsága és világossága terjesztésében.

Alkalmazás

1. Milyen kritérium(ok) segít(enek) a kultúrkörünkbe tartozók számára meghatározni, hogy mi az igazság? Melyek az igazság forrásai társadalmunkban, vallásunkban, kultúránkban?

2. Hogyan fogadtathatjuk el a világgal a Szentírástra vonatkozó adventista szemléletünket, mely szerint Isten Igéje az igazság egyedüli forrása?
3. Vizsgáljuk meg magunkat! Vannak-e az életünknek olyan területei, amelyek azért jöhettek létre, mert kompromisszumot kötöttünk Isten igazságát illetően? Ha igen, melyek azok? Mit tehetünk annak érdekében, hogy helyrehozzuk ezt a helyzetet?

Kiállás az igazság mellett

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 19:8-12; Dániel 7:23-25; Apostolok cselekedetei 5:28-32; 1János 5:11-13; Júdás 3-4; Jelenések 2:10; 12:6, 14;
A nagy küzdelem 4-6. fejezete

Alapige: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15).

A jelenések könyvében említett bibliai Szmirna a ma Izmir néven ismert török tengerparti város. A százezres lakosú ókori település a Krisztus utáni 1. század végén és a 2. század elején virágzó város volt, rendíthetetlen lojalitással Róma iránt. Szmirna minden lakosának évente egyszer füstölőáldozatot kellett bemutatnia a római istenek tiszteletére. A 2. században már népes keresztény közösség is élt ott, akik közül sokan nem akartak eleget tenni a parancsoknak. Polikárpot, az őskeresztény egyház egyik vezetőjét máglyán elégették Szmirna főterén, mert nem volt hajlandó elárulni az Urat a római istenek előtti áldozással. Amikor utoljára felszólították, hogy tagadja meg Krisztust, az idős férfi így válaszolt: „86 évig szolgáltam Őt, és soha nem ártott nekem. Hogyan mondhatnék rosszat a Királyomról, aki megváltott?”

A századok során férfiak és nők inkább vállalták a mártírhalált, mint hogy feladják Krisztusba vetett hitüket. Az áldozatuk lángra lobbantja a bátorságunkat, Krisztus iránti hűségük történetei nyomán megújul a mi elkötelezettségünk is. Ezen a héten olyan bibliai alapelvekkel foglalkozunk, amelyek motiválták a valdenseket és a későbbi reformátorokat, mint Husz János és Prágai Jeromos, hogy minden körülmények között hűségesek maradjanak az Úrhoz, dacolva annak a hatalomnak a halálos fenyegetéseivel, amely megölette Polikárpot: a pápai korszak előtti Rómával.

1 Olvassuk el Dán 7:23-25 és Jel 12:6, 14 verseit! Melyik prófétai időszakokra utalnak ezek az igék?

Amikor népe hűsége marad Istenhez, Sátán haragra gerjed, és ilyenkor gyakran üldözés következik. Dániel próféta olyan, számára jövőbeli időről ír, amikor a középkori egyház „*harcolt*” Isten népe ellen és üldözte őket (Dán 7:21, 25, ÚRK). János próféciája ugyanerről az időszakról szól, arról, amikor Isten egyházának (az asszonynak) a pusztába kellett menekülnie, „*hogya tápláltassék ott ideig, időkig és az időnek feléig*” (Jel 12:14, ÚRK). A 6. vers még hozzáteszi: „*Az asszony pedig elmenekült a pusztába, ahol Istentől előkészített helye volt*” (ÚRK). Isten táplálta népét a pusztában, Igéje megerősítette és megtartotta őket, miközben dúlt a nagy küzdelem a pápai fennhatóság hosszú és sötét korszaka alatt. A népnek „*Istentől előkészített helye volt*”. Az élet legnagyobb nehézségei között Isten helyet készít hűséges követőinek. A legnagyobb megpróbáltatások idején népe mindig menedéket talál szeretetében és gondviselésében (lásd 46. zsoltár).

Jel 12:6 és 14 verseiben az ezerkétszázhatvan nap és az „*ideig, időkig és az időnek feléig*” fordulat ugyanarra az időszakra vonatkozik ($3\frac{1}{2}$ idő vagy év $\times$ 360 nap/év = 1260 nap). A bibliai prófécia gyakran szimbolikus. Dániel és Jelenések prófétai szakaszaiban egy prófétai nap egyenlő egy valós évvel. Az év-nap elvet megtaláljuk 4Móz 14:34 és Ez 4:6 verseiben, ám nem csupán erre a két ígére épül, széles szentírási alapon áll. Dr. William Shea, ószövetséges teológus huszonhárom ótestamentumi bizonyíték sorával támasztja alá ezt az elvet, amit a bibliamagyarázók évszázadokon át alkalmaztak.

A vizigótok, a vandálok és az osztrogótok törzsei a hivatalos római tanítástól eltérő hitelveket vallottak. Az ezerkétszázhatvan év akkor kezdődött, amikor Kr. u. 538-ban kiűzték Rómából az osztrogótokat, az utolsó barbár törzset. A lelki sötétség időszaka egészen 1798-ig tartott, amikor Napóleon tábornoka, Berthier elvitte a pápát Rómából. E hosszú korszak alatt számtalan keresztény halt mártírhalt azért, mert Isten Igéjének akartak engedelmeskedni, de még halálukban is győztek. Krisztusban felszabadultak a bűntehertől, a bűn uralma alól, „győztek a Bárány vére által”. Krisztusnak a kereszten, Sátán felett aratott diadala az ő győzelmük is lett. Meghaltak ugyan, de a haláluk csak Krisztus visszatéréséig tartó pihenés.

Hogyan erősítették a hiedet a beteljesült bibliai prófeciák?

2 Milyen figyelmeztetést találunk Júd 3-4 verseiben? Hogyan vonatkozik ez a későbbi keresztény egyházra?

Júdás levelét hűséges keresztényeknek írták valamikor Kr. u. 65 előtt, azoknak, „*akiket az Atya Isten szeretett és Jézus Krisztus megtartott*” (Júd 1, ÚRK). Ez az irat bátorította a hívőket: „*Tusakodjatok a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szenteknek adatott. Mert belopódzott közétek néhány ember... akik a mi Istenünk kegyelmét kicsapongásra fordítják*” (Júd 3-4, ÚRK). Ez az intés még többet jelentett a középkor hívőinek, miután pogány szokások özönlöttek be az egyházba, és emberi hagyományok kedvéért engedményeket tettek Isten Igéje kárára. A valdensek és még mások hosszú évszázadokon át helytálltak a Szentírás igazságainak bajnokaiként. Hitték, hogy Krisztus az egyetlen közbenjáró, és a Biblia a tekintély egyedüli forrása. „Istennek minden korban voltak tanúbizonyságai – olyan emberek, akik hitték, hogy Krisztus az Isten és ember közötti egyetlen közbenjáró; akik az élet egyedüli szabályának a Bibliát tartották és megszentelték az igaz szombatot” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 57. o.).

3 Olvassuk el Jel 2:10 versét! Mit ígér Isten azoknak, akik hűségesek maradnak hozzá még a halállal szembenézve is?

Ez az üzenet eredetileg a szmirnai gyülekezetnek szólt. A város egyik istene Dionüszosz volt, akit a mámor és a termékenység istenének tartottak. Papjai fejére koronát helyeztek a temetésükön. János a halottak fejére tett földi koronával szembeállítja az élet koronáját, amit a gonoszság erői felett győzők nyernek el. Azok kapják meg, akik megpróbáltatásokat, nehézségeket, szenvedést és halált szenvedtek el Krisztusért.

Az élet koronája ösztönzi a hűséges hívőket, hogy Krisztusért még a halált is vállalják, ez mindig is tettekre sarkallja a nehéz körülményekkel küzdő hívőket. Ez lelkesítette a valdenseket a fájdalmak és az üldözések között. Tudták, hogy egy nap majd meglátják Jézust, utána pedig örökké együtt élhetnek vele. Az élet koronája bennünket is megszólít: most talán megpróbáltatásokon megyünk át, de vár ránk az élet koronája, ha tekintetünket nem vesszük le Jézusról.

Nehéz időkben miben találsz bátorítást? Mi az, ami megrémít? Milyen ígéretekre tudsz hivatkozni olyankor?

4 Vessük össze ApCsel 5:28-32, Ef 6:10-12 és Jel 3:11 verseit! Milyen alapelvet találunk ezekben a szakaszokban?

A valdensesk és a többi reformátor jellemzője is az Istenhez való abszolút hűség, a Szentírás tekintélye iránti engedelmesség volt, valamint az elköteleződés mindenek felett Krisztus és nem a pápaság mellett. Gondolataikat teljes mértékben átítatták a hit és a bátorság újszövetségi történetei. Péterrel és más apostolokkal együtt el tudták mondani: *„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek”* (ApCsel 5:29). Kapaszkodtak Pál bátorító szavaiba: *„Legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében”* (Ef 6:10). Komolyan vették Jézus tanácsát: *„Tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat”* (Jel 3:11). E rendíthetetlen hitű férfiakban és nőkben volt bátorság ahhoz, hogy kiálljanak Isten Igéjének igazságai mellett.

A valdensesk az elsők között fordították le a Bibliát a saját nyelvükre. Egy bibliamásoló, Jean Leger megindító beszámolója első kézből származó információt ad a munkájukról, így a rajzok elkészítéséről is. A valdensesk észak-itáliai és dél-franciaországi hegyi közösségeikben titokban készítették a Szentírás másolatait. A szülők már egészen korán hosszú bibliaszövegeket tanítottak meg a fiataloknak. A másolók csoportjai fáradtságos munkával, egymással összefogva másolták az Írást. Sok valdens fiatal bejárta egész Európát kereskedőként, közben csendben terjesztették a Szentírás igazságait. Voltak, akik egyetemre iratkoztak be, és amikor alkalom adódott, elmondtak szentírási részleteket diáktársaiknak. A Szentlélek vezetését követve, a megfelelő pillanatban, amikor érezték az őszinte keresők fogékonyságát, átadtak egyes értékes szentírási szakaszokat. Hűségükért és buzgalmukért sokan az életükkel fizettek. A valdensesk ugyan nem egészen értettek minden bibliai tanítást, de Isten Igéjének igazságát évszázadokon át megőrizték, terjesztették.

„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4:18). Salamon az égbolton mind feljebb emelkedő napéhoz hasonlítja az utat, amelyen Isten vezeti gyermekeit. Isten egy kozmikus fordulattal elérhetné, hogy a nap azonnal teljes fényességében ragyogjon, de az elvakítana bennünket. Miután évszázadokig sötétség borította a világot, Isten elhívott az Ige iránt elkötelezett embereket, akik még több világosság után kutattak. **Krisztus világosságát tükrözve hogyan lehetünk képesek mi is ragyogni a saját környezetünkben? Ez megtörténik?**

- 5** Olvassuk el **Zsolt 19:8-12, 119:140, 162 és Jer 15:16** verseit! Mi a közös abban, ahogyan Dávid és Jeremiás tekintett Isten Igéjére, ami valójában a reformációnak is az alappillére?

Minden reformátor „örömét lelte” Isten Igéjében, „boldoggá tette őket” Isten akaratának teljesítése, „szerették” törvényét. A reformáció egyik legfontosabb alapigazsága az, hogy mekkora örömet okozott nekik a Szentírás tanulmányozása. A Biblia kutatását nem tekintették fárasztó feladatnak, sem törvényeskedő gyakorlatnak, számukra nem szigorú követelmény, inkább öröm volt. Miközben tanulmányozták a Szentírást, a Szentlélek hatalma megváltoztatta őket. „Wiclif jelleme a Szentírás nevelő, átalakító hatalmáról tanúskodik. A Biblia formálta olyanná, amilyen volt. Amikor az ember igyekszik megérteni a kinyilatkoztatás nagy igazságait, minden képessége megélénkül és megacélosodik. Ez az erőfeszítés csiszolja az agyat, élesíti a felfogóképességet és éretté teszi az ítélőképességet. Nincs olyan tanulás, amely annyi nemes gondolatot, érzést és vágyat tudna ébreszteni az emberben, mint a Biblia kutatása. Ez a tanulás céltudatossá, türelmessé, bátorrá és állhatatossá tesz; csiszolja a jellemet és megszenteli a lelket. A Szentírás buzgó, áhítatos kutatása, amely közvetlen kapcsolatot teremt a végtelen Isten és a kutató ember értelme között, nagyobb, lángeszűbb gondolkodókat, nemesebb elveket valló embereket adott a világnak, mint az emberi filozófia nyújtotta legnagyobb és legnagyszerűbb nevelés” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 85. o.).

- 6** **2Tim 2:1-3** szakaszában Pál apostol milyen tanácsot adott Timóteusnak az Ige hirdetésére vonatkozóan?

Isten Igéjének igazsága és a Krisztusban nyert megváltás öröme anyyira betöltötte a reformátorok szívét, hogy beszélniük kellett erről, nem hallgathattak. Wiclif Jánost két dolog ösztönözte arra, hogy életét Isten Igéjének angolra fordítására szentelje: az egyik az volt, hogy az Ige által az élő Krisztus megváltoztatta őt, a másik pedig, hogy a tanultakat másoknak is elmondja. Azelőtt a Bibliának csak nagyon kevés része volt meg angolul. Wiclif meghalt, mielőtt a pápaság képviselői elfogták volna, de maradványait kiásták, majd elégették, hamvait pedig a folyóba szórták. Csakhogy amint a hamvak szétterjedtek a vízben, úgy Wiclif munkássága révén Isten Igéje, az élet vize is szélteben-hosszában elterjedt. Isten felhasznált őt, „a reformáció hajnalcsillagát”.

7 Olvassuk el Zsid 2:14-15 verseit! A középkor hívői hogyan élték meg a nagy küzdelem valóságát?

Az iszonyatos üldöztetések között mi tartotta a lelket a hűséges valdensekben? Mi öntött bátorságot Husz, Jeromos, Tyndale, Latimer és a középkor idején mártírhalt halt többi hívő szívébe, amikor szembenéztek tűzzel és karddal? A hit Isten ígéreteiben. Elhitték, amit Krisztus mondott: „*Mert én élek, ti is élni fogtok*” (Jn 14:19). Tapasztalták, hogy Isten ereje megtart az élet legnagyobb megpróbáltatásai között. Még örülni is tudtak annak, hogy részesek lehettek Krisztus szenvedéseiben. Hűségük erős bizonyosság lett a világ számára. A jelenen túlra tekintettek, a jövőt látták. Tudták, hogy Krisztus feltámadása miatt a halál már legyőzött ellenség. A halál szorítása megtört e bátor emberek szemében. Isten Igéjének ígéreteibe kapaszkodtak, így váltak győztesekké.

8 Olvassuk el Jn 5:24, 11:25-26 és 1Jn 5:11-13 verseit! Milyen bizonyosságot találsz ezekben az ígéretekben? Hogyan segítenek ezek a gondolatok, amikor próbára tesz az élet?

Husz Jánost nem ingatta meg a börtön, az igazságtalanság, de még a halál sem. Hónapokon át hideg, nyirkos tömlőben sínylődött, magas láz gyötörte, ami csaknem végzett vele. Azonban „Isten kegyelme megtartotta. A végső elítélése előtti szenvedésteljes hetekben mennyei béke töltötte be lelkét. »Börtönömben, megbilincsel kezemmel írom ezt a levelet – írta egyik barátjának –, holnapra várva halálos ítéletemet... Ha majd Jézus Krisztus segítségével újra találkozunk az elkövetkezendő élet boldog békességében, meg fogod tudni, hogy az irgalmas Isten miként mutatta meg önmagát nekem, és mennyire támogatott engem a kísértések és próbák közepette.« Sötét börtönében előre látta az igaz hit diadalát” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 97–98. o.).

Pál apostol buzdítása még jelentősegteljesebben szól ma hozzánk: „*Ragaszkodjunk a reménység hitvallásához tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett*” (Zsid 10:23, ÚRK). Isten ígéretei megtartották népét a múltban, és bennünket is megtartanak.

Mit jelenthet az, ha az ember mindent elveszít Krisztusért? Végül mit veszít valójában (lásd Mk 8:36)? Mit tanulhatunk a valdensektől és a reformátoroktól, ami megőrizhet bennünket a föld végső küzdelmében?

„Isten lehetővé tette, hogy e kiválasztott emberekre nagy világosság sugározzék. Megnyitotta szemüket, hogy lássák Róma számos tévedését; de a teljes világosság, amelyet Isten a világra akart sugározni, még nem fénylett fel előttük. E szolgálói által Isten vezette ki az embereket a katolicizmus sötétségéből, de még sok akadályt kellett leküzdeniük. Lépésről lépésre vezette őket úgy, ahogy el tudták viselni. Arra nem voltak felkészülve, hogy a teljes világosságot egyszerre fogadják be. Éppúgy elfordultak volna tőle, mint a sokáig sötétségben élők a déli nap fényétől, ha teljes verőfényével rájuk sugárzik. Ezért Isten apránként tárta fel az igazságot a vezetőknak, ahogy a nép be tudta fogadni. Századról századra egyik hűséges munkás követte a másikat, hogy egyre tovább vezessék a népet a reformáció útján” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 94. o.).

„Egy másik levélben, amely egy papnak szólt, aki az evangélium híve lett, Husz János mélységes alázattal beszélt saját hibáiról. Azzal vádolta magát, hogy »élvezettel viselt pompás öltözeteket, és órákat fecsért el haszontalan dolgokkal«. Majd ezeket a megható intelmeket tette hozzá: »Bárcsak Isten dicsősége és lelkek megmentése foglalkoztatná elmédet, és nem az egyházi javadalmak és birtokok! Óvakodj attól, hogy a házatad jobban ékítsd, mint a lelkedet! Mindenekelőtt lelked építésére legyen gondod! Légy jóindulatú és önzetlen a szegényekhez, és anyagi javaidat ne pazarold lakomákra! Ha nem javulsz meg, és nem tartózkodsz a hiábavaló dolgoktól, attól tartok, néked is kemény fegyelmezésben lesz részed, akár csak nekem.«” (i. m. 96. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ezékiel 20–26; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Alkoholkereskedelem és szesztilalom” c. fejezet

1. Milyen lesz a kard Ezékiel jövődölése szerint? _____
2. Ki volt Oholá és Oholibá? _____
3. Mit vett el Isten Ezékieltől és hogyan?
_____
4. Kit hozott Isten Tírus ellen északról? _____
5. Gyakorlatilag mit tesznek azok az egyházak, amelyek alkoholkereskedelmet űző embereket vesznek fel soraikba?
_____

Általános áttekintés

Az első századok és a középkor keresztényeit nemcsak az Isten és Igéje iránti hűség jellemezte, hanem nyilvános magatartásuk is, amelyet Isten országa és üdvössége hirdetése érdekében vállaltak. Ezen a héten továbbra is tanúi leszünk az egyház Isten mellett elkötelezett magatartásának a nagy küzdelem során a középkorban és a reformáció idején, amikor az első reformátorok és egyházvezetők Krisztus, az apostolok és a Polikárhoz hasonló vértanúk példájából merítettek ihletet.

Ez a reformkorszak azonban nem egy megszokott üldözési periódus volt, hanem egy profetikus időszak, mely 1260 évet tartott Kr. u. 538 és 1798 között. A többi profetikus üldözési periódushoz hasonlóan ezúttal is azt látjuk, hogy a sanyargatás ideje korlátolt, és végül Isten tartja kezében az eseményeket. Mindez idő alatt számos keresztényt és vezetőiket – mint a valdenseket, Wycliffe-t, Huszt – üldözték Isten ellenségei, de ők ennek ellenére folytatták küzdelmüket a lelki sötétség erői ellen. Fegyverük nem saját erejük, látásuk vagy bölcsességük volt. Nem alkalmaztak agyafúrt katonai stratégiákat a gonosz hatalmasságai ellen. Az igazi keresztények küldetése és erejük titka Isten Igéjének és szeretetének felfedezésében és mindenáron történő hirdetésében rejlett.

A reformátorok munkásságának kettős eredménye volt. Az első: megértették, hogy Isten szeretete – ahogy arról a Szentírásban olvashatunk – átalakítja népe életét, és reményt ad számára a mennyországot illetően. A második megvalósítás: a bibliai igazság hirdetése a világban Isten azonosságának és jellemének helyreállítása érdekében. Akkor és most, a lelki sötétség visszalép Isten Igéje elől, amely beragyogja a világot reménységgel és szeretettel.

A tanulmány témái

1. A Bibliát követő keresztényeknek a középkori egyház általi üldözése korlátolt profetikus időszakban történt, Isten szuverén felügyelete alatt, ahogy azt a Szentírás megjövendölte.
2. A valdensek, Wycliffe és Husz példája szemlélteti, mit jelent Isten oldalán állni, Igéje tanújának lenni, és a nagy küzdelem legsötétebb korszakaiban is hirdetni az Ő Szavát.
3. Isten Igéje reménységünk és erőnk legkiválóbb forrása, mely képessé tesz megmaradni Isten oldalán.

Általában a korai keresztény üldözések okait az egyháztörténészek a következő kategóriákra osztották:

- (a) *gazdasági okok* (pl. hitbéli meggyőződése befolyásolták a hívő kapcsolatait a helyi és környékbeli termelőkkel, kereskedőkkel [ApCsel 19:23–27]);
- (b) *társadalmi okok* (pl. a keresztények nem voltak hajlandók erkölcsstelen összejöveteleken részt venni);
- (c) *politikai okok* (pl. politikai játszmákban a keresztények voltak a bűnbakok);
- (d) *vallási okok* (a keresztény hitet, meggyőződést és gyakorlatot, valamint a kereszténység terjedését fenyegetésként élte meg a mindenkori hatalom).

Minden üldözés gyökere Sátán. Mi okból támadta a keresztényeket ebben a háborúban, amelyben a fő ellensége Krisztus? Végsősoron nem Sátán vádolta azzal Istent, hogy mindent az ellenőrzése alatt tart, elnyom és korlátozza a szabadságot? Miért lenne Sátán az üldözés és elnyomás végső forrása?

Két tételt fogalmazhatunk meg lehetséges magyarázatként:

1. Lucifer a lázadását és az új világrend felállítására történő javaslatát hazugságokra, abszurd spekulációkra és az Isten jellemére, státuszára és szuverenitására vonatkozó megalapozatlan vádakra építette (Jn 8:44). Hazug módon eltorzította a valóságot mások számára, olyannyira, hogy őt magát is befolyásolták a hazugságai. A hazugság alapjaiban rengeti meg a személyiséget, és nagyon rövid idő alatt olyan erővé válik, amely ellenőrzése alá vonja, megpróbálván igazságként fellépni az értelem és a lelkiismeret hangja ellenére. Habár csak az elméjében létezik, uralma alá vonja a magatartását, végzetesen eltorzítva a külső valóságot. A valóság elferdítése azért következik be, mert a hazugság természetes körülmények között nem életképes, nem felel meg a valóságnak, ezért akarja a realitást a saját követelményeihez igazítani. Más szavakkal, az igazsággal való szembesítés megsemmisítené a hazugságot, így hát a hazugságnak szüntelenül erőt kell kifejtenie létezése fenntartásához. Az igazság bármely vizsgálata egzisztenciális fenyegetés a hazugság számára, következképpen, aki elfogadja a hazugságot, az elfojt az igazság keresésére tett minden próbálkozást. Lucifer saját hazugságai által eltorzított gonosz természete mindvégig arra törekedett, hogy elfojtsa Isten népének

bármely az igazság felfedezésére, befogadására, megélésére és hirdetésére tett próbálkozását.

2. Isten nélkül nincs szabadság. Maga Isten is szabad. Saját képére teremtett minket: szabadnak, következésképpen erkölcsös, szerető lényeknek. S nemcsak hogy szabadnak alkotott minket, hanem Teremtőnként, aki betölti szükségleteinket, szabadságunk mércéje és fenntartója. Nem lehetünk igazán szabadok Isten nélkül, vagy Isten ellenére. Bármely próbálkozás az Istentől független, teljes szabadságra – ahogy Lucifer is szeretne volna –, teremtői és fenntartói minőségétől – uralkodói székétől – fosztaná meg Istent. Ezért lázadt fel Lucifer Isten ellen, de nem telt el sok idő, míg ráébredt, hogy autonómiája megőrzése végett szüksége van állandóan támadni Isten – a Teremtő és Fenntartó! – létezését. Lucifernek folyamatosan törekednie kellett arra, hogy önmagában és másokban elfojtson minden vágyat az Istenhez és országa elveihez való visszatérésre. Ki kellett, hogy irtson mindent, ami Isten létezésére emlékeztet. És mivel Isten népe a Teremtő létezéséről tesz bizonyosságot, és Őt imádja, Sátán nem hagyhatta nyugton a keresztényeket. Ha békén hagyta volna őket, el kellett volna ismernie saját elméletei kudarcát, és bele kellett volna törődnie, hogy Isten és kormányzása nélkül nincs szabadság.

A valdensek, a ferencesek és a Szentírás

A II. évezred elején a Római Katolikus Egyház Európában félelmetes, központosított és hierarchizált, ugyanakkor nagyon korrupt kolosszussá vált. Az egyház tagjai ezt nem nézték jó szemmel, szükségét érezték felderíteni a korrupció okait, és megoldásokat kerestek erre a problémára. Így jött létre számos egyházi, szerzetesi rend. A XIII. század elején Assisi Szent Ferenc (1182–1226), gazdag család szülötte, misztikus megtérési tapasztalatot élt át, melynek nyomán lemondott földi vagyonáról, és elkötelezte magát, hogy – amennyire csak lehetséges – Krisztus nélkülöző életét folytatja. Megalapította a ferences szerzetesi rendet, amely erényként hirdette a szegénységet. A ferencesek arról voltak ismertek, hogy az utcán prédikáltak. 1209-ben Assisi Ferenc a ferencesek rendjének elismerését kérte az 1198 és 1216 közt uralmon lévő III. Ince pápától, aki a kezdeti habozás után 1210-ben végül elismerte a rend létjogosultságát. Assisi Ferenc női egyházi rendet is alapított – a Szent Klára rendet –, valamint a laikusok számára létrehozta az úgynevezett Harmadik Rendet (amely napjainkban a Ferences Világi Rendként ismeretes, a szerk. megj.).

Néhány évtizeddel korábban, a XII. század végén, Pierre Valdès († 1205–1218 között) gazdag dél-kelet franciaországi kereskedő szintén megtérési tapasztalatot ment keresztül, melynek nyomán lemondott a vagyonáról, és erényként hirdette az önként vállalt szegénységet. Ő is rendet alapított a szegények számára, és a pápa jóváhagyását kérte. Habár az 1159 és 1181 közt regnáló III. Sándor pápa eleinte elfogadta Valdès szegénységi fogalmát, utóda, III. Luciusz pápa (1181–1185) eretneknek nyilvánította őt és mozgalmát, és megtiltotta neki az igehirdetést. A következő évszázadokban a Római Katolikus Egyház irlgmatlanul üldözte a valdenseket, és majdnem sikerült kiirtania őket.

Elemezzük ezt a két egyházi rendet és mozgalmat. Alapítói – Assisi Ferenc és Pierre Valdès – hasonló lelki tapasztalatokat éltek meg. Mindketten hasonló lelki szabályok mentén alapították a rendjeiket: erényként vallották a szegénység fontosságát, és az utcán hirdették az Igét. Mindketten meg akarták reformálni az egyházat, és ehhez a pápa jóváhagyását kérték. Csakhogy a két vezető pápasággal való viszonya gyökeresen különbözött egymástól, következésképpen az életsorsuk is nagyban eltért. A ferenceseknek a pápa általi elismertetésre tett próbálkozását – a kezdeti fenntartások ellenére – végül siker koronázta, ezzel szemben viszont Valdès kérését elutasította a Szent Szék, jöllehet az elején egyetértett az előterjesztett kérésekkel. Napjainkban a ferencesek képezik az egyik legbefolyásosabb római-katolikus rendet. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy a jelenlegi pápa jezsuita lévén megtisztelte Assisi Ferencet azzal, hogy az ő nevét vette fel. Ezzel szemben a valdenseknek a legszörnyűbb üldözéseket kellett elszenvedniük a történelem során.

Adjá magát a kérdés: miért? Mi volt a különbség a két rend vagy mozgalom között? A választ a pápaság iránti lojalításban találjuk meg. A ferencesek – miután tanúi lehettek Pierre Valdès kérése elutasításának – elnyerték a pápa jóváhagyását, mivel kifejezték a Szent Szék iránti megingathatatlan hűségüket. A pápaságot a legmagasabb lelki tekintélynek ismerték el a földön, és feltétlen elkötelezettséget vállaltak iránta a doktrínák és a hitgyakorlat terén.

A valdensek azonban Istent és a Szentírást tartották a legfelső követendő tekintélynek, ezért képezte tevékenységük alapját a Biblia kutatása, hirdetése és tanításainak a gyakorlatban való megélése. Így történhetett meg, hogy rövid időn belül felfedezték, megértették és elhatárolódtak a Katolikus Egyház hamis tanításaitól és kompromisszumaitól:

- a szentek imádásától,
- a hét katolikus szentség majdnem mindenikétől,

- a transzszubsztancia fogalmától,
- a gyónástól,
- a gyermekkeresztségtől,
- a búcsúktól,
- a purgatórium doktrínájától és a halottakért mondott imák gyakorlatától.

Ezzel szemben hirdették, hogy Isten az egyedüli Teremtő és Üdvözítő, és nincs rajta kívül Közbenjáró, aki felajánlja a bűnösnek a kegyelmét és a bocsánatát. Szerintük az imádat nem korlátozódhat a templomokra, mivel Istent bárhol lehet imádni. A valdensesk nem nyerték el életük folyamán a jutalmat a hűségükért, de gondolataik és bátor kiállásuk Isten Igéje mellett – az ördög hazugságai és kompromisszumra való ösztönzései ellenére – a XVI. századtól kezdődően ihletként hatottak a reformáció mozgalmának nagy vezéregyéniségeire, Wycliffe-re, Huszra és társaikra. Az emberiség nem adott tiszteletet nekik, de maga Krisztus fogja megjutalmazni őket dicsőséges második eljövetelekor. A valdensesk a Szentírás tekintélyébe vetett rendíthetetlen bizalmat hagyták örökségül az emberiségnek. Tudatosult bennük, hogy a kereszténység sikere nem a hívek veleszületett zsenialitásában, vagy vezetőik stratégiáiban, hanem a bizonyágtévesztésben, Krisztus cselekedeteinek hirdetésében, Isten Igéjének a kinyilatkoztatás és az üdvösség egyedüli forrásaként való megjelölésében rejlik. A reformátorok nem tettek mást, mint engedelmeskedtek Pál apostol felhívásának: „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben!” (2Tim 4:2). Osztogatták a Bibliákat az embereknek, s munkájuk gyümölcseinek szüretét a Szentlélekre bízta. A *Sola Scriptura* elve motiválta őket: hitték, hogy egyedül a Szentírás bír azzal a képességgel, hogy átadja minden embernek Isten üzenetét. Ez volt az az éthosz, amely az 1800-as években meghatározta az advent mozgalom identitását, küldetését, egységét és életét.

Alkalmazás

1. A valdensesk az üldözések alatt is terjesztették Isten Igéjét. Hozzájuk hasonlóan te is elnyomó rendszerben élsz, vagy még béke és vallási tolerancia uralkodik körülötted? Bármilyen legyen is a helyzeted, hogyan hirdetheted meggyőző módon Isten Szavát?
2. Gondolj ki egy háromlépcsős tervet, amelynek segítségével az üldözés idején is hűséges maradhatsz Istenhez! Beszélgetsetek a családban vagy a szombatiskolai csoportban erről a tervről!

április 27 – május 3.

Hinni nehéz helyzetekben

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 119:162; János 16:13-15; Róma 3:23-24; 6:15-18; Efezus 2:8-9; 2Péter 1:20-21; **A nagy küzdelem 7-11. feje.**

Alapige: „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened”
(Zsolt 119:11).

A reformátorok rendelkeztek azzal, amire a 21. században élőknek óriási szükségük van – életcéllal. A neves amerikai pszichológus, Philip Cushman *The Empty Self* című könyvében az életcél nélkül élők helyzetét taglalja. A hitrendszerük sekélyes, a valóban fontos dolgok közül aligha számít nekik valami, nincs, amiért a halált is vállalnák – ezért nincs miért élniük sem.

Azonban egészen más volt a helyzet a reformáció népével – férfiakkal, nőkkel, gyerekekkel, az ő életcéljuk rendíthetetlen maradt. Fontosnak tartották a hitet, nem voltak hajlandók a hűségüket feláldozva engedelményeket tenni. Alapvető hitelveik lényük elidegeníthetetlen részét képezték, amelyek elvetésével önmagukat tagadták volna meg, és még a halál kapujában is belső békességük volt.

Az e heti tanulmányban a reformáció korából hozott példákon keresztül fogjuk megnézni, miként adnak valódi életcélt és tartalmat az embereknek a Szentírás életet megváltoztató tanításai. Ezeknek az örök igazságoknak a megértése felkészít bennünket a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem végső krízisére. Még nincs vége annak a harcnak, amit a reformerek is vívtak, a felhívás most nekünk szól, hogy álljunk be ott a küzdelemben, ahol ők abbahagyták. Mi is megtudhatjuk, hogy Isten hatalmasabb minden kihívásnál, amivel szembesülünk, és Ő olyan értelmet, célt ad az életünknek, amivel semmiféle világi dolog nem érhet fel.

Május 4. – **A kompánionok szombatja**

1 Olvassuk el Zsolt 119:103-104, 147 és 162 verseit! Dávid hogyan tekintett Isten Igéjére? Hogyan formálta a Biblia a reformátorokat? Hogyan hat az írás ma a mi életünkre?

A Biblia volt a reformátorok hitének alapja és tanításainak lényege. Megértették, hogy „*Istennek ígéje... él és megmarad örökké*” (1Pt 1:23). Minden szavát nagy becsben tartották. Miközben lapjait olvasták, elhitték ígéreteit, és a hitük megerősödött, bátorságuk megújult. „Így van ez Isten Igéjének minden ígéretével. Bennük Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét és hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek *»népek gyógyítására szolgálnak«* (Jel 22:2, RÚF). Elfogadva, belénk ivódva, jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember éltető erejévé válik” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 75. o.).

A Szentírás örömet hint a bánatunkra, reményt ad a csüggedésben, fényt hoz a sötétbe. Utat mutat, ha össze vagyunk zavarodva, bizonyossággal tölt el a bizonytalanságban, erőt ad a gyengeségben és bölcsességet a tudatlanságban. Ha az Igén elmélkedünk és hit által bízunk ígéreteiben, Isten életadó hatalma erővel tölt el fizikailag, értelmileg, érzelmileg és szellemileg. A reformerek gondolatait áthatotta a Szentírás. Az Igével éltek, és sokan közülük az Ige miatt haltak meg. Nem közömbös, önelégült, nemtörődöm keresztények voltak, sekélyes hitérettel. Tiszta voltak vele, hogy Isten Igéjének ereje nélkül nem állhatnak ellen a velük szemben felsorakozó gonoszság erőinek.

Wiclif Jánost fűtötte a szenvedély, hogy angolra fordítsa a Bibliát, amit aztán az átlagember is olvashat és megérthet. Mivel azonban ez tilos volt, a hitéért vizsgálat alá vonták, eretneknek nyilvánították és halálra ítélték. A perben így szólalt fel: „*»Mit gondoltok – mondta végül –, kivel harcoltok? A sír szélén álló öregemberrel? Nem! Az igazsággal – azzal az igazsággal, amely erősebb nálatok, és le fog győzni titeket«*” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 82. o.). Wiclif halála előtti szavai beteljesedtek, Isten igazságának fénye eloszlatta a középkor sötétségét.

Nehéz időkben hogyan találtál vigaszt a Szentírásban?

- 2** Olvassuk el **2Kor 2:14** és **4:1-6** szakaszait! Mit árulnak el ezek a versek Pál bizalmáról akkor is, amikor Isten Igéjének hirdetése során nehézségekbe ütközött?

Az evangélium hirdetése közben Pál apostol előtt hatalmas akadályok meredeztek, de biztos volt benne, hogy Isten Igéje végül diadalmaskodni fog, *„mert mi semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért”* (2Kor 13:8). Hasonló megpróbáltatásokat szenvedtek a reformátorok is, hit által azonban hűségesen kitartottak Isten Igéje mellett. William Tyndale a bátorság példája a látszólag lehengerlő túlerővel szemben. Leghőbb vágya volt, hogy pontos, olvasható bibliafordítást adjon Angliának. Elhatározta, hogy az eredeti nyelvekből lefordítja a Bibliát, és kijavítja Wiclif száznegyven évvel korábbi fordításának hibáit. Végül őt is letartóztatták és perbe fogták. A németországi Wormsban kinyomtatott fordításának sok példányát elkobozták és nyilvánosan elégették. A perére 1536-ban, Belgiumban került sor. Eretnekség vádjával máglyahalálra ítélték. Hóhérai megfojtották, miközben a máglyára kötözték, majd a testét elégették. A beszámolók szerint utolsó szavait nagy hévvel, hangosan mondta: „Uram, nyisd meg Anglia királyának szemét!” Isten csodálatos módon válaszolt Tyndale imájára.

A halálát követő négy éven belül a Biblia négy angol fordítását adták ki. 1611-ben kinyomtatták a King James Bibliát, főként Tyndale munkája nyomán. Ötvennégy teológus dolgozott rajta, akik nagyrészt az ő korábbi angol fordításait vették alapul. Egy becslés szerint az 1611-es King James Biblia Ótestamentumának 76%-a, az Újtestamentumának pedig 83%-a Tyndale fordítása. 2011-ben volt a King James Biblia megjelenésének 400. évfordulója, akkorra már több mint egymilliárd példányt nyomtatnak belőle, így világszerte több tízmillió ember életére hatott.

Egyáltalán nem volt hiábavaló William Tyndale áldozata! Bármilyen nehéznek is tűntek a körülmények, Tyndale és munkatársai hitték, hogy Isten mindenképpen véghezviszi akarátát. Tyndale életének jelentősége nagy az örökkévalóság fényében.

Hogyan vonatkoznak Tyndale-re is Dán 12:3 és Jel 14:13 versei? Most gondoljunk a saját életünkre! Mi hogyan hatunk az emberekre? Hogyan bátorítanak arra ezek az ígék, hogy igyekezzünk az örökkévalóság felé vezetni az embereket, megragadva az alkalmakat?

Luther Márton élete fordulóponthoz érkezett, amikor az egyetemi könyvtárban kutatva egy nap talált egy latin Bibliát, amiről azelőtt nem is tudta, hogy egyáltalán létezik. Fejezetről fejezetre hatalmas örömmel olvasta. Lenyűgözte Isten Igéjének világossága és ereje. Mélyen belemerülve olvasta lapjait, a Szentlélek pedig megvilágosította elméjét. Érezte a Lélek vezetését, miközben a hagyomány által elhomályosított igazságok szinte életre keltek előtte. A Bibliával szerzett első tapasztalata után ezt írta: „Ó, bárcsak nekem is adna Isten egy ilyen könyvet!”

3 Milyen elveket találunk az alábbi versekben a Biblia magyarázatát illetően?

Jn 14:25-26 _____

Jn 16:13-15 _____

2Pt 1:20-21 _____

Ezekből a versekből óriási erővel árad a bizonyosság, hogy a Biblia íróit ihlető Szentlélek bennünket is vezet a Szentírás olvasásakor. Ő az igazság isteni magyarázója. Sajnálatos, hogy ma sok keresztény kisebbíteni próbálja a Biblia természetfeletti voltát, inkább az emberi oldalt kiemelve. Mivel Sátán már nem tudja elzárni előlünk az Írást, a második legeredményesebb eszközhöz folyamodik: igyekszik elérni, hogy az emberek ne tekintsék természetfelettinek, csupán kiváló irodalmi alkotást lássanak benne, vagy ami még rosszabb: az elnyomás eszközének tartsák, amivel kontrol alatt lehet tartani a tömegeket.

A reformátorok világosan látták, hogy a Szentírás csatlakozhatatlan magyarázója a Szentlélek, nem pedig a papok, a prelátusok és a pápák. Feljegyezték Knox János és Mária, skót királynő figyelemre méltó párbeszédét: „Mária így szólt: »Ön így magyarázza az Írásokat, Róma tanítói pedig másképpen. Kinek higgyek tehát, és ki legyen a bíró?« »Istennek higgyen, aki világosan beszél Igéje által – válaszolt a reformátor. – Azt a tanítást, ami nem az Igére épül, se az egyiktől, se a másiktól ne fogadja el! Isten Szava világos önmagában is, s ha valamelyik része sötétnek tűnik, a Szentlélek, aki soha nem szól önmagával ellentétesen, ugyanazt a dolgot világosan megmagyarázza egy másik igével úgy, hogy semmi kétség nem fér hozzá. Csak azok kételkednek, akik csökönyösen megmaradnak tudatlanságukban«” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 222. o.).

4 Olvassuk el Róm 3:23-24, 5:8-10, 6:23 és Ef 2:8-9 verseit! Mit tanítanak ezek az igék a megváltási tervről?

Isten ajándéku adja az üdvösséget. Szentlelke vezet, hogy hittel fogadjuk el, amit Krisztus ingyen felajánl golgotai kereszthalála által. Jézus, Isten tökéletes Fia engesztelésül áldozta fel az életét értünk. Az isteni igazság tökéletes engedelmességet követel. Krisztus tökéletes élete áll a mi nem tökéletes életünk helyére. A Biblia világosan leírja, hogy mivel megszegtuk Isten törvényét, az örök halál kárhozata alá esünk. Bűneink, bűnös választásaink miatt nem érünk fel az Isten által megkívánt ideálhoz. Ha csak magunkra lennénk hagyatva, képtelenek volnánk eleget tenni a szent Isten helyes, igazságos követelményeinek, ezért halált érdemlünk. Pál apostol viszont jó hírrel erősít: *„A bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban”* (Róm 6:23). Ez ajándék, nem érdem szerint kapjuk. Ha a cselekedeteink képeznék alapját, megdolgozhatnánk érte, viszont az világlik ki az evangéliumból, hogy nem szerezhetünk megváltást a cselekedeteinkkel.

Luther Márton és más reformátorok felfedezték, hogy Krisztus, egyedül Krisztus az üdvösség forrása. Luther az üdvözítő kegyelemről kezdett prédikálni, és ez vonzotta a tömegeket, az emberek hallani akarták szívből fakadó, életüket megváltoztató üzeneteit. Szavai hús vízként felüldítették sivár életüket. A középkori egyház tradíciói béklyóba verték az embereket, megkötözték őket több évszázados rituálékkal, amelyek nem táplálták a lelki életet. Luther biblikus üzenetei a szívüket érintették, sokkal élete megváltozott.

Luthert teljesen lenyűgözte Isten jósága, miközben az Újszövetséget olvasta. Csodálta, hogy az egész emberiséget meg akarja menteni. Akkoriban az egyházi vezetők azt tanították, hogy a megváltás részint az ember, részint Isten munkája. Luther felfedezte, hogy Krisztus kereszthalála mindenre, az egész emberiség számára elegendő. „Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetde a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 16–17. o.). Megkapó, remekül megfogalmazott összefoglaló az evangéliumról, hogy megigazulhatunk a Krisztus igazsága által, „amelyben nekünk semmi részünk nincs”! Nagyszerű ígért!

5 Milyen tanítást találunk Róm 3:27-31, 6:15-18 és 8:1-2 verseiben az egyedül Krisztus igazsága által nyerhető megváltásról?

Luther korában új szelek kezdtek fújni a keresztény egyházban. Emberek tízezreit tanították meg arra, hogy ne csak önmagukra, a saját bűneikre, hanem Jézusra tekintsenek. Kétségtelen, hogy amikor magukra néztek, arra, amilyenek voltak, csak elkésérítő dolgokat láttak. Vajon a mai hívők nem tapasztalnak hasonlót? Ezért kell Jézusra figyelnünk!

Isten kegyelme átfomál. Londonban Wesley János elment a morva hívők összejövetelére. Ámulattal hallgatta, amint felolvasták Luthernek a Római levélhez írt bevezetőjét. Életében először akkor kezdte megérteni az evangéliumot. Valami megmozdult benne, különösen vonzotta Krisztushoz, aki az életét adta érte. „Éreztem, hogy az üdvösség tekintetében valóban Krisztusban, egyedül Krisztusban bíztam. Bizonyosság töltött el, hogy elvette a bűneimet, az én bűneimet is, és megmentett a bűn és a halál törvényétől” (John Whitehead: *The Life of the Rev. John Wesley*. M. A. London, 1793, Stephen Couchman, 331. o.).

6 A keresztény élettel kapcsolatban melyik alapvető igazságra mutatnak rá Ef 4:18-24, Kol 1:10, 1Pt 2:2 és 2Pt 3:18 versei?

A reformátorok szisztematikusan tanulmányozták az Igét, hogy még több igazságot fedezzenek fel. Nem elégedtek meg azzal, amit már ismertek, sem a csekély vagy semmiféle fejlődést nem biztosító merev vallási tapasztalattal, hanem arra vágytak, hogy jobban megismerjék Krisztust. A középkorban sok bibliakövető keresztény végtelen nagy árat fizetett hűségéért. Megkínózták, bebörtönözték, elüldözték vagy kivégezték őket. Javaikat, földjeiket elvették, otthonukat felégették, családjukat üldözték. Elűzték őket hazájukból, és ők azt a várost keresték, „melynek építője és alkotója az Isten” (Zsid 11:10). Áldást mondtak hóhéraikra, amikor kínozták őket, a sötét, nyirkos cellákban sínylődve pedig számat tartottak Isten ígéreteire, hogy fényesebb jövőt hoz. Börtönbe vetették őket, mégis szabadok voltak – szabadok Krisztusban, Igéjének igazságaiban, közeli visszatérésének reménységében.

Önmagunkra nézve milyen reménységünk lehet az üdvösség tekintetében?

„Isten hűséges szolgálói nem egymaguk dolgoztak. Miközben a levegőbeli fejedelemségek, hatalmasságok és gonosz lelkek összefogtak ellenük, az Úr nem hagyta el népét. Ha szemük megnyílt volna, éppúgy látták volna, hogy mennyei lények segítik őket, miként a régi próféta. Amikor Elizeus szolgálja az őket körülvevő és a menekülés minden lehetőségét elvágó ellenséges seregre mutatott, a próféta így imádkozott: *»Óh, Uram! nyisd meg, kérlek az ő szemeit, hadd lásson«* (2Kir 6:17). Íme, a hegy tele volt tüzes szekerekkel és lovakkal! A menny serege ott állomásozott, hogy megvédje Isten emberét. Így vigyáztak Isten angyalai a reformáció ügyét szolgáló munkásokra is...

Amikor hatalmas ellenség fogott össze, hogy a reformált hitet megdöntse, és úgy tűnt, hogy ezek fognak kardot rántani ellene, Luther ezt írta: *»Sátán kimutatja dühét. Istentelen főpapok ármánykodnak, és háború fenyeget bennünket. Buzdítsátok a népet, hogy küzdjön vitézül Isten trónja előtt imában és hitben, hogy ellenségeink Isten Lelke által legyőzve nyugodni kényszerüljenek! Legfőbb szükségletünk és legfőbb dolgunk az imádkozás! Tudja meg a nép, hogy ki van téve a kard élének és Sátán haragjának! Ezért imádkozzon«* (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 185. o.)!

Naponkénti tanulmányozásra: Ezékiel 27–33; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Szólgalat a családban” c. fejezet

1. Milyen drágakövek borították az oltalmazó kérub testét?

---

2. Kik bolygatták meg Szerecsenország nyugalmát?

---

3. Milyen magas fa jelképezte Asszíriát (Assúrt)?

---

4. Mit kell tennie Izrael háza őrállójának?

---

5. Mi olyan, mint egy mennyei fénysugár az otthonotokba látogató, gonddal terhelt emberek számára?

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk a nagy küzdelem három központi elvével foglalkozik:

1. Isten jelleme szeretet és igazság.
2. Az üdvösség egyetlen útja Isten szeretetén és igazságosságán alapszik.
3. Az első két elvnek közös a forrása: Isten kinyilatkoztatása Jézus Krisztusban és a Szentírásban.

A középkorban ezt a három elvet látszólag örökre elnyelte az ördög sötétsége, hogy soha senki ne hirdesse többé. Isten azonban elhívott néhány harcos reformátort, hogy a csatatéren újra magasra emelje Isten igazságának zászlaját. Kevesen voltak ugyan, de éppen a kis létszámuk mutatott rá arra, hogy nem emberi, hanem isteni mozgalomról van szó, mind az eredetét, mind pedig a munkamódszerét tekintve: mi, akik Isten oldalán állunk a nagy küzdelemben, nem a saját értelmünk vagy erőnk által nyerjük meg a csatát. Ellenkezőleg: azáltal győzünk, hogy bizonyosságot teszünk, hirdetjük Isten Szavát, és mindazt, amit kegyelmének ereje folytán velünk és bennünk véghezvihet. A reformátorok megértették, hogy küldetésük az öt „sola”-elv hirdetése: *Sola Scriptura* (Egyedül a Szentírás), *Sola Gratia* (Egyedül a kegyelem), *Sola Fide* (Egyedül a hit), *Solus Christus* (Egyedül Krisztus), *Soli Deo Gloria* (Egyedül Istené a dicsőség).

A tanulmány témái

1. Isten oldalán harcolni a nagy küzdelemben megingathatatlan hitet feltételez: hisszük, hogy a Szentírás Isten jellemének és irántunk való szeretetének egyetlen kinyilatkoztatása.
2. Isten táborában harcolni a nagy küzdelemben rendíthetetlen hitet is feltételez: Isten kegyelme az üdvösség egyetlen forrása.

Magyarázat

Sola Scriptura, Sola Gratia, Sola Fide

Miért oly fontos a *Sola Scriptura* elve a nagy küzdelemben? Milyen szerepet játszik az üdvösségben, és mi a kapcsolata a többi „sola”-elvvel, legfőképpen a *Sola Gratia* és a *Sola Fide* princípiummal? (Efézus 2:8 versének értelmében az alábbi magyarázat ez utóbbi kettőt egy elvként

kezeli.) Amint láttuk, a nagy küzdelem a mennyben robbant ki, amikor Lucifer igazságtalanul megvádolta Istent, hogy gonosz és az uralkodása zsarnoki. A későbbiekben a harci szintér leköltözött a Földre, ahol Lucifer becsapta ősszüleinket, elhítetvén velük, hogy istenek, vagy legalábbis istenekké válhatnak. Az emberiség történelmének minden szakaszában az ördög fáradhatatlan gonoszsággal dolgozott azon, hogy rossz színben tüntesse fel Isten jellemét, elferdítse terveit, törvényét, és megkérdőjelezze szuverenitását. Isten azzal válaszolt erre, hogy kinyilatkoztatta önmagát az emberiségnek. Felismerjük a jellemét a természetben, a történelemben, érezzük a jelenlétét a lelkiismeretünkben. Ezt nevezzük *általános kinyilatkoztatásnak*. Az általános kinyilatkoztatás azonban nem sajátos, különleges, mivel közvetett kinyilatkoztatás. A bűn jelentős változást idézett elő a természetben, a történelemben, az emberben, az emberi erkölcsben és gondolkodásban, az ember valóságról alkotott felfogásában, ami miatt nehéz megérteni az általános kinyilatkoztatás üzenetét.

Ezért Isten a *különleges kinyilatkoztatás* útján – személyesen és szavakban – is felfedte önmagát az ember előtt, hogy megismerjük jellemét, személyiségét, terveit, történelmet irányító, kormányzó és cselekvő elveit. A bűnbeesés előtt Isten különleges kinyilatkoztatása Ádámmal és Évával folytatott személyes beszélgetésein keresztül nyilvánult meg. A bűn tönkretette ezt a kapcsolatot, de Isten nem mondott le az emberiségről. Különböző módszerekkel – például a teofánia (Isten látható alakban való megjelenése) és a profetikus tapasztalatok (álmok és látomások) által – továbbra is kinyilatkoztatta magát személyesen Ádámnak és Évának és a későbbiekben az emberiségnek.

Évezredekken keresztül Isten a pátriárkákon és a prófétákon keresztül szállt szembe az ördög hazugságaival, de ami még fontosabb: általuk szólította fel az emberiséget, hogy kutassák és megértsék a jellemét, bízzanak benne, és fogadják el a megváltási tervét. Isten azonban nem korlátozódott erre a közvetett kinyilatkoztatási formára. Isten Fia, a Szentháromság második személye emberi testet öltött, hogy Isten emberként is mellettünk legyen (Jn 1:1–3, 14), és személyesen kifejezze a szeretetét irántunk. Megmentésünkért magára vette bűneink terhét, bűnné lett értünk, hogy Isten igazsága lehessünk őbenne (2Kor 5:21). Jézus Krisztus, a testet öltött Isten a különleges és személyes kinyilatkoztatás megkoronázása az emberiség és az egész világegyetem előtt (Zsid 1:1–3). Jézus által – testet öltése, élete, küldetése, engesztelő halála és feltámadása által – Isten teljesen felfedte szerető és igazságos jellemét, valamint teremtő

és üdvözítő hatalmát. Krisztus mennybemenetele után Isten a Szentlélek jelenléte és tevékenysége által folytatta profetikusan kinyilatkoztatását.

Isten különleges kinyilatkoztatása azonban nem korlátozódik ezekre a történelmi isteni megnyilatkozásokra. Az ihletés folyamatán keresztül Isten közvetlenül dolgozott a prófétákkal és az apostolokkal, illetve általuk (Ef 2:20), hogy lejegyezzék különleges kinyilatkoztatását, s így az közzé tehető és hirdethető legyen az egész világ számára (2Tim 3:16; Mt 28:20). Az isteni kinyilatkoztatás lejegyzése folytán keletkezett az Ó- és Újszövetségből álló Szentírás, amelynek középpontjában Isten Krisztus általi kinyilatkoztatása áll (Jn 5:39–40; Lk 24:27).

A Szentírás tehát Isten különleges kinyilatkoztatásának szerves része, amelyet az isteni tekintély Isten Szavaként ismer el. A Szentírás által Isten azt szeretné, hogy minden ember megtudja, ki Ő valójában, és mit tett és tesz továbbra is a világ üdvösségéért.

Támadások Isten különleges kinyilatkoztatása ellen

Sátán több stratégiát alkalmaz Isten különleges kinyilatkoztatásának kompromittálására. Egyik módszere abban áll, hogy meggyőzi az emberiséget, kételkedjen mindabban, amit Isten Igéjén keresztül kinyilatkoztatott. Csakhogy Isten Szava ismételten igaznak bizonyult, ezért az ördög átkalibrálta a stratégiáját, és ez képezi jelenleg a legfontosabb módszerét: a Szentírást az emberi hagyományoktól és értelmezésektől tette függővé. Ez a változás Isten népe körében következett be az Ótestamentum korában. Következésképpen az Újszövetség korában egyesek nehezen fogadták el Jézust, és nem azért, mert a Szentírás nem volt elég világos a személyét illetően, hanem mert át akarták szűrni Isten szavát saját hagyományaik rostáján (Mk 7:1–13). Az ördög így három célt ért el: Isten törvényének „megtagadását”, Isten törvényének „félretételét”, valamint Isten beszédének „eltörlését” (ld. Mk 7:1–13).

Az elején – mint a zsidók esetében – a hagyománynak is jó szándék képezheti az alapját, de ha nem szabályozzák bibliai elvek, végül a bűn lényegéhez vezet: Isten tekintélyének elvetéséhez, Isten tekintélyének emberi tekintéllyel való helyettesítéséhez, az emberi rendelkezések Isten, az Ő országa és kinyilatkoztatása fölé helyezéséhez. A hagyomány Isten Igéje fölé helyezése magának a különleges kinyilatkoztatásnak a célját és jelentőségét rombolja le, amely nem más, mint Isten jellemének, valódi céljainak és terveinek, valamint a megváltás módjának az ismertetése. Isten szeretete és a kegyelem általi üdvösség helyett az embereket arra

tanítják, hogy vallási szakértők tanításait kövessék, és elhordozhatatlan terhekké nehezített úton haladjanak az üdvösség felé (Mt 23:4).

Krisztushoz hasonlóan az első keresztények elhatárolódtak a hagyományoktól, és „tudakozták az Írásokat”, amelyek Istenről tettek bizonyosságot (Jn 5:39–40; Lk 24:25–27; ApCsel 2:14–32). A későbbiekben azonban a keresztények – a judaizmus példáját követve, kulturális, politikai és filozófiai előfeltételektől befolyásolva – sajátos módon kezdték el értelmezni a Szentírást. Luther idejében a Szentírás és annak értelmezése teljességgel az egyház magisztériumára volt bízva, amely szerint a Biblia „túlságosan” isteni és szent ahhoz, hogy „egyszerű” emberek értelmezhesék. A Jézus korabeli írástudókhoz hasonlóan a római katolikus prelátusok, papok és teológusok – az egyház identitásának és egységének megőrzésére hivatkozva – állították, hogy nem olvashatja és értheti meg bárki a Bibliát. A nép Szentírástól való megfosztásának köszönhetően az emberek nem rendelkeztek igaz ismerettel Istenről, és lelkiileg ki voltak éhezve az igazságra. A bibliai igazság ismeretének hiánya miatt megsokasodott a bűn, és kevés idő múlva az egyház kijelentette, hogy tekintéllyel bír Isten, az Ő országa és megváltási terve felett. Akár az ókorban a zsidók, az egyház is egy új üdvözülési módszert vezetett be: a cselekedetek általi üdvösség módszerét. E szerint a tanítás szerint az embereket az egyház üdvözíti az egyház által, amennyiben engedelmeskednek az egyház tanításainak. Következésképpen, az egyház doktrínája változásokon ment keresztül, előtérbe került a hierarchikus szertartások és szentségek tisztelete, miközben az üdvösség doktrínáját a penitencia és a bűcsű elfogadása helyettesítette. Megfosztották Istent magától az eszköztől – a Szentírástól –, amelyet azzal a céllal hozott létre, hogy minden emberhez közvetlenül szólhasson.

A reformátorok a *Sola Scriptura* elv megfogalmazásával fellázadtak ez ellen a démoni stratégia ellen, amely egyre nagyobb teret hódított az egyházban. A Szentírást az egyetlen különleges kinyilatkoztatásnak ismerték el, amelyet Isten abban az időben az egyháznak adott, és kijelentették, hogy lehetővé kell tenni az embereknek, hogy közvetlenül hallgathassák Istent azáltal, hogy olvassák a Bibliát. A *Sola Scriptura* elve nem jelenti azt, hogy a reformátorok kizártak minden más ismeretszerzési formát, mint a ráció, a művészetek vagy a tapasztalás. A *Sola Scriptura* elv által elsősorban azt fejezték ki, hogy a Szentírás Isten bizalomra méltó kinyilatkoztatása, mely formálja világnézetünket, feltárja előttünk Isten azonosságát, leírja, hogy mit tett értünk, kik vagyunk mi, és mi történt az emberiséggel a bűnbeesés után. A Szentírásból tudjuk meg,

hogyan ment meg minket Isten, és mit vár el tőlünk. A Biblia tekintélye tehát az egyház és minden más szervezet vagy emberi ismeret tekintélye fölött áll. Isten Szava alkotta meg az egyházat, és nem fordítva.

A *Sola Scriptura* elv közvetlenül és elválaszthatatlanul kapcsolódik a *Sola Gratia* / *Sola Fide* elvhez. Amikor a hagyományok szűrői nélkül olvasta a Bibliát, Luther felfedezte benne Isten igazi jellemét és megváltási tervét. A Szentírás központi üzenete, amelyet Isten a nagy küzdelemben közölni kívánt az emberiségnek: Isten nem zsarnok, Ő a szeretet és a feddhetetlenség Istene, aki annak ellenére meghalt értünk, hogy mi felázadtunk ellene. Megajándékozott tisztaságának ajándékával, hogy azt hit által elfogadván, újra beléphessünk az Ő országába.

A liberalizmus támadása

Néhány század leforgása alatt a protestantizmusnak az ördög egy újabb támadásával kellett szembenéznie, amely az Isten és ember közti kapcsolatot tönkretételét célozta. A liberális protestánsok nem tiltották meg az embereknek a Szentírás olvasását, ellenben újraértelmezték magát a Szentírás definícióját és természetét. Szerintük a Biblia nem Isten különleges kinyilatkoztatása, emberiségnek küldött üzenete, hanem mindössze az emberi elme, a fejlődő emberi kultúra és erkölcsiség produktuma, emberi szavak, képzelgések és spekulációk gyűjteménye. A liberális protestantizmus szerint a Bibliának Isten Szavaként való közvetlen, természetes, szó szerinti és áhítattal történő olvasása egyszerűen tévedés. Úgy kell olvasnunk a Szentírást, mintha irodalmi, történelmi vagy filozófiai mű lenne.

A bibliaolvasás kérdésében a liberális protestáns teológusok a hagyományos protestáns történeti-grammatikai módszer helyett a bibliaértelmezés történeti-kritikai módszerét javasolják. Szemükben a *Sola Scriptura* elv megdőlt, mivel a Biblia többé nem Isten különleges kinyilatkoztatásának egyedüli forrása, hanem mindössze egy ember által írt történelmi dokumentum. Mi több, a *Sola Gratia* / *Sola Fide* elv is összeomlott, hiszen mind a Szentírás, mind a megmenekvés módja az emberi elme és az erkölcsi-vallásos erőfeszítések terméke. Továbbá, a Szentírással ellentétben Krisztus (ld. ApCsel 4:12) nem más, mint a menekvés számos eszközének egyike. Tragikus módon ez a Szentírásra vonatkozó perspektíva és értelmezési módszer uralkodik napjainkban a keresztyén felekezetekben.

Isten a „maradékot”, a Hetednapi Adventista Egyházat azzal a küldetéssel bízta meg, hogy ismét hirdesse a *Sola Scriptura* és a *Sola Gratia* / *Sola Fide* elvet.

Alkalmazás

1. Gondolkodj el a reformátorok öt „sola”-elvén! Milyen jelentőséggel bírnak a te életedben és a környezetedben élők életében, vallásában, kultúrájában?
2. Hogyan viszonyulnak a közösséged, művelődési köröd tagjai a Szentírás-hoz?
3. Mi a te személyes hozzájárulásod a Biblia támogatásában a közvetlen környezetedben és a társadalomban? Hogyan lehetnél te is Wycliffe, Tyndale vagy Luther a saját lelki-vallásos környezetedben?

Két tanúbizonyság

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 119:89; Ézsaiás 54:17; Dániel 7:25;
Zakariás 4:14; Jelenések 11:3-6, 15-18; 12:5-6, 14-15;
A nagy küzdelem 12-17. fejezete

Alapige: „Meggzáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad” (Ézs 40:8)!

Az évszázadok folyamán Isten Igéjét boncolgatták, voltak, akik kéte-lyeket ébresztettek vele szemben vagy félredobták. Leláncolva tartották kolostorokban, köztereken elégették, darabokra szaggatták. Azokat, akik hittek a Bibliában, gúnyolták, nevetségessé tették, börtönbe vetették, sőt ki is végezték, mindezek dacára az Írás megmaradt. A középkori egyház üldözte a Bibliát követő, hűséges keresztényeket, Isten Igéjének világos-sága azonban felragyogott a sötétben. Az elnyomás és üldözés nem állí-totta le az Ige hirdetését. Az angol bibliafordítót, William Tyndale-t per-be fogták a hitéért. Amikor megkérdezték tőle, hogy ki segített a legtöb-bet neki Isten Igéjének terjesztésében, egy darabig gondolkodott, majd ezt válaszolta: „Durham püspöke”. Az előljárók megdöbbenek. Tyndale elmondta, hogy egy alkalommal a püspök a bibliafordítás egy egész szál-lítmányát felvásárolta, majd nyilvánosan elégette. Azonban nem tudta, hogy ezzel milyen nagy segítséget nyújtott az igazság ügyének. A szoká-sosnál jóval magasabb áron vette meg a Bibliákat. A nagy bevételből Tyn-dale azután sokkal több példányt nyomtattathatott ki, mint amennyit el-égettek. A porba tiport igazság újból és újból teljes erővel felragyogott.

Ezen a héten a Szentírás és a keresztény hit elleni egyik leggonoszabb támadással foglalkozunk. A francia forradalom idején patakokban folyt a vér Franciaország utcáin. Párizs közterein felállították a guillotine-t, ezrek életét oltották ki. Az ateizmus államvallás lett, de Isten Igéjének tanúbizonyságát mégsem hallgattathatták el.

1 Miután elolvastuk Jel 11:3-6 szakaszát, soroljuk fel a két tanúbizonyság öt ismertetőjegyét!

Zakariás 4. fejezetében arról olvasunk, hogy a próféta két olajfát látott az arany gyertyatartó két oldalán. *A jelenések könyve* 11. fejezetében ugyanez a kép jelenik meg. Zakariás megtudja, hogy „*ezek ketten az olajjal fölkenetek, akik az egész föld Ura mellett állnak*” (Zak 4:14, ÚRK). Az olajfák látják el olajjal a gyertyatartót, hogy világíthasson. Ez a zoltáros szavaira emlékeztet: „*Igéd mécses a lábam előtt, és ösvényem világossága*” (Zsolt 119:105, ÚRK). Az olaj a Szentlélek jelképe (Zak 4:2, 6). Jelenések 11. fejezetében János látja, hogy a Szentlélek erejével hirdetik Isten Igéjét, ami világosságot áraszt a földre. A két tanúbizonyság prófétál, és az általuk megjövendölt ideig nem esik az eső. Hatalmuk van arra, hogy a vizet vérré változtassák és csapásokkal sújtsák a földet.

Isten szavára Illés kijelentette, hogy nem lesz eső Izraelben, és imájára válaszul három és fél évig nem is esett (lásd Jak 5:17). Baál hamis prófétái hiába próbáltak meg véget vetni az aszálynak, de amikor Illés Istenhez fohászkodott, eleredt az eső (1Királyok 17-18). Isten szavára Mózes különböző csapásokat hozott Egyiptomra, a víz is vérré vált, mert a fáraó nem akarta szabadon engedni Isten népét (2Mózes 7). Akik ártani akarnak a Szentírásnak, azokat a szájukból kijövő tűz emészti meg. „*Miután ti ilyen szóval szóltatok, ímé én tűzzé teszem szavamat a szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy megeméssze őket*” (Jer 5:14, ÚRK)! Isten Igéje ítéletet mond elutasítóira. Szava olyan, mint a megemésztő tűz.

Jn 5:39 versében Jézus kijelenti, hogy az ószövetségi Szentírás bizonyságot tesz róla. Azt is mondja, hogy az evangéliumot hirdetni fogják majd „*bizonyságul*” (Mt 24:14), a bizonyságtétel alapja pedig az Ó- és az Újszövetség. Mindkét igében ugyanazt a *martíusz* szógyökből származó szót találjuk, mint Jel 11:3 versében.

Ki a két tanúbizonyság? E bibliai pontok és Jelenések 11. fejezetének jellemzői alapján arra következtethetünk (noha nem dogmaszerű kijelentésként), hogy a két tanúbizonyság a Szentírás Ó- és Újszövetsége, amelyek az isteni világosságot és igazságot közvetítik a világnak.

Ma sok keresztény hajlamos alulértékelni az Ószövetség jelentőségét, mint ami idejétmúlt, vagy amire az Újszövetség miatt már nincs szükség. Miért rettenetesen rossz az ilyen hozzáállás?

2 Vessük össze Jel 11:3, 12:5-6 és 14-15 szakaszait Dán 7:25 versével! Milyen hasonlóságokat találunk az ezekben említett profétai időszakok között?

A két tanúbizonyság „zsákruhába öltözve... ezerkétszázhatvan napig” (Jel 11:3, ÚRK) profétál. Ez ugyanannyi időt jelöl, mint a negyvenkét hónap, amíg a „pogányok” (az Isten igazságával szembehelyezkedők) „a szent várost tapodják” (Jel 11:2). Isten ellenségei ezerkétszázhatvan napig ($42 \times 30 = 1260$; az apokaliptikus próféciaiban minden nap egy évet jelképez) tapodják Isten igazságát, a két tanúbizonyság, az Ó- és az Újtestamentum próféciai pedig ez idő alatt hangzanak ellenük. Amint a 4. tanulmányban már láttuk, Dán 7:25 versében az áll, hogy a Római Birodalom felbomlása után kiemelkedő kis szarv hatalma üldözi Isten népét „egy időszakra meg két időszakra és egy fél időszakra” (RÚF). Az „idő” egy év (360 nap), ami három és félel megszorozva ezerkétszázhatvan napra jön ki. Jel 12:6 Isten népe üldöztetésének ezerkétszázhatvan napjáról szól, továbbá a 14. versben az áll, hogy „ideig, időkig és az időnek feléig”. Jel 13:5 verse 42 hónapot említ, Jel 11:2-3 verseiben pedig szerepel 42 hónap és 1260 nap is. Ezek a próféciaik ugyanannak a történelmi időszaknak a különböző aspektusait írják le.

Amikor semmibe veszik a Szentírás tekintélyét, más (emberi) hatalmak emelkednek fel. Ez gyakran az Isten Igéjének hirdetői elleni üldözéshez vezet. Ez történt 538–1798 között, a pápai uralom idején, amikor a középkori egyház mély lelki sötétségbe sülyedt. Isten parancsai helyett emberi rendelkezéseket fogadtak el, emberi tradícióik árnyéka vetült az evangélium egyszerű üzenetére. A római egyház a világi hatalommal összefogva egész Európára kiterjesztette hatalmát. Az ezerkétszázhatvan nap ideje alatt Isten Igéje – két tanúbizonysága – zsákruhában járt. A bennük foglalt igazságokra a tradíció és a rituálék hatalmas rétege nehezedett, de a két tanúbizonyság tovább profétált, a Biblia akkor sem hallgatott. Isten Igéje megmaradt még a lelki sötétség közepette is. Mindig voltak, akik nagy becsben tartották és útmutatásai szerint éltek, de Európa lakosainak tömegeihez képest ők csak kevesen voltak. A valdensok, Husz János, Prágai Jeromos, Luther Márton, Zwingli Ulrich, Kálvin János, a Wesley fivérek és más reformátorok hűségesen kitartottak amellett, amit Isten Igéjéből megértettek.

Nevezzünk meg olyan tanításokat, amelyeket ma is sok keresztény vall, pedig emberi hagyományok, nem Isten Igéje alapján állnak!

3 Olvassuk el Jel 11:7-9 szimbolikus verseit! E szakasz jövődölése szerint minek kellett megtörténnie Isten két tanúbizonyságával, az Ó- és az Új-testamentummal?

Kr. u. 538-ra a pogány Római Birodalom összeomlott. Justinianus, keletrómai császár a polgári, a politikai és a vallási hatalmat is átadta Vigiliusz pápának. Elkezdődött a középkori egyház uralmának hosszú korszaka, ami 1798-ig tartott. 1798. február 10-én Berthier, francia tábornok bevonult Rómába, és IV. Piusz pápát fogságba vitte Franciaországba. Ez a dátum jelzi a római egyház világi hatalmának, egyben a Dániel és Jelenések prófécijában megjövendölt ezerkétszázhatvan napos/éves időszaknak a végét. Krisztus előtt mintegy ötszáz évvel Dániel ilyen pontossággal megjövendölt kétezerháromszáz évvel későbbi, sőt még távolabbi eseményeket. Valóban bízhatunk tehát a Biblia próféciaiban!

Ez idő alatt az Ige bizonyágtétele életben tartotta az evangélium igazságát, ám még nagyobb veszélyek közelegtek. A feneketlen mélységből feljövő fenevad (Sátán) harcolt a Szentírás ellen. Az 1789-ben kezdődő francia forradalommal új támadásokat intézett a Biblia tekintélye ellen. A francia forradalom idején hivatalosan megalapították az ész istennőjének a kultuszát, az állam által támogatott ateista vallást, hogy azal váltsák fel a kereszténységet. 1793. november 10-én az egész országban megtartották az ész istennőjének az ünnepét, az utcákon Bibliákat égettek. Kijelentették, hogy nincs Isten, a halál pedig örökké tartó alvás.

Sátán istentelen emberek által igyekezett megölni Isten két tanúbizonyságát, akiknek holtteste *„annak a nagy városnak az utcáján lesz, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak hívnak, ahol az ő Urukat is megfeszítették”* (Jel 11:8, ÚRK). Az igaz Istent elutasító Egyiptomban (2Móz 5:2) számos bálványt tiszteltek, Sodoma pedig az erkölcstelenséget jelképezi. Az ateizmus és az erkölcstelenség forrongásának és vérontásának tombolása közepette leráztak minden normális korlátot.

Jel 11:9 verse szerint Isten két tanúbizonyságának holtteste temetetlenül hevert *„három és fél napig”* (ÚRK). A prófétai „napok” éveket jelölnek, tehát ez három és fél valós évet jelent. A francia forradalom alatt az ateizmus a tetőfokára hágott, legalábbis mintegy három és fél évig. 1793. november 26-án adták ki Párizsban azt a rendeletet, ami eltörölte a vallást, 1797. június 17-én azonban a francia kormány hatályon kívül helyezte a vallást korlátozó törvényeit.

4 Milyen jövőndölést találunk Jel 11:11 versében Isten Igéjével kapcsolatban?

A francia forradalom végén képletesen szólva Isten Igéjének újból életre kellett kelnie. A prófécia hatalmas ébredést vetített előre. Nagy félelem fogta el az embereket, amint látták, hogy az Ige ismét Isten élő hatalma lett az üdvösségre. A 18. század végén Isten elhívott férfiakat és nőket, akik készen álltak a világ végére is eljuttatni az evangéliumot. Szélesebben terjesztették a Biblia üzenetét, mint pl. William Carey, aki Indiába utazott, és több tucat indiai nyelvjárásra lefordította a Bibliát. Az Ige ereje hajtotta a misszionáriusokat, akik a világ különböző pontjaira indultak.

Nem a véletlen műve volt, hogy a francia forradalom után világszerte missziós törekvések kezdődtek. Isten Igéje élő, és noha sokak számára „halottnak” tűnt, tovább élt a hívők szívében, majd ismét teljes életre kelt, amint *A jelenések könyvének* próféciája megjövendölte. „A hitetlen Voltaire egy ízben kevélyen így szólt: »Unom már hallani, amint folyton ismételtetik, hogy tizenkét ember alapította a kereszténységet. Be fogom bizonyítani, egy ember is elég, hogy véget vessen neki.« Már több nemzedék ideje telt el a halála óta. Emberek milliói fogtak össze a Biblia elleni harcban, de annyira eredménytelenül, hogy ahol korábban száz volt, most tízezer, sőt százezer példány van Isten könyvéből. Az egyik korai reformátornak a keresztény egyházzól mondott szavai szerint »a Biblia olyan üllő, amely már sok kalapácsot elkoptatott«” (*Ellen G. White: A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 249. o.).

5 Mit mondanak Zsolt 111:7-8 és 119:89 versei az Igéről, és miért bízhatunk ebben?

Isten Igéjét lehet támadni, elnyomni, de eltörölni soha! Még a keresztények közül is sokan, különböző úton-módon aláássák tekintélyét, megkérdőjelezik bizonyos részeit vagy annyira hangsúlyozzák emberi oldalát, hogy elveszítse isteni jellegét, gyengíteni próbálják Isten igazságának értékét.

Soha, semmiféleképpen nem engedhetjük, hogy elkábítsanak bennünket az Isten Igéje elleni támadások. A Biblia ma is él, az emberek szívéhez szól, új életet lehel azokba, akik hajlandóak hallgatni rá és követik tanításait.

Mely próféciák jelentik neked a legtöbbet? Miért?

Az ellenség támadásai dacára Isten földi műve dicsőséges módon történik majd. Az evangéliumot hirdetik „*minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6, ÚRK). A Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem azzal ér véget, hogy Krisztus elsöprő vereséget mér a pokol erőire. Isten országa diadalt arat a gonoszság felett, az Úr az egész világegyetemből örökre eltörli a bűnt. Jelenések 11. fejezete úgy kezdődik, hogy Sátán a francia forradalom által megpróbálta elpusztítani a kereszténységet, kitörölni az emberekből az Istenbe vetett hitet, de a fejezet végén Isten országa diadalt arat a gonoszság fejedelmei és erői felett. Vigasztalás ez mindazok számára, akik Krisztus és igazsága ügyéért esnek tüzes megpróbáltatások közé.

6 Jel 11:15-18 szerint milyen eseményekre kerül sor az idő végén, amikor felharsan a hetedik trombita hangja?

Ennek a világnak az országai a mi Urunkéi lesznek. Krisztus győzelmet arat, a gonosz vereséget szenved. Jézus nyer, Sátán veszít. Az igazság diadalmaskodik, uralkodik. Jól tesszük, ha helyt adunk a következő kijelentésnek: „Ami emberi tekintélyen alapszik, megghiúsul; de ami Isten változhatatlan szavának sziklájára épül, örökké megáll” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 249. o.).

7 Jel 11:19 szerint mit látott János megnyílni a mennyben, és mit pillantott meg ott?

János tekintete előtt feltárult a menny, és amint bepillantott a szentek szentjébe, meglátta a szövetség ládáját. Az eredeti, mennyei templom mintájára készült ószövetségi szentélyben Isten dicsősége a szövetség ládáján álló két angyal között jelent meg. A szövetség ládájában volt Isten törvénye. Csakis kegyelemből üdvözülünk, hit által, de az Isten törvénye iránti engedelmségünk mutatja hitünk valódiságát. Isten törvénye az ítélet alapja, mércéje (Jak 2:12). Ez a tény különösen fontos és időszerű lesz az idők végén (lásd Jel 12:17; 14:12).

Jelenések 11. fejezetében éles ellentét feszül a francia forradalom idején megnyilvánuló istentelenség és Isten hatalmas diadala között. Milyen üzenetet találunk ebben ma?

„Amikor a vallási és világi hatóság betiltotta a Bibliát; amikor igazságait kiforgatták, és mindent megtettek, amit csak ember és démon megtehet, hogy a nép figyelmét eltereljék róla; amikor azokat, akik hirdetni merték szent igazságait, hitükért üldözték, elárulták, kínozták, börtönbe vetették, vértanúvá tették, vagy arra kényszerítették, hogy fellegvárakban és a föld barlangjaiban keressenek menedéket – akkor a hű tanúbizonyságok gyászruhában prófétáltak. De a bizonyosságtevés az 1260 éves időszak alatt sem szűnt meg. Voltak a legsötétebb időkben is hűséges emberek, akik szerették Isten szavát és féltették becsületét. E hű szolgák bölcsességet, erőt és képességet kaptak Isten igazságának hirdetéséhez” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 237. o.).

„Azoknak, akik a lázadáshoz csatlakoztak, le kellett aratniuk a gyümölcsöket, míg végül az ország már annyira megtelt bűnnel, hogy az már le sem írható borzalmai miatt. Letarolt tartományokból, romokban heverő városokból szörnyű kiáltás hangzott fel – a legkeserűbb gyötrelem kiáltása. Franciaország megrendült, mintha csak földrengés rázta volna. Vallás, törvény, társadalmi rend, család, állam, egyház – mindent elsöpört az a szentségtelen kéz, amely Isten törvénye ellen emelkedett fel” (i. m. 648. o.).

„Ha az egyház megkerüli Isten intézkedéseit, és csak részben fogadja el a fényt; ha kinyilatkoztatott feladatait csak részben teljesíti, akkor a valóság formássággá korcsosul és eltűnik az éltető kegyesség” (i. m. 274. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ezékiel 34–40;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „A család alapítói” c. fejezet

1. Mi okból lett Isten nyája „ragadománnyá” és mindenféle mezei vadak eledelévé?

---
2. Miért válik pusztasággá Seir hegye és az egész Edom?

---
3. Kit jelképeztek a feltámadt csontok?

---
4. Milyen anyagból készült a város mérésére használt zsinór?

---
5. **Mi övezi a családot, amelyet töretlenül meg kell őrizni?**

Általános áttekintés

Az előző hetek témáját folytatva, jelen tanulmányunkban Isten Igéjének a nagy küzdelemben betöltött alapvető szerepével, tekintélyével és erejével foglalkozunk. Figyelmünket megpróbáljuk oly módon Isten Szavára összpontosítani, ahogy azt a „két, gyászházába öltözött tanúbizonyság” képviselte az 1260 éves időszak alatt.

Miután az Úr Jézus felment a mennybe, az ördög támadni kezdte a Szentírást és Isten népét. Az egyház küldetése volt bizonytságot tenni Krisztusról és Igéjéről, amely isteni jellemének és akaratának kinyilatkoztatása. Jelenések 11. fejezetében János ószövetségi kifejezésekkel utal Isten Igéjére: „az én két tanúbizonyságom” (Jel 11:3; ld. Zak 4:14). Ez a metafora érzékelteti, hogy Isten Igéje állandóan jelen van, erő rejlik benne, isteni eredetű, és üzenetei a Szentlélek ihletése által jutnak el hozzánk.

Nyilvánvaló a Jézus és az Ige közti párhuzam: ahogy az Úr három és fél évig dolgozott saját népe körében, amely ahelyett, hogy elfogadta volna Őt, üldözte és sanyargatta, a Szentírás is három és fél profetikusan évet – 1260 történelmi évet – felölelő időszakban szolgálta a világot, amely állította, hogy Isten Igéjének védelmezője. Ahogy Jézus, Isten Igéje meghalt és feltámadt, úgy a Szentírás – Isten Igéje – is „meghalt és feltámadt”. Jézus győzött, és az Ige is győzni fog, ahogy Isten népe is Jézus által, az Ige által.

A tanulmány témái

1. Jelenések 11. fejezetének két tanúbizonysága a Szentírást jelképezi. A két tanú az üldöztetés 1260 profetikusan éve alatt – 538 és 1798 között – gyászházába öltözve tett bizonytságot.
2. E profetikusan időszak végén a két tanú meghalt, majd feltámadt, ahogy Jézus is, ami azt jelenti, hogy Isten Jézus és az Ige által győzni fog a nagy küzdelem végén.

Magyarázat

Gyászházában elmondott jövendölések

Miért állítják az adventisták, hogy a két tanúbizonyság – a Szentírás – a középkor idején el volt hallgattatva? Az akkor élő emberek nem halottak a Bibliáról? A székesegyházakat és templomokat nem díszítették

bibliai témájú falfestmények és oltári képek? A kor egyetemein a tanárok előadásai nem tartalmaztak bibliai utalásokat? Mindhárom kérdésre igenlő a válasz. Akkor viszont miért állítják az adventisták, hogy 538 és 1798 között üldözték az igaz hitű keresztényeket? Miért öltözött zsákruhába – ami a válság és a megaláztatás szimbóluma – a két tanúbizonyosság?

Mielőtt válaszolnánk, bonyolítsuk tovább a kérdést! Egyesek azt mondhatnák, hogy a Szentírást Kr. u. 538 előtt is üldözték, és valóban, a rómaiak megpróbálták gúny tárgyává tenni a Bibliát, sőt, a megsemmisítését is előirányozták az első keresztényüldözések idején. A pogány Diocletianus császár (284–305 között volt trónon) különösképpen arra törekedett, hogy megsemmisítse a Szentírást, a keresztényeket pedig arra kötelezte, hogy mondjanak le a szent könyvükről, tagadják meg a tanításait. Habár a keresztények nagy többségének nem volt saját Bibliája, a kézzel írt másolatokkal rendelkezők átadták kézírataikat az egyházi hatóságoknak, amelyek nyilvánosan megszenségtelenítették és elégették azokat. Isten Igéje azonban kiállta ezeket a próbákat és győzött. Az 1260 éves próféciai időszak végén a francia forradalmárok, valamint a későbbi ateista, kommunista diktatúrák ugyancsak a keresztény Szentírás megsemmisítésére törekedtek.

Diocletianustól eltérően azonban a francia forradalmároknak egy rövid időre sikerült száműzniük a Szentírást országuk területéről (Jel 11:7–9). Mind Diocletianus, mind a francia forradalmárok becsmérelték Isten Igéjét, ez utóbbiak viszont a teljes megsemmisítését tűzték ki célul, nem elégedtek meg azzal, hogy „gyászruhát” kényszerítettek „a két prófétáló tanúbizonyosságra”. Továbbá, az 1260 éves periódus, amely alatt a két tanúbizonyosság megaláztatásban élt, sokkal hosszabb időszak, mint az első keresztényüldözés periódusának két-három évszázada, Diocletianus tíz éves uralmi időszaka, vagy a francia forradalom néhány éve. Ezért kell más történelmi korszakban keresnünk annak a ténynek a jelentőségét, hogy a Biblia, Isten Igéje gyászruhába öltözve végezte munkáját.

Következésképpen, ahhoz, hogy megértsük, mikor és hogyan „prófétált” gyászruhában a két tanúbizonyosság, két dolgot ki kell hangsúlyoznunk. Először is, a két tanúbizonyosság 1260 éven át – 538 és 1798 között – végezte szolgálatát. Ez az időszak a Katolikus Egyház felemelkedésének, szervezeti megerősödésének és uralkodása fénykorának időszaka. Másodsor, ez idő alatt nem következett be a két tanúbizonyosság halála, hanem gyászruhát viselt.

A Zakariásra (Jel 11:4; Zak 4:14), Illésre (Jel 11:5–6) és Mózesre (Jel 11:6) történő utalás azt sugallja, hogy a két, gyászruhába öltözött tanú-

bizonyosság profetikus küldetése Isten népe üldöztetésének időszakában teljesedett. Jelenések 11. fejezetében nem olvasunk arról, hogy a két tanút megölték volna az 1260 év alatt, hanem ellenkezőleg, Isten megbízást adott nekik, hogy – gyászruhába öltözve – jövendöljenek ez idő alatt (Jel 11:3). Illés zsákba öltözött Észak-Izrael egyik mély lelki válságának idején, amikor a nemzet szándékosan megváltoztatta Isten törvényét, az isteni kinyilatkoztatás fölé helyezve önmagát. Továbbá, a legfőbb kérdés nem az, hogy a Római Katolikus Egyház ismerte-e a Szentírást, és az alapján építette-e fel teológiáját az 1260 éves uralmi időszak alatt, hanem sokkal inkább ez: hogyan viszonyult a Katolikus Egyház a Szentíráshoz akkor, amikor Isten hűségeseit üldözte? Magatartása hasonlít az Északi Királyság magatartásához: ismerte Isten különleges kinyilatkoztatását, de szántszándékkal e reveláció fölé helyezte magát.

A *Sola Scriptura* elv hangsúlyozza: a Szentírás Isten teljes, független, egyértelmű kinyilatkoztatása. Minden esetben, amikor az isteni reveláció kényelmetlen akadályt képez valamely emberi terv megvalósításában, az ördög és hamis tanítói hagyományokat vezetnek be a bosszantó bibliai passzusok átértelmezésének megindoklására, vagy egyszerűen új tanításokat és gyakorlatokat találnak ki, amelyek szemben állnak a Szentírással. Egyedül a hagyomány és az egyházi magisztérium értelmezheti a Szentírást, és rendelkezik azzal a tekintéllyel, melynek folytán hatalmában áll dogmákat meghatározni. Isten Igéje alá van vetve az egyház hatalmának, jóllehet a Szentírás ennek fordítottját tanítja. E tekintetben egyszerűen hihetetlen, amit a Katolikus Egyház Katekizmusa állít.

Például: Isten kinyilatkoztatása, „melyet az Atya Igéje által a Szentlélekben valósított meg, jelenvaló és tevékeny marad az Egyházban... A Szenthagyomány és a Szentírás tehát szorosan összefonódik és átjárja egymást, ugyanabból az isteni forrásból fakadván mindkettő” (80. pont). „Ennek következtében az Egyház, amelyre a kinyilatkoztatás továbbadása és értelmezése bízott, »a kinyilatkoztatottakra vonatkozó bizonyosságát nem egyedül a Szentírásból meríti. Ezért mindkettőt [a Szenthagyományt és a Szentírást] egyforma áhítattal és megbecsüléssel kell fogadni és tisztelni»” (82. pont).

A Katolikus Katekizmus szerint a Magisztérium az egyedüli tekintély, amely értelmezheti a Szentírást (86. és 100. p). „A Tanítóhivatal nem áll Isten Igéje felett, hanem Neki szolgál” (86. p.). Mindemellett a Magisztérium nemcsak a Szentírásból, hanem a hagyományból is merít ihletet (82. p.). Mivel a hagyománynak ugyanolyan tekintélye van, mint a Szentírásnak, és mert a Magisztérium („a pápa és a vele közösségben

lévő püspökök”) az egyedüli tekintély, mely „hitelt érdemlően” értelmezheti Isten Igéjét (100. p.), a Tanítóhivatal a hagyományból és a Szentírásból is felhasználhat információkat, ha a helyzet úgy kívánja.

Mind az Északi Királyság, mind Júdea lakóinak tapasztalatai bizonyítják, hogy amikor a hagyományt egy szintre emelik a Szentírással, nemcsak a Szentírás isteni szintről emberi szintre történő degradációja valósul meg, hanem a teljes hatályon kívül helyezése is (Mt 15:3–6), kiforgatják a szavait, hogy emberi világnézetekhez idomuló magatartást, tettet igazoljanak általa, következésképpen a tekintélye semmisül meg. A Biblia autoritásának megsemmisülése valósult meg a Római Katolikus Egyházban is. Minél nagyobb jelentőséget tulajdonított a hagyománynak, és fogadott el filozofikus gondolatokat, a Katolikus Egyház tanítása és gyakorlata gyökeresen megváltozott, többé nem volt összeegyeztethető az apostoli egyházszal.

Következésképpen, a Szentírás üzenetét elferdítő és a Szentírással határozottan szemben álló doktrínákat hirdető Római Katolikus Egyház a következő hamis tanításokat terjesztette:

- hatalmában áll megváltoztatni Isten nyugalomnapját, a szombatot a hét hetedik napjáról áthelyezni a hét első napjára, áthágva ezzel a negyedik parancsolatot, és csorbítva Isten teremői, királyi státuszát;
- Krisztus Róma mindenkori püspökére és a papi hierarchiára bízta az egyházat;
- az egyház az Isten által felajánlott üdvösség szükséges eleme;
- az egyház és a szentek közbenjárhatnak az emberekért, és érdemeket ajánlhatnak fel az üdvösség elnyerése érdekében;
- Mária, Jézus anyja szeplőtlen fogantatása;
- Mária fontos szerepet játszik az üdvösség folyamatában, Közbenjáró (*Mediatrix*) és Védő – titulusok, amelyek a Szentírás szerint egyedül Krisztust és a Szentlelket illetik meg;
- az üdvösség cselekedetek, penitenciák és bűnbocsátó cédulák által is megszerezhető;
- a lélek halhatatlan, a pokol örök, és van purgatórium;
- hét, üdvösséget biztosító szentség létezik;
- az újszülötteket meg kell keresztelni;
- az úrvacsorai szertartáson a kenyér és a bor anyaga szó szerint átalakul Krisztus testtévé és vérévé (transzszubsztancia);
- az úrvacsorai szertartáson az úgynevezett laikusok nem részesülhetnek a pohár tartalmából;

- az egyházi rend a hét szentség egyike, mely képes felajánlani az üdvösséget;
- az egyház papjai nem házasodhatnak;
- a keresztények imádhadják – imádniuk kell – a szent képeket és szobrokat (áthágva ezzel a második parancsolatot).

A Biblia és tanításai ilyen elképesztő mértékű, több mint ezer éven át tartó félreértelmezése láttán nem meglepő, hogy Isten gyászruhába öltözött tanúbizonyságnak nevezi a Szentírást.

Végül is a két tanúbizonyságot megölték, nem vallásos, hanem szekuláris körülmények között, a francia forradalom idején. Ettől eltekintve, az ateista francia forradalom szintén spontán reakció volt a Katolikus Egyház hosszas törvénytelenységére: Isten és különleges kinyilatkoztatása, a Szentírás ellen küzdött az emberiség kárára, amelynek kétségbeesett szüksége volt a megmentésre. A nagy küzdelem összetett háború. Az ördög el akarja pusztítani Istennek az Ő Igéjében elrejtett kinyilatkoztatását, de különösképpen arra törekszik, hogy megfossza az egyházat Isten Szavától. Ez a sátáni cél azonban sosem fog megvalósulni. A *Sola Scriptura* elv, az adventista hármasság üzenet és a hangos kiáltás végül győzni fog. Isten Igéje egyre érthetőbb lesz Isten szeretetének közlésében.

Alkalmazás

1. Játssz el a gondolattal, hogy Kr. u. 700-ban élsz, mintegy 160 évvel 538 után, tehát az 1260-as próféciai időszak elején. Lelkiismeretes bibliaolvasóként és hűséges keresztényként megértetted, hogy alig kezdődött el a két tanúbizonyság üldözésének 1260 éves periódusa, és még sok évszázadnak kell eltelnie, míg véget ér a nyomorúság ideje. Hogyan őriznéd meg a lelkedben a reménységet, figyelembe véve, hogy legalább 1000 évnek kell még eltelnie a végső győzelemig? Hogyan készítenéd fel a családot arra, hogy szembenézzen ezzel a perspektívával?
2. Habár a francia forradalomnak az egész világra hatása volt, világnézete, lelkiülete és eseményei által ez a hatás inkább csak a nyugati társadalmakban volt érezhető. Ha Nyugaton élsz, hogyan ünnepelethetnéd a két tanúbizonyság feltámadását és munkáját? Ha a világ olyan részén élsz, ahol a szekuláris, ateista francia forradalom nem érezte közvetlenül a hatását, hogyan próbálta meg a helyi közösség meggyilkolni a két tanúbizonyságot? Hogyan vehetnél részt te és a gyülekezeted a két tanúbizonyság feltámadásában és szolgálatában?

A remény motiváló ereje

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ezsdrás 7:7-13; Dániel 8:14; 9:20-27; Máté 24:27, 30-31; 1Thesszalónika 4:13-18; 2Péter 1:19-21; **A nagy küzdelem** 18–21. fejezete

Alapige: „És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket. Ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában” (Ézs 25:9)!

Krisztus második adventje a Szentírás egyik központi témája, aranyfonálként húzódik végig szent lapjain. Egy teológus szerint az Ószövetségben ezernyolcszáznegyvenöt utalást találunk rá, az Újszövetség kétszázhatvan fejezetében pedig több mint háromszázat, minden huszonötödik vers említi, az Újtestamentum huszonhét könyvéből huszonhárom szól róla.

Miután Európában elakadt a reformáció, megoszlások, küzdelmek akadályozták, az Újvilágban, a későbbi Egyesült Államokban meggyökerezett a protestantizmus. Ott is sokan igyekeztek felkarolni az igazság ügyét, így a második advent igazságát is, köztük egy baptista farmer, William Miller. A Biblia tanulmányozása során erősödött meg a hite, hogy Jézus hamarosan, még az ő életében visszatér. Hirdetni kezdte ezt az üzenetet, amivel egy mozgalmat indított el. A mozgalomra nagy csatlósítás következett, azonban sok ember előtt olyan bibliai igazságokat tártak fel, amelyek egészen máig időszerűek.

E heti tanulmányunkban annak járunk utána, hogy miért töltötte el évszázadokon át örömmel a hívők szívét Krisztus visszatérése, illetve hogyan készülhetünk fel erre a hatalmas eseményre.

A reformátorok és a Hollandiából az Újvilágba induló zarándokok vágyakozva gondoltak Jézus visszatérésére, örömteli eseménynek tartották. Wiclif János úgy tekintett előre a második adventre, mint ami az egyház reménysége, Kálvin minden reformátor nevében nevezte „a legnagyobb jóval kecsegtető eseménynek”. Isten hűségesei alig várták Krisztus visszatérését, nem féltek tőle.

1 Olvassuk el **Jn 14:1-3, 1Thessz 4:13-18 és Tit 2:11-14** verseit! **Miért erősítik évszázadok óta a keresztények reménységét ezek a bibliai szakaszok?**

Érthető, hogy a Krisztus visszajövetelére vetett hit miért kelt reményt és örömet a hívő keresztényekben. Arra az időre mutat előre, amikor már nem lesz többé betegség, szenvedés és halál. Véget ér majd a szegénység, az igazságtalanság és az elnyomás korszaka, mint ahogy a küzdelem, a harc és a háborúé is. Előrevetíti minden kor megváltottainak békés, boldog, örök életét, amit Krisztussal tölthetnek.

„A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövetelében reménykedtek. *»Ismét eljövök«* – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígért fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szemérem és üldözés közepette *»a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése«* volt a *»boldog reménység«*. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövételének –, tanítójuk, Pál felhívta figyelmüket a feltámadásra, amely a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunytak feltámadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy találkozzanak az Úrral. *»És ekképpen – mondta – mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel«* (1Thessz 4:17-18)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 263. o.).

Hitünk szempontjából miért különösen fontos a második advent? Tudjuk, hogy a halottak alszanak (lásd a 10. tanulmányt). Ennek fényében miért olyan nagy a jelentősége ennek a tanításnak? Máskülönből miért lennének reménytelen helyzetben, ahogy Pál is mondta (1Kor 15:15-18)?

A reformátorok hittek Krisztus valóságos, látható, hallható, dicsőséges visszatérésében, de az ezzel a bibliai igazsággal kapcsolatos felfogás fokozatosan megváltozott. A 19. században népszerű prédikátorok azt tanították, hogy Krisztus visszatér megalapítani országát a földön, és akkor kezdetét veszi a béke ezeréves korszaka. Ez lelki közönyhöz vezetett, csökkenni kezdett az elkötelezettség a hit értékei iránt. Krisztus tanítványai is tévesen gondoltak a Messiás eljövételére. Úgy képzeltek, hogy győztes hadvezérként jelenik meg, letöri a római szolgaság igáját, és nem a bűn kárhoztatása, láncai alól szabadítja fel az embereket. Ezért nem látták jól eljövételének módját.

2 Hogyan jön vissza az Úr? Mit tudunk meg erről Mt 24:27, 30-31, ApCsel 1:9-11 és Jel 1:7 verseiből?

Amikor Krisztus kisedeként először eljött, csak igen kevesen figyeltek fel rá a betlehemi jászolban. Visszajövetelét azonban „*minden szem*” meglátja majd. Minden fül meghallja az érkezését jelző trombitaszót, minden földi ember meglátja dicsőségét. Nem kell tévedésbe esnünk! A Szentírás világossá teszi a második advent eseményeit. „A Biblia egyik legsúlyosabb, ugyanakkor legnagyobb igazsága az, hogy Krisztus második eljövetelel lezárul a megváltás csodálatos munkája. Jézus, aki »*a feltámadás és az élet*«, Isten népében, amely oly sokáig zarándokolt »*a halálnak földében és árnyékában*« azt a drága és boldogító reménységet ébresztette, hogy eljön, és hazaviszi a száműzöttet. A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető tanítása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájó szívvel elhagyta az Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljöjjön, megtörje a pusztító hatalmát és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 261. o.).

Az egykori adventista vezető, Luther Warren ezt szokta mondani a fiataloknak: „Az az egyetlen módja a Krisztus eljövételére való felkészülésnek, ha felkészülünk, és készenlétben is maradunk.” Krisztus közeli visszatérésének üzenete mindannyiunkat sürget, hogy vizsgáljuk meg szívünket, tartsunk számvetést lelki életünkben. Figyelmeztet, hogy istenfélő életet éljünk. A második advent dicsőségének ragyogó fényességében senki nem maradhat semleges.

Hogyan bátorítanak Krisztus visszatérésével kapcsolatban 1Thessz 5:2-5 és Zsid 9:28 versei?

Isten felhasználta a reformátorokat, hogy az emberek újból megismerjék a Krisztusba vetett hit általi megigazulás tanítását. William Millert pedig arra indította, hogy ismét felfedezze, milyen is lesz Krisztus visszatérésének módja. A Szentírás tanulmányozása közben Miller megértette, hogy Krisztus jobban szereti őt, mint azt valaha gondolta. Közében egy tollal és egy jegyzetfüzettel kezdte el olvasni a Bibliát *Mózes első könyvétől*. Elhatározta, hogy nem halad gyorsabban, mint ahogy az adott szakaszokat megérti. Hagyta, hogy a Biblia magyarázza önmagát, ígét igével vetett össze.

3 A bibliamagyarázat mely elveit találjuk meg Péld 8:8-9, Ézs 28:9-10, Jn 16:13 és 2Pt 1:19-21 verseiben?

William Miller ígét igével hasonlított össze, és így feltárultak előtte a Biblia titkai. Mint aki elrejtett kincset keres, úgy kutatta az Igét, és gazdag lett a jutalma. A Szentlélek feltárta előtte Isten Szavát. Ugyanolyan szorgalommal közelített a próféciához, mint a többi bibliai szakaszhoz, amit tanulmányozott.

4 Mit tanítanak Dán 1:17, 2:45, 1Pt 1:1-11 és Jel 1:1-3 versei a bibliai próféciák megértéséről?

A próféta könyvek szimbólumai nem bezárt titkok. A szerető Isten azért adta a próféta kijelentéseket, hogy felkészítsen a világban hamarosan kibontakozó eseményekre. William Miller megértette, hogy a prófécia magyarázza legjobban önmagát. A Biblia világosan rámutat a szimbólumok jelentésére. A fenevadak királyokat vagy országokat jelképeznek (Dán 7:17, 23), a szél pusztítást jelöl (Jer 49:36), a víz pedig népeket vagy nemzeteket (Jel 17:15). Az asszony az egyház szimbóluma (Jer 6:2; Ef 5:22-32). Dániel és Jelenések idői próféciáinak is szimbolikus a nyelvezete, amely szerint egy próféta nap egy valós évet jelöl (4Móz 14:34; Ez 4:6). William Miller ezeket a bibliamagyarázati elveket alkalmazva meglepetten azt gondolta, hogy Krisztus visszatérésének az idejét fedezte fel.

Hitünk szempontjából miért különösen fontos a próféta szimbólumok helyes megértése?

William Miller megfigyelte, hogy a próféták által megjövendölt események pontosan teljesedtek: Ábrahám leszármazottainak négyszáz éves egyiptomi tartózkodása, Izrael negyven évig tartó pusztai vándorlása, Izrael hetven éves fogsága és az Izraelnek adatott hetven hét (1Móz 15:13; 4Móz 14:34; Jer 25:11; Dán 9:24).

5 Mit árulnak el Mk 1:15, Róm 5:6 és Gal 4:4 versei az első advent isteni menetrendjéről?

Miller tanulmányozta a próféciákat, ígét ígével összevetve. Arra a következtetésre jutott, hogy mivel az egész Bibliában felfedezhető az isteni menetrend, lennie kell Urunk második eljövetelére vonatkozó idői meghatározásnak is.

6 Dán 8:14 értelmében milyen eseménynek kellett megtörténnie a kétezerháromszáz év végén?

William Miller elfogadta azt az általános nézetet, ami szerint a „szentély megtisztítása” a föld tűz általi megtisztítását jelenti. Szorgalmasan kutatta a Szentírást, hogy jól értse ezt a kiemelkedően fontos eseményt. Felfigyelt rá, hogy összefüggés van Dániel 8. és 9. fejezetei között. „*Gábiel, magyarázd meg neki a látomást!*” (Dán 8:16, ÚRK) – hangzik a felszólítás. Dániel 8 látomásából a fejezet végére csak a kétezerháromszáz napról szóló rész maradt magyarázat nélkül (lásd Dán 8:27). Az angyal később visszatért Dánielhez, és elmondta: „*Azért jöttem el, hogy a helyes megértésre tanítsalak*” (Dán 9:22, ÚRK; lásd még 9:23, 25-27). Segített, hogy a kétezerháromszáz nap értelmet nyerjen.

Miután az angyal meghagyta Dánielnek: „*Vedd eszedbe azért a szót, és értsd meg a látomást!*” (Dán 9:23), ezt mondta neki: „*Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra*” (Dán 9:24). Hetven hetet, négyszázkilencven évet vágtak le, de miből? Nyilván a kétezerháromszáz napos próféciaából, mert a 8. fejezetnek egyedül ezt a részét nem értette a próféta, ezt jött megmagyarázni az angyal.

A hetven hét kezdőpontja adott: „*A Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezése*” (Dán 9:25). Miller tudta, hogy ez a dátum egyszerre mutatja meg a hetven hétről és a kétezerháromszáz napról szóló prófécia kezdőpontját.

- 7 Ezsd 7:7-13 szerint mikor adták ki a rendeletet, ami lehetővé tette, hogy a fogoly izraeliták szabadon visszatérhessenek Perzsiából felépíteni a templomukat?**

A rendeletet Artaxerxész, Perzsia királya adta ki Kr. e. 457-ben. Ez volt a harmadik rendelet azok sorában, amelyek lehetővé tették a zsidóknak, hogy hazatérjenek, felépítsék Jeruzsálemet, és helyreállítsák a templomi szolgálatok rendjét. Mind közül ez volt a legteljesebb, ezért ettől számítjuk a kétezerháromszáz napos/éves prófécia kezdetét.

- 8 Dán 9:25-26 versei szerint mikor kezdődik az egész prófétai időszak? Milyen kiemelkedő eseményeket vetít előre a jövődőlés?**

Dániel megjövendölte, hogy „*a Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezésétől*” a Messiásig hatvankilenc prófétai hét, azaz négyszáznyolcvanhárom prófétai nap, vagyis év telik el. A rendeletet Kr. e. 457 őszen adták ki, amihez ha hozzáadunk négyszáznyolcvanhárom évet, eljutunk Kr. u. 27 őszéig. A „Messiás” szó jelentése: „Felkent”. Krisztus abban az évben keresztemelkedett meg, akkor kente fel a Szentlélek (ApCsel 10:38). Keresztsége után „*Galileába ment, és hirdette az Isten evangéliumát. Ezt mondta: Betelt az idő*” (Mk 1:14-15, ÚRK).

Az utolsó prófétai hét közepén, Kr. u. 31 tavaszán, keresztsége után három és fél évvel feszítették Jézust keresztre. Az Isten Bárányára előremutató áldozati rendszer véget ért golgotai halálával. A kép találkozott az előképpel, és ezzel megszűntek a ceremóniális rendszer áldozatai.

- 9 Olvassuk el Dán 9:27 versét! Hogyan végződik a hetven hétről szóló prófécia?**

A zsidóknak kijelölt hetven hét vagy négyszázkilencven év Kr. u. 34-ben végződött, amikor a szanhedrin elutasította az evangélium üzenetét (ApCsel 6:8–7:60).

Négyszázkilencven évet kivonva a kétezerháromszáz évből ezernyolcszázötz évét kapunk a prófécia teljességéig. Így jutunk el 1844-ig. William Miller és az első adventisták hitték, hogy Dán 8:14 versében a szentély a föld. Ebből arra következtettek, hogy Krisztus 1844-ben jön vissza, akkor tisztítja meg a földet tűz által. (Lásd a táblázatot a lecke végén!)

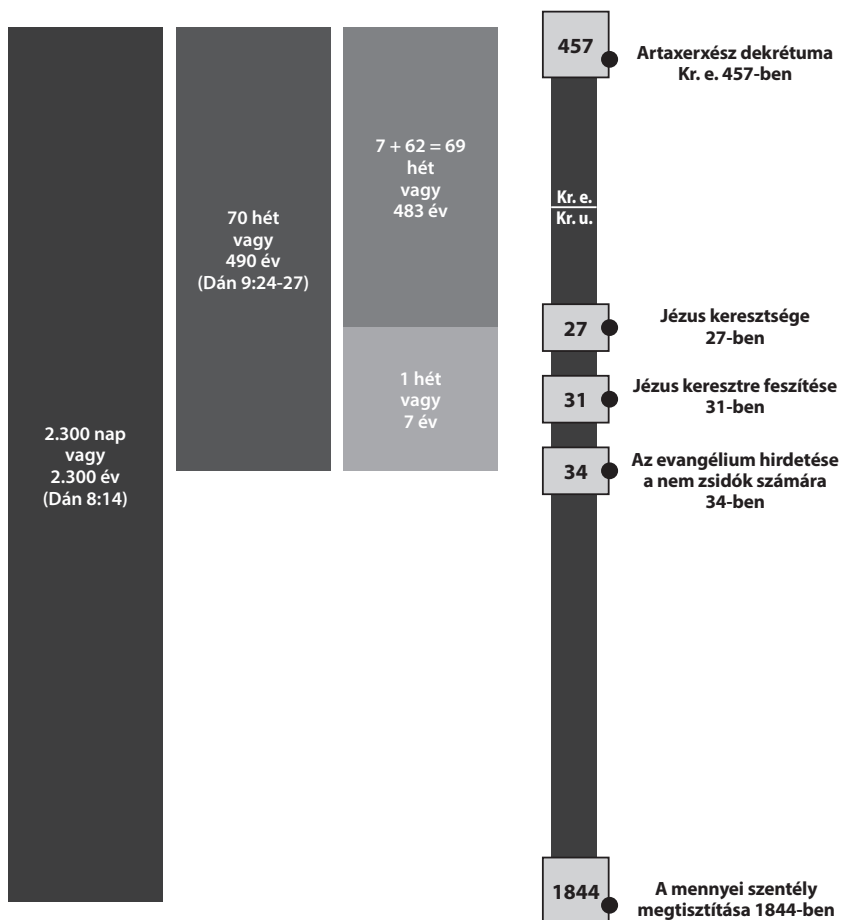
Nézzük meg a hetven hétre és a kétezerháromszáz napra vonatkozó ábrát! A „Messiás Fejedelemmel” kapcsolatos események próféciainak a kiindulási pontja Kr. e. 457, ezen alapszik a hetven hét, továbbá a kétezerháromszáz nap prófécija is, ami 1844-ben végződik.

„William Miller és társai nem értették teljesen az általuk tolmácsolt üzenet tartalmát, akárcsak az első tanítványok. Az egyházban régóta meghonosodott tévedések gátolták meg őket abban, hogy a prófécia egyik fontos tételét helyesen értelmezzék. Hirdették azt az üzenetet, amelyet Isten általuk küldött a világnak, de félreértették, ezért csalódtak” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 303–304. o.).

„Isten áldott célja valósult meg azzal is, hogy felhívták az emberek figyelmét az ítéletre. A nagy nap elközelgett, és a gondviselő Isten egy meghatározott idővel próbára tette az embereket, hogy felismerjék, mi van a szívükben. Az üzenetnek az egyház megpróbálása és megtisztítása volt a célja. Meg kellett látniuk, hogy vajon e világhoz ragaszkodnak-e, vagy Krisztushoz és a mennyhez. Állították, hogy szeretik a Megváltót. Most bizonyítaniuk kellett szeretetüket. Vajon készek voltak világi reményeiket és törekvéseiket feladni, és Urunk adventjét örömmel üdvözölni? Az üzenetnek az volt a célja, hogy az emberek meglássák valódi lelkiállapotukat. Az irgalmas Isten figyelmeztette őket, hogy felébredve, bűnbánattal és alázattal keressék az Urat” (i. m. 305. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ezékiel 41–47; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Az otthon kiválasztása és berendezése” c. fejezet

1. Hány ajtaja volt a szenthelynek és a szentek szentjének?
_____
2. Milyen különbségre kellett megtanítaniuk a papoknak Isten népét?
_____
3. Milyen napon nyitották meg a belső pitvar kapuját, mely keletre nézett? _____
4. Mi történik annak a tengernek a vizével, amelybe a szenthelyből eredő patak folyt? _____
5. Mi a legjobb örökség, amit gyermekeinkre hagyhatunk?
_____

Kr. e. 457. – A 70 hét (490 év) és a 2300 nap (év) egyidejű kezdete I. Artaxerxész rendeletének kiadásakor (lásd 9:25; Ezsdrás 7:11-26).

Kr. u. 27. – Vége a 69 hetes időszaknak (483 év), aminek a prófécia szerint egészen a Felkent eljöveteléig el kellett telnie (Dániel 9:25); ugyanakkor ez az utolsó hét kezdete. Mindez Tiberius császár uralkodásának 15. évében teljesedett, abban az évben, amikor Jézus megkeresztelkedett, és megkezdte nyilvános földi szolgálatát (Lk 3:1, 21).

Kr. u. 31. – A 70 hét (490 év) utolsó hetének közepe (Dániel 9:27). 3 és fél év után a Messiást keresztre feszítik, megerősítve ezáltal a "sokakkal" (zsidókkal és pogányokkal) kötött szövetséget.

Kr. u. 34. – A 70 hét (490 év) vége: a Szanhedrin döntött a „keresztény szekta” felszámolásáról. István diakónus mártíromsága a keresztények elleni üldözés kezdete (lásd Apostolok Cselekedetei 8:1).

Kr. u. 1844. – A 2300 nap (év) vége, amely a mennyei szentély megtisztítási munkájának és az isteni ítéletnek a kezdetét jelzi. Az ítélet eljövetele az egész világ számára be van jelentve (lásd 8:14; 1Péter 4:17-18; Jelenések 14:6-7).

Általános áttekintés

A Messiás eljövetele a nagy küzdelem döntő eseménye volt. A 70 hetes próféciai periódusban az ördög azért harcolt, hogy megtörje Israelnek a Messiás első eljövetelére – az ószövetségi ígéretek, jövődölések és jelképek teljesedésére – vetett hitét. Hasonlóképpen, a 2300 éves próféciai időszak végén a gonosz erői megpróbálták elrejtetni a mennyei szentélyben zajló preadvent ítéletre vonatkozó jövődölés teljesedését és a Messiás második eljövetelének hirdetését.

A 70 hetes próféciai periódus végén éltek Istenhez hűséges, igaz emberek, mint Simeon, akik „várták Izrael vigasztalását” (Lk 2:25), vagy Anna és mások, akik „Jeruzsálemben a váltságot várták” (Lk 2:38). Ők felismerték Jézusban a Messiás első eljövetelére vonatkozó ígélet teljesedését. A 2300 éves periódus végén is voltak Istenhez hűséges emberek, mint William Miller, akinek a „jelenvaló igazságról” szóló üzenete a Messiás közelgő második eljövetelének reménységére összpontosított. Nem filozófiai módszerek révén jutott Miller erre a felfedezésre, hanem a Szentírás szó szerinti olvasásának útján. Ez is a Szentírás nagy küzdelemben betöltött lényeges szerepét szemlélteti.

A tanulmány témái

1. Noha a bibliai próféciaák nem említenek pontos évet Krisztus második eljövetelére, a 70 hetes és a 2300 napos jövődölés – amely Krisztus első és második eljöveteléhez is kapcsolódik – pontosan teljesedett, ami megerősíti bennünk a meggyőződést, hogy Krisztus második eljövetele biztos és hamarosan bekövetkezik.
2. Isten elhívta az adventistákat, hogy hirdessék a világnak a leghosszabb bibliai prófécia és a Jézus nagy küzdelmet lezáró második eljövetelére vetett reménység teljesedését.

Magyarázat

Reménység a premillenarizmusban

A XIX. században az amerikai függetlenségi háború nyomán létrejött Egyesült Államok társadalma reményteljesen, derűlátóan tekintett a jövőbe. Korszakalkotó találmányok, műszaki, társadalmi, gazdasági és politikai változások egy új világ hajnalát sejtették. A kor szelleme az ország evangéliumi protestáns egyházait is befolyásolta. Az eredmény a poszt-

millenáris, eszkatologikus lázban égő, reményteljes és optimista kereszténység. Mi is a *posztmillenarizmus*?

A „millenarizmus” szó a Jézus 1000 éves uralkodására utaló „millennium” szóból ered, amiről Jelenések 20:1–6 szakaszában olvashatunk. Habár a keresztények többsége elfogadja ezt a bibliai tanítást, nem mindenki ért egyet azzal, ahogy a millennium a második eljövételhez és az ítélethez kapcsolódik.

A posztapostoli korszak első teológusai a *premillenarizmus* hívei voltak, hitték, hogy Krisztus a millennium előtt visszatér és véghezviszi ítéletét (az adventisták hite szerint a millennium Krisztusnak és szentjeinek az első és második feltámadás közötti ezeréves mennyei uralma). Az ezt követő időszakban azonban az egyházatyák – köztük Alexandriai Órigenész (185–253/254) és Hippói Szent Ágoston (354–430) – görög filozófiai elemeket szőttek a keresztény teológiába, és az allegorikus módszert alkalmazták a Biblia olvasásakor és értelmezésekor. Ennek eredményeként elvetették a premillenarizmus gondolatát, a Jelenések könyve naiv, felületes olvasata következményének tartották, és egy új elméletet javasoltak a millennium értelmezésére, amit a későbbiekben *amillenarizmus*nak neveztek el.

Ezen elmélet szerint a millennium allegorikusan, lelki vonatkozásban értendő. Akárcsak a görög filozófiában, amely szerint az időnek a lelki-ség vagy a lét éteri dimenziójában nincs különösebb jelentősége, ezek az egyházatyák arra a következtetésre jutottak, hogy az ezer év a Jézus első és második eljövetele közti periódusra vonatkozik, következésképpen a millennium nem múlt vagy jövő, hanem a teljes keresztény korszakot felöleli. Ebben az időszakban Krisztus a mennyei szentekkel és a földi egyházzal együtt lelkileg uralkodik. Az egyház Isten országa ezen a bolygón, és Krisztus cselekedni fog annak érdekében, hogy egyházát a föld minden pontjára kiterjessze, csökkentve ezáltal az ördög hatalmát. A második eljövétel előtt azonban Sátán megvesztegeti az egyházat, aminek eredményeképpen megjelenik az Antikrisztus. Krisztus ekkor visszatér, megmenti az egyházat az Antikrisztustól és végrehajtja az ítéletet, ezáltal helyreállítva a dolgok új rendjét. Ezt az álláspontot képviseli a Római Katolikus Egyház, az Ortodox Egyház, valamint néhány protestáns felekezet, mint a Lutheránus, Anglikán és a Presbiteriánus Egyház.

A posztmillenarizmus

A *posztmillenarizmus* az *amillenarizmus*nak a XIX. századi protestáns egyházak általi adaptációja saját helyzetükre. Az amillenaristákhoz

haszonlóan a posztmillenaristák hitték, hogy Krisztus a millennium végén fog eljönni. Az amillenaristáktól eltérően azonban a posztmillenaristák többsége szerint a millennium szó szerinti ezer évet jelent. Ez a periódus nem a teljes keresztény korszakot ölelné fel, hanem mindössze az utolsó, Krisztus második eljövetele előtti 1000 évet. Ez alatt az ezer év alatt Krisztus a Szentlélek és az egyház által cselekedne az evangélium világszéles hirdetése érdekében, hogy megalapíthassa ezeréves országát. Minél több ember fogadja el a földön az evangéliumot, annál inkább csökkenne az ördög ellenőrző hatalma, s a világ lépésről lépésre belépne fennállása aranykorába, amelyben béke, feddhetetlenség, igazság, szeretet és jólét uralkodik, mintha Isten örök országának előízét érezné. Az egyén és a társadalom természetét tekintve maximálisan derűlátó posztmillenaristák nem láttak olyan időt, amelyben az egyház romlottá válik, vagy amelyben az Antikrisztus ellenőrzése alatt tarthatja, elnyomhatja az egyházat és a világot. A millennium végén eljön Krisztus másodszor, bekövetkezik az általános feltámadás, sor kerül a végső ítéletre, és kezdetét veszi Isten örök országa.

Az evangélium XVIII. században elért sikerei láttán a XIX. századi posztmillenaristák arra a következtetésre jutottak, hogy a millennium nemsokára kezdetét veszi, közel vannak hozzá, küszöbön áll. Mi több, lévén, hogy az ezeréves uralkodást Krisztus vezeti be az Ő egyháza által, a protestánsok mindent megtettek azért, hogy még életük során elkezdődjön az ezeréves időszak. Változás és fejlődés szele volt érezhető Amerikában. Sorra alapították a bibliaársulatokat, nyomtatták a Bibliákat és a keresztény irodalmat. Misszionáriusokat küldtek külföldre, hogy felkészítsék a világot az evangélium elfogadására és az ezeréves országba való bemenetelre. A műszaki fejlődés nagymértékben hozzájárult az életminőség javulásához Amerikában és világszerte. Mértékletességet hirdető társaságok tűzték ki célul az emberek egészségének javítását, és síkra szálltak az alkoholfogyasztás ellen. Nagy háborús események hiányában a politikai pártok és a civil mozgalmak mély társadalmi változásokat sürgettek, amelyek felkészíthették az embereket Isten ezeréves országának megalapítására.

Nem mindenki osztotta azonban a többség posztmillenarista lelkesedését. A XVI. századi anabaptista reformátorok újra életre keltették az apostolok és az egyházatyák eredeti premillenarista szellemiségét, amit néhány angol evangélikus életben is tartott egészen a XVIII. századig, s majd ez az eszmeiség terjedt el a XIX. századi Észak-Amerikában is. A bibliai premillenarizmus XIX. századi legnagyobb hívei közt tartjuk

számon William Millert, a nagy csalódás után pedig a hetednapí adventistákat. A posztmillenaristákhoz hasonlóan a premillenarista adventisták is vallották, hogy a millennium ezer valóságos évet jelent, a jövőben lesz, és hamarosan kezdetét veszi.

A hetednapí adventisták

A posztmillenaristáktól eltérően a premillenarista hetednapí adventisták bibliatanulmányozásuk során megértették, hogy Isten népének helyzete az Úr napját megelőző időszakban rosszra fordul (2Pt 3:3–13), és Jézus a millennium kezdete előtt jön el (Jel 19:11–16), hogy megsza- badítsa üldözött egyházát, és feltámassza, majd mennybe vigye népét (1Thess 4:13–18). A mennyben Isten népe Krisztussal együtt uralkodik (Jel 20:4, 6), és vele együtt ítélkezik a gonoszok felett (Jel 20:4; 1Kor 6:2). Ez idő alatt Sátán a földön „meg lesz kötözve ezer esztendőre” (Jel 20:2), ami azt jelenti, hogy többé nem hitetheti el a hazugságaival a „népeket” (Jel 20:3). A „népek” szó a gonoszokra utal, akik majd csak az ezer év végén fognak feltámadni (Jel 20:2–3, 5). Az ezer év utáni ítélet befejeztével Jézus visszatér a szentjeivel a Földre, feltámasztja a gonoszokat (Jel 20:5, 7, 13), és végrehajtja az utolsó ítéletet (Jel 20:11–12). Az ördög tesz még egy utolsó próbálkozást a gonoszok félrevezetésére, és arra buzdítja őket, hogy harcoljanak Isten ellen, és hódítsák meg a „szen- tek táborát, a szeretett várost” (Jel 20:7–9). Ez az esemény képezi a nagy küzdelem csúcspontját: Krisztus végrehajtja az ítéletét, és a törvénytele- nek, az ördög, a gonosz és a halál „a tűz és kénkö tavába” vettetnek (Jel 20:9–10, 14–15), és örökre megsemmisülnek.

Miller és a hetednapí adventisták nem osztották a kortárs posztmil- lenaristák optimizmusát az emberi természetre és az emberiség ragyogó, utópikus közeli jövőjére vonatkozóan, ami viszont nem annak volt kö- szönhető, hogy Miller és az adventisták természetükből adódóan an- tiszociálisak vagy pesszimisták lettek volna, akik képtelenek örvideni az emberiség fejlődésének és reménységének. Miller és a hetednapí ad- ventisták a Biblia alapos, szó szerinti, történeti-grammatikai tanulmá- nyozása folytán jutottak a premillenarista meggyőződésre. Azért vetet- ték el mind az amillenarizmust, mind pedig a posztmillenarizmust, mi- vel ezek a doktrínák nem a Bibliában gyökereztek, hanem az ókori gö- rög filozofikus feltevésekben, vagy a kor társadalmi, gazdasági, politikai tanulmányaiban. Az amillenaristák és posztmillenaristák állításai nem- csak hogy nem szerepelnek a Szentírásban, de szemben is állnak a Biblia tanításaival, hamis fényben mutatják be az evangéliumot, és megtévesztő

reményeket keltenek a lélekben. Miller és az adventisták is reménykedtek, de az ő reményük Isten Igéjének szilárd talaján állt.

A XX. században néhány évtized alatt a két világháború szertefoszlatta a posztmillenarista optimizmust az ember természetére és az emberiség által az ezeréves békét és jólétet biztosító ország megalapítására vonatkozóan. Az evangéliumi keresztények többsége visszatért a premillenarista szemlélethez, igaz, egy átfogalmazott, torzított premillenarizmushoz, amely áldozatául esett a nem biblikus diszpenzacionalizmusnak. Azon egyszerű tényből kiindulva, hogy az evangéliumi keresztények visszatértek a premillenarista nézetekhez, levonhatjuk a következtetést, hogy az amillenarizmus és a posztmillenarizmus nemcsak hogy nem biblikus, de kiábrándítóan helytelenül is értelmezi az utolsó napok eseményeit. A bibliai alapokon nyugvó premillenarizmus a reménység egyedüli alapja. Az emberiség nem mentheti meg önmagát és a világot, de Jézus a történelem legnehezebb időszakában vissza fog jönni, hogy megszabadítsa az övéit. A millennium előtt Jézus megszabadít az ördög és hadserege utolsó támadásaiból, és véget vet a nagy küzdelemnek.

Alkalmazás

1. Hogyan ébreszt reménységet Jézus Krisztus második eljövetele abban a társadalmi-kulturális környezetben, amelyben élsz? Hogyan magyarázhatod meg a körülötted élőknek, hogy Jézus visszajövetele az emberiség egyedüli reménysége?
2. Mennyire releváns a bibliai időprófeciák teljessége vallásos, kulturális környezetben? Gondolkodj azon, hogy miként kelthetnéd fel közösséged tagjainak érdeklődését a prófeciák iránt?
3. William Miller sajátos módon kutatta és magyarázta a Szentírást. Te hogyan olvasod és értelmezed Isten Igéjét? Válaszodat oszd meg a szombatiskolai csoporttal is! Mondd el, hogyan változtatta meg a bibliai igazság az életedet és a családod életét!

A szentélyből sugárzó fény

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Mózes 25:8-9, 40; 3Mózes 16:21, 29-34; 23:26-32; Dániel 7:9-10; Máté 25:1-13; Zsidókhöz 8:1-6; 9:23-28; Jelenések 11:19; *A nagy küzdelem* 22–24. és 28. fejezete

Alapige: „Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára üle, mint a szent helynek és amaz igazi sáternak szolgálja, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:1-2).

Röviddel az 1844. október 22-i nagy csalódást követően a milleriták közül néhányan rájöttek, hol is hibáztak. A kétezerháromszáz napos prófécia nem Jézus második eljövételére vonatkozik, ahogyan általában gondolták, hanem a mennyei szentélyben végzett munkájára.

A mennyei szentély megtisztítása a földi szentély földi megtisztításának a beteljesülése volt. Ennek a fontos igazságnak a jobb megértése érdekében nézzük meg a Dániel 7. és 8. fejezetei közötti párhuzamokat!

Dániel 7. fejezet

Babilon

Médo-Perzsia

Görögország

Róma

Ítélet a mennyben

Dániel 8. fejezet

—

Médo-Perzsia

Görögország

Róma

A szentély megtisztítása

Ezek a párhuzamok segítenek megérteni, hogy mit jelent valójában a szentély megtisztítása, ami az advent előtti, vizsgálati ítélet.

Május 25. – Az etnikai csoportok napja

1 Olvassuk el 2Móz 25:8-9, 40 és Zsid 8:1-6 verseit a két szentélyről! Melyek ezek?

A korai adventhívők az 1844 utáni hónapokban egészen belemerültek a Szentírás tanulmányozásába. Így értették meg, hogy a Biblia két templomot említ: az egyik, amit Mózes épített, az eredeti pedig a mennyben van. Az Igében a „szentély” szó először is a Mózes által, a mennyei mintájára épített szent sátorra utal, másodszer pedig az „igazi sátorra”, a mennyekre, amire a földi szentély mutatott. Krisztus halálakor jelentőségét veszítette az a szolgálat, amit a földön, előképként végeztek. Az „igazi sátor” a mennyben az új szövetség temploma. Mivel Dán 8:14 próféciája ebben a korszakban teljeseedett, szükségképpen az új szövetség sátora az a szentély, amire utal.

„A 2300 nap végén – 1844-ben – már hosszú századok óta nem volt szentély a földön. Tehát ez a prófécia: *»Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága«* – kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 359. o.).

A pusztai szent sátor a mennyei szentély mintájára készült. A földi szentélyszolgálatok előre vetítették Isten megváltási tervét. Jézus golgotai kereszthalálát jelképezte minden áldozat, amit bemutattak benne (Jn 1:29), ennek az árán szabadulunk meg a bűn kárhoztatásától, ezért kapunk bűnbocsánatot. Amint elfogadjuk Jézus értünk vállalt áldozatát és megvalljuk bűneinket (1Jn 1:9), bűnterhünk eltűnik. Jézus nemcsak Bárány, aki meghalt értünk, hanem Pap is, aki értünk él!

Zsid 7:25 így magyarázza: *„Ennélfogva mindenkor üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értük”* (ÚRK). Elveszi a bűn terhét, és megszabadít a bűn hatalma alól (Róm 8:1-4; 2Kor 5:21). Jézus értünk végzi szolgálatát a mennyei szentélyben. Közbenjárására megtört a bűn szorítása az életünk felett. Nem vagyunk többé szolgái a bűnös természetünknek, Krisztusban szabaddá lettünk a bűn kárhoztatásától és uralmától is, hit által belé kapaszkodva üdvbizonyosságunk van.

Mit jelent számodra a tudat, hogy Jézus érted végzi szolgálatát a mennyben, közbenjár érted? Miért van szükségünk Közbenjáróra? Miért olyan jó hír ez?

2 Olvassuk el 3Móz 16:21, 29-34, 23:26-32 és Zsid 9:23-28 szakaszait! Miért volt különösen fontos az ókori Izrael számára az engesztelés napja?

A papok az év minden napján végezték szolgálatukat, de az engesztelés napján (héberül *jom kippur*) minden szem a szentélyre szegeződött Izraelben. *Mózes harmadik könyve* 16. és 23. fejezete konkrét útmutatásokat tartalmaz erre a napra vonatkozóan. Minden hétköznapi tevékenységet szüneteltetni kellett, mindenki böjtölt. Miközben a főpap a szentek szentjében Isten színe elé járult a népért, az emberek a szívüket vizsgálták. Alázatosan, őszinte bűnvallással keresték Istent. Aki az engesztelési napon nem „sanyargatta meg” magát, az „kiirtatott”, nem lehetett többé része a kiválasztott népnek (3Móz 23:27, 29). Az engesztelési napon a főpap az Úr kecskebakjának vérért bevitte a szentélybe, és miután meghintette vele a kegyelem királyi székét, a rézoltár arany szarvait is megkenté, így tisztítva meg az egész szentélyt. Elvégezte a szent helyért való engesztelést, majd kezét az élő kecskebakra tette, és megvallotta felette Izrael bűneit. A bakot ezután kivezették a pusztába, örökre kikerült a táborból (3Móz 16:20-22).

A mindennapi szolgálattal a vért a szentélybe vitték, ez mutatta a bűnök feljegyzését (Jer 17:1) és azt, hogy Isten felelősséget vállal végső elrendezéséért. Az engesztelési napon a vétkeket jelképesen a szentélyből áthelyezték a bűnbaknak, a Sátánt szimbolizáló baknak a fejére. Ez a szertartás mutatott rá arra, hogy a bűn problémájáért Sátánt terheli a végső felelősség. A bűnbakot kivitték messze a pusztába, és így, az engesztelési nap végén tiszta lett a szentély és a nép is. Krisztus a mennyben értünk végzi szolgálatát, ami először a szentélyben történt, a kétezerháromszáz éves prófécia vége, 1844 óta pedig már a szentek szentjében zajlik.

Helyettesünk, Jézus által felmentést kapunk „az Ő igazságaért, amelyben nekünk semmi részünk nincs” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 17. o.). Nekünk tulajdonított igazsága következtében „megsanyargatjuk a lelkünket”, ami a bűntől való elfordulás. Ez azt jelenti, hogy nem fogadjuk el kényelmesen a gonoszságot, nem ragaszkodunk korábban dédelgetett bűneinkhez, nem mentegetjük azokat, hanem növekszünk a kegyelemben, és szent életet élünk.

Mi az engesztelési nap jelentősége a számunkra ma? Miért kell megmutatkoznia ennek az életünkben?

3 Milyen hasonlóságot látunk Dán 7:9-10 és Jel 14:6-7 versei között?

Az ítélet témája fontos a Biblia egészében. *„Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az”* (Préd 12:16). Jézus az eljövendő ítéletre irányította a hallgatói figyelmét: *„Minden haszontalan beszédért számot adnak majd az emberek az ítélet napján”* (Mt 12:36, ÚRK). Pál apostol még hozzáteszi, hogy Isten *„világosságra hozza a sötétség titkait, és megjelenti a szívek szándékait”* (1Kor 4:5, ÚRK). Az angyal kijelentette Jánosnak: *„Eljött az ő [Isten] ítéletének órája”* (Jel 14:7).

4 Olvassuk el Jel 22:10-12 szakaszát! Mi lesz a sorsa az embereknek Jézus visszatérésekor? Milyen világos kijelentést tesz János?

Mivel Krisztus azért jön el, hogy mindenkinek megadja végső jussát, korábban lennie kell egy ítéletnek, ami eldönti, ki mit fog kapni. Visszajövele után nem lesz újabb esély. Minden ember rendelkezik elég információval ahhoz, hogy meghozza végső, visszavonhatatlan döntését Krisztus mellett vagy ellen.

5 Mt 25:1-13 szakaszában miért bánik eltérő módon Jézus a hívők két csoportjával?

„Amikor a vizsgálat véget ér, amikor Krisztus megvizsgálta és eldöntötte azoknak az ügyét, akik a korszakok során követőinek vallották magukat, akkor – és nem előbb – a kegyelemidő lejár, és a kegyelem ajtaja bezárul. Ez az egyetlen rövid mondat tehát: *»Akik készek valának, bemenének Ővele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó«* – elvezet bennünket a Megváltó végső szolgálatán át ennek a nagy munkának, az ember megváltásának befejezéséig” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 369. o.).

Nem kell félnünk az ítélettől. Krisztus által bűnbocsánatunk van, megszabadulunk a bűntehertől, erőt nyerünk az istenfélő élethez, és miénk a végső győzelem!

6 Milyen bátorítást, ugyanakkor hívó szót találunk Zsid 4:14-16 és 10:19-22 verseiben?

A zsidókhoz írt levélnek ebben a részében Pál arra helyezi a hangsúlyt, hogy „ragaszkodjunk”, „járuljunk... bizalommal”, vagyis a hitünk összpontosítson Jézusra, a nagy Főpapra. Jézus minden, amire szükségünk van. Hit által beléphetünk a mennyei szentélybe, „új és élő” úton, amit Jézus nyitott meg számunkra.

A pitvarba betekintve vért látunk a rézoltár szarvain. A szentek szentjében vért látunk a füstölő áldozati oltár arany szarvain, és látjuk, hogy vért hintettek a kegyelem királyi széke előtti kárpitra is.

Jézus vére készíti az utat minden lépéshez. Ez reményt kelt bennünk, mert csak úgy békülhetünk meg Istennel, ha Jézus megbocsát nekünk és eltörli bűneinket. Isten kegyelme végtelen, mint ahogyan igazsága is az. Az igazság pedig nem fogadhatja el Krisztus engesztelését a vétkeinkért, ha előbb Ő nem garantálja, hogy megbocsátja bűneinket, utána pedig ki is törli azokat.

7 A nagy küzdelem összefüggésében mi a különös jelentősége Jel 11:19 látomásának? Hogyan mutat rá a törvény és a kegyelem elválaszthatatlan kapcsolatra?

A világmindenség tróntermében, Isten jelenlétének káprázatos fényességében és sugárzó dicsőségében, trónusának alapjánál van a frigiditása és abban Isten törvénye. A szentek szentjében nyilatkozik meg Isten igazsága és kegyelme. Nincs olyan földi hatalom, amely megváltoztathatná Isten törvényét, többek között azért sem, mert a mennyben van, a szövetség ládájában. *„Mert ez az a szövetség, amelyet azon napok elmúltával kötök az Izráel házával. Ezt mondja az Úr: Törvényemet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük lesznek, ők pedig népemmel lesznek”* (Zsid 8:10, ÚRK). Hit által a mennyei templomba lépve bocsánatot nyerünk múltbeli bűneinkre, valamint erőt, hogy engedelmes életet élhessünk Krisztus által, aki meghalt értünk, és szívünkbe írja törvényét. Ő „örökre” (Zsid 7:25, RÚF) üdvözít, teljesen felszabadít a bűn büntetése és hatalma alól.

Miért különösen jó hír az, hogy Jézus közbenjár értünk? Miben reménykedhetnénk az evangélium nélkül, amikor megállunk a törvény, az igazság zsinórmértéke előtt?

8 Zsid 10:9-14 szakasza szerint mi a különbség a földi szentély papi szolgálata és Jézus szolgálata között, amit a mennyei templomban végez?

Krisztus kereszthalála egyszer és mindenkorra szóló, tökéletes áldozat a bűnökért. A mennyei szentélyben végzett papi szolgálatával megszentel bennünket. Belépett a szentek szentjébe, és Ő a Szószólónk az ítéletben (lásd 1Jn 2:1). *„Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét eltörölje, másodszor pedig bűn hordozása nélkül jelenik meg azoknak, akik várják őt üdvösségükre”* (Zsid 9:28, ÚRK). Áldozatával és közbenjárásával elrendezte a bűn problémáját, most pedig visszajön mindazokért, akik *„vágyva várják az ő megjelenését”* (2Tim 4:8).

9 Olvassuk el Zsid 6:19-20 verseit! Hová hív bennünket Jézus? Mit találunk ott?

„Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával Krisztus elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, »ahová útnyitóul bement érettünk Jézus« (Zsid 6:20). A Golgota keresztségének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányban áll Isten áthágott törvényének leg-súlyosabb kívánalmaival. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánságaikat őszintén Isten elé tárhassák” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 420–421. o.).

A megváltási terv teljes egész, megoldja a nagy küzdelem problémáját, és kiszabadítja a bolygót Sátán markának szorításából. Életével Jézus bemutatta Isten szeretetét a világnak, amelynek oly nagy szüksége volt rá, mint ahogyan az egész világmindenségnek is. Halálával a bűn irtózatossá voltát fedte fel, és üdvösséget biztosított az egész emberiségnek. Közbenjárása a mennyei szentélyben engesztelést szerez mindazoknak, akik hit által készek elfogadni.

Mi a kapcsolat Krisztus kereszthalála és a mennyei szentélyben végzett közbenjárása között? Miért elengedhetetlenül fontos része a megváltási tervnek az ítélet?

„Az Úr nevét vallókat alázatra és mélységes önvizsgálatra készítse az, hogy Isten népe szennyes ruhában ábrázolva áll előtte. Akik az igazságnak engedelmeskedve valóban megtisztítják a szívüket, a legnagyobb alázattal gondolnak önmagukra. Minél világosabban látják Krisztus szeplőtelen jellemét, annál erősebben vágnak arra, hogy az Ő képéhez hasonuljanak, és annál kevésbé látják tisztának és szentnek önmagukat. Bűnösségünk tudatában azonban Krisztusra kell hagyatkoznunk, aki megigazít, megszentel és megvált bennünket. Nem cáfolhatjuk Sátán ellenünk felhozott vádjait, egyedül Krisztus könyöröghet eredményesen értünk. El tudja hallgattatni a vádolót érveivel, amelyek nem a mi érdemeinken, hanem az övéén alapulnak” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 471–472. o.).

„Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izraelért engesztelést végez, az egész Izrael bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy ki ne »irtassék... az ő népe közül«. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bennmaradjon az élet könyvében, most e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 421. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ezékiel 48 – Dániel 6;

Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, „Az anya” c. fejezet

1. Mi volt a neve Babilonban Dánielnek, Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak?

---
2. Mit jelképez a vas és az agyagcserép elegye Nabukodonozor álmában?

---
3. Mi történt Belsazárral, amikor egy emberi kéz ujjait látta meg a falon?

---
4. Hány igazgatót rendelt Dárius a 120 tisztartó fölé a birodalomban?

---
5. Mit tegyen a férj, hogy a felesége mindig vidám és boldog legyen?

Általános áttekintés

Annakra nyilvánvaló a szentély témája az Ó- és Újszövetségben, hogy egyszerűen érthetetlen, miért tévesztette szem elől sok keresztény kétezren át. A hetednapi adventisták rájöttek, hogy a mennyei szentélyről szóló tanítás nemcsak fontos bibliai elv, hanem egyben doktrínák közti kapcsolatot lehetővé tevő alapelv is. Ezek a tanok a következők:

- a. az Istenről, jelleméről, teremtoi munkájáról, küldetéséről és kormányzásáról szóló elv;
- b. a gonosz eredetének és a nagy küzdelemnek a témája;
- c. A Krisztusról, első eljövételéről, testet öltéséről, életéről, munkájáról, haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről szóló doktrína;
- d. a Krisztus általi üdvösség tana;
- e. az utolsó napok eseményeiről, Krisztus második eljövételéről, az utolsó ítéletről és a dolgok helyreállításáról szóló doktrína;
- f. az egyházra, a végidei maradékra vonatkozó tanítás.

A Dániel 8:14 versében lejegyzett leghosszabb időprófécia a mennyei szentélyről és a nagy küzdelemről szól. A jövődőlés bemutatja mind a mennyei szentély elleni támadást, mind pedig a mennyei szentélynek az ítélet napján történő megtisztítását, valamint a dolgok helyreállítását. A hetednapi adventisták nem elvont, alaptalan történetként kezelik ezt a próféciát, hanem valós, a történelemben 1844-gyel kezdődően beteljesedett jövődőlésként. Ennek a jövődőlésnek a teljesevé arra szólít fel, hogy minden ember, aki ebben a megpróbáltatásokkal teli időben él, fogadja el Jézus engesztelését a bűneiért, még mielőtt véget érne mennyei szentélyben végzett szolgálata.

A 2300 napos prófécia teljesevé rendkívül fontos az adventisták számára, mivel megértették, hogy Isten hívta el őket mint maradékot, hogy hirdessék a világnak e jövődőlés teljesevé, Jézus visszajövetelét és a nagy küzdelem közeli végét. Következésképpen a 2300 napos jövődőlés üzenete magának az örökkévaló evangéliumnak a lényege (Jel 14:6). A jó hír a hármass angali üzenet kontextusában az Isten utolsó, szeretetteljes meghívása az emberiség számára. Isten kéri a földön élő bűnösöktől: térjenek vissza hozzá, hogy Jézus vére és mennyei szentélyben végzett engesztelő szolgálata által üdvözülhessenek.

A tanulmány témái

1. Az ószövetségi földi szentély nemcsak az ókori Izrael kultúrájának része. Legfontosabb célja az volt, hogy előre utaljon a mennyei szentélyre és Jézus emberiségért végzett szolgálatára.
2. A mennyei szentély az egyetemes és örök evangéliumnak, az emberiség szabadulásának és az egyház küldetésének központi eleme.

Magyarázat

A 2300 éves prófécia

Jézus első és második eljövetele szorosan kapcsolódik a szentélyhez – a földi és a mennyei szentélyhez egyaránt. Amikor Mária és József elvitték Jézust a jeruzsálemi templomba, a szolgáló Simeon és Anna tudta, hogy a Messiás lépte át Isten hajlékának küszöbét (Lk 2:25–38). Lukács lejegyzí, hogy miközben Simeon Istennek a Messiás első eljövetelére tett ígérete teljesedését várta, „a Lélek indításából a templomba méne” (Lk 2:27), Anna pedig „nem távozik el a templomból” (Lk 2:37).

A leghosszabb, 2300 éves bibliai időprófécia a mennyei szentélyre összpontosított (Dán 8:10–14). A jövendölés Jézus földi szentélybe történt első eljövetelével teljesedett, („bepecsételtetett” [Dán 9:24]). Dániel a látomás után „álmélkodott”, csodálkozott, és „senki sem értette” azt (Dán 8:27). Magyarázatot csak évek múlva kapott a látomásra, ezért addig is a rendelkezésére álló információkra összpontosított: Jeremiás 70 évről szóló jövendölésére „Jeruzsálem omladékai”-ra vonatkozóan (Dán 9:2; vö. Jer 25:11–12).

Dániel Isten közbelépéséért imádkozott, hogy teljesítse Jeremiás 70 évre vonatkozó jövendölését. Kérte a Magasságot, váltsa meg népét (9:3–19), és világosítsa meg az Úrért az Ő orcáját a szent helyen, amely elpusztított (Dán 9:17). Öröme, Isten elküldte Gábrielt, a „férfiút”, hogy „értelemre tanítsa” őt (Dán 9:21–22). Mindazonáltal Gáriel nem azonnal válaszolt Dániel kérésére Jeremiás 70 hetes időpróféciájára vonatkozóan, ellenben buzdította Dánielt, hogy vegye észbe a szöveget, és értse meg a látomást (Dán 9:23). Nyilvánvaló, hogy a Dániel 8:14 versében leírt látomásról van itt szó, mivel Gáriel nem 70 szó szerinti, hanem 70 próféciai hétről – azaz 490 évről – beszél (Dán 9:24). A 70 hét, vagy 490 év csakis a 2300 éves próféciai időszakból különíthető el, vonható ki, nem Jeremiás 70 éves profetikus időszakából. Ez által a számítás által Gáriel feltárta az eseményt is, amely a 70 hetes – és egyben a 2300 éves – időszaknak a kezdetét képezte: „a Jeruzsálem újräépíttetése felől való

szózat keletkezése” (Dán 9:25), amelyre Kr. e. 457-ben került sor. Következésképpen a 70 hét a 2300 éves prófécia első szakasza; a két periódus egy kiterjedt jövődölést alkot.

Ekkor válaszol Gábrriel Dániel kérdésére és imájára Jeruzsálem – Isten szent hegye – újjáépítésére vonatkozóan (Dán 9:20, 25), és azonnal értésére adja, hogy Jeremiás 70 éves próféciájának teljesezése csupán egy hosszabb jövődölés – a 2300 éves időszak – kezdete. E hosszabb időprófécia helyezve a hangsúlyt, Gábrriel megmagyarázta Dánielnek, hogy a 70 hetes – vagy a szó szerint értendő 490 éves – időszak a népre és a szent városra „szabatott” (Dán 9:24), különleges céllal, „a Messiás-fejedelemig” (Dán 9:25).

E 490 esztendő vége jelentette a Messiás első eljövételének időpontját. Gábrriel elmagyarázta, hogy a Messiás célja, „hogy vége szakadjon a gonoszságnak, és bepecsételtessék a bűn”, „eltöröltessék a hamisság, elhozassék az örök igazság”, és „felkenettessék a szentek szentje” (Dán 9:24). A hetvenedik próféciai héten a Messiás „egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak” (Dán 9:27). Az egyedüli elfogadható magyarázat minden eseményekre Jézus, a Messiás-fejedelem – Isten világ bűneit elvevő Bárányának (Jn 1:29) – áldozata, aki „kiírtatik és senkije sem lesz” (Dán 9:26).

A 2300 éves profetikus időszak tehát a 70 hetes periódussal kezdődik. Biztosak lehetünk abban, hogy a 2300 éves, a szentély megtisztítására vonatkozó prófécia 1844-ben beteljesedett, mivel a 70 hét is pontosan teljesült (Dán 9:24–27) a Messiás kereszthalálával a hetvenedik hét közepén, Kr. u. 31-ben. Ahogy a 70 hetes prófécia a Messiás önfeláldozó halálával a földi szentély viszonylatában valóra vált, a 2300 éves prófécia abban teljesezik, hogy a Messiás megtisztítja a mennyi szentélyt. A prófécia első része Krisztus első eljövételére, a jövődölés teljes időszakának – a 2300 éves periódusnak – a vége pedig Krisztus második eljövételére utal.

A szentély doktrínájának elvesztése

A szentély tana a Szentírás egyik legkiemelkedőbb témája és tanítása. A Biblia két szentélyről ír: egy földiről és egy mennyeiről. Mindkettő alapvető szempontokat tár fel Isten jelleméről, a nagy küzdelemről és az üdvösségről. A két szentély tehát az a hely, ahol Isten kinyilatkoztatja magát népének, ahol népe körében lehet, ahonnan uralkodhat felette. Isten a szentélyben találkozott Izraellel, s a nép az imádatával vála-

szolt neki. Hasonlóképpen, a mennyei szentély egyetemes szinten szolgálja Isten országát. Azon a központi helyen Isten felállította a trónját, kinyilatkoztatta magát a világegyetemnek, uralkodott felette, és gondoskodott szükségletei betöltéséről.

Amikor azonban a bűn betört a világegyetembe, a mennyei szentély üdvözítő funkciót karolt fel az áldozati és közbenjárói szolgálattal együtt. A két szentély szoros tipológiai kapcsolatban áll egymással: a földi kifejezetten azért épült, hogy felfedje, megmutassa és megmagyarázza a mennyei szentély jelentőségét és szerepét.

Tekintettel a szentély Isten országa szempontjából betöltött alapvető szerepére, kijelenthetjük, hogy olyan bibliai témáról van szó, amely nem kerülheti el a Szentírást kutató ember figyelmét. Érthetetlen, hogy miért nem foglalkoztak a keresztények ezzel a fontos kérdéssel majdnem kétezer éven keresztül. Mivel magyarázható ez a figyelmetlenség? Az adventisták két nagy tényezőt említenek magyarázat gyanánt arra, hogy miért nem szerepelt a keresztény teológiában a szentély tana. Először is, lévén, hogy az üdvösség szempontjából rendkívül fontos tanításról van szó, az ördög mindent megtett annak érdekében, hogy háttérbe szorítsa, kizárja a mennyei szentély bibliai tanítását a keresztény doktrínák sorából. Az emberek így nem szerezhettek tudomást Isten teljes igazságáról, Krisztus áldozatáról és a mennyei szentélyben értük végzett állandó közbenjárásáról.

Az egyetemes dualizmus

Hogyan szorulhatott háttérbe a szentély tana a keresztény teológiában? A kérdésre a válasz egyértelműen a második tényezőre – a dualizmus fogalmára – tereli a figyelmünket. Az első századokban a keresztény teológiába beépültek a görög filozófiai világnézet elemei, köztük a dualizmus fogalma is, mely szerint a minket körülvevő valóság két részre oszlik: földi és mennyei valóságra. E két dimenzió gyökeresen különbözik egymástól. Míg a földi valóság dimenziója anyagi, időleges és térbeli kiterjedésű, addig a mennyei valóság anyagtalan, időtlen és térfüggetlen. Más szavakkal, a mennyei szférában nincs semmilyen fizikai lét vagy személyes kapcsolat, s mivel semmilyen kommunikáció vagy kapcsolat nincs a földi és a mennyei világ között, az lenne az egyedüli lehetőség, amely által az ember beléphetne a mennyei szférába, ha megszakítaná minden kapcsolatát a földi léttel, azaz megszűnne teljes emberi lényként létezni, és lélekként, időt és teret nem érzékelő, test nélküli tudatként élne tovább. Ez az eszmeiség nyilván csak akkor lenne létjogosult,

ha elfogadnánk: az embernek amellett, hogy van teste, van teljesen önálló, halhatatlan lelke is. Ennek a perspektívának az elfogadása mellett az első keresztények számára lehetetlen volt a mennyei szentélyre gondolni. Még annak elképzelése is nehezükre esett, hogy a menny valóságos hely, hát még annak, hogy Jézus emberi testben ment fel ebbe a valóságos térbe, a mennybe. Ezért amikor az első századok keresztényei a Szentírásban a mennyei szentélyről olvastak, allegóriként értelmezték, és arra a következtetésre jutottak, hogy az izraelita szentély az egyházra utal. Szó szerinti mennyben található szó szerinti szentélyről beszélni nem volt „méltó” a kor „magas” teológiájához.

Az igazság az, hogy sokan az első századok és a középkor keresztényei közül érzékelték a kapcsolatot az áldozati rendszer és Krisztus halála között, de mivel görög filozófiai befolyásoltság alatt éltek, képtelenek voltak elképzelni, hogy van mennyei szentély, amelyben Krisztus közbenjáró szolgálatot végez az érdekükben. Ezért ruházta rá a Római Katolikus Egyház Krisztus közbenjáró munkáját az egyházra és a papokra. Tragikus módon Krisztus mennyei szentélyben végzett közbenjárói szolgálatának bitorlásával az egyház még Krisztus áldozatát is aláaknáztta. Mindezek ellenére Isten cselekedett, és a reformáció által visszavezette népét a Biblia hűséges olvasásának gyakorlatához, az advent mozgalom által pedig feltárta az emberiség számára a mennyei szentélynek a próféciaikban és a Zsidókhoz írt levélben elrejtett bibliai tanát.

Hetednapi adventistákként küldetésünk megőrizni Isten Igéjét minden kompromisszumtól, inteni a keresztényeket és más vallásúakat, hogy irányítsák figyelmüket Krisztus földi áldozatára és mennyei szentélyben végzett közbenjáró munkájára. A „Handbook of Seventh-day Adventist Theology” „The Heavenly Sanctuary” c. fejezete (Ángel Manuel Rodríguez) további érdekes ismeretekkel szolgál bárkinek, aki tovább szeretné kutatni ezt a témát (381–382, 403–406. o.).

Alkalmazás

1. Elmélkedj a papság fogalmán! Hogyan egyeztethető össze a klérus kultúrában meghonosodott fogalma a papság bibliai fogalmával? Hogyan használhatnád a papság helyileg értelmezett fogalmát arra, hogy Jézus papi mivoltáról beszélj az embereknek?
2. Elmélkedj az ítélet kultúrában meghonosodott fogalmán! Miben hasonlít vagy különbözik az ítélet bibliai fogalmától? Hogyan magyarázhatnád meg az ítélet bibliai fogalmát a körülötted élők számára?

Isten uralmának alapja

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Példabeszédek 28:9; Prédikátor 12:15-16;
Dániel 7:25; Jelenések 14:6-12; **A nagy küzdelem 25–27. fejezete**

Alapige: „Megharagvók azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” (Jel 12:17).

Az adventisták a Biblia elmélyült kutatása nyomán megértették a mennyei szentek szentjében lévő törvény jelentőségét. Isten törvényének szívébe tekintve felfedezték a negyedik parancsolat, a szombat jelentőségét, ami a többen világozabban azonosítja Istent teremtként. Ez az igaz istentisztelet alapja. Ez a téma különösen időszerű a föld történelmének végső napjaiban (Jel 14:6-12).

Sátánnak kezdettől az volt a célja, hogy a törvény elferdítésével Isten imádatát hiúsítsa meg. Tudja, hogy ha valaki „vét egy ellen, az egésze nézve vétke ssé lesz” (Jak 2:10). Tehát Isten törvényének megszegésére ösztönzi az embereket. A szombat a Teremtőre és a helyes istentiszteletre emlékeztet, ezért gyűlöli Sátán annyira. Ott van a mennyei szentek szentjében, Isten törvényének szívében. A törvény határozza meg, hogy mi számít bűnnek, ezért érvényben kell maradnia – beleértve a szombat parancsolatát is.

E tanulmány rámutat a szentélyt, az Isten törvényét, a szombatot és a fenevad bélyegét érintő krízis összefüggéseire. Foglalkozni fogunk még a szombat jelentőségével a végidei generáció életében.

1 Olvassuk el 2Móz 25:16, 31:18, Jel 11:19 és 12:17 verseit! Mi volt a szentek szentjében elhelyezett szövetség ládájában?

A nagy engesztelési nap az ítélet ideje volt. Isten megparancsolta, hogy Izrael egész népe vegyen részt ezen az eseményen bűnbánattal, szívük vizsgálatával, tartózkodva minden munkától (lásd 3Móz 23:29-31). Csak ezen a napon lépett be a főpap a szentek szentjébe, hogy engesztelést szerezzen a bűnért. A szentély legbelső részében állt a frigyláda, abban helyezték el a kőtáblákra írt Tízparancsolatot. A láda arany fedlapját nevezték a kegyelem királyi székének, arra hintették a vért, hogy megtisztítsák a szentélyt a bűntől. A kegyelem királyi széke felett Isten jelenléte látszott meg a sekina dicsőségében. Minden áldozat Istennek a bűnös emberek iránti kegyelmét fejezte ki, azonban amint az engesztelési nap rámutatott, a bűnök nem mennek feledésbe az ítélet napjáig (Zsid 10:3). Csak Krisztus kereszthalálakor távolíthatja el azokat teljesen a bűnöktől megtisztító vére, mi pedig hit által tisztulhatunk meg azoktól (1Pt 1:18-19). Ott, Isten jelenlétében csodálatosan találkozunk a kegyelem és az igazság.

János apostol látta, hogy *„megnyílt az Isten temploma a mennyben,... és láthatóvá lett az ő szövetségének ládája”* (Jel 11:19, ÚRK). „A mennyi templomban – a szentek szentjében – dicsőség övezi Isten törvényét, azt a törvényt, amelyet Isten mennydörgések közepette hirdetett ki a Sínai-hegyen, és saját ujjával írt a kőtáblákra. Isten törvénye, amely a mennyi templomban van, az eredeti szent törvény. A kőtáblákra írt és a Mózes öt könyvében feljegyzett rendelkezések pontosan ugyanazt örökítették meg. Akik ezt a fontos dolgot megértették, azok felismerték, hogy Isten törvénye szent és változhatatlan” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 373. o.).

Amint az első adventhívők kutatták, mit tanít a Biblia a szentélyről, felismerték Isten törvényének és abban a szombatnak a jelentőségét. Arra a következtetésre jutottak, hogy ha a mennyi szentélyben, a szövetség ládájában látszik Isten törvénye, akkor bizonyára nem vált érvénytelenné a kereszten.

A szombat kivétel nélkül minden héten 1670 km/h sebességgel érkezik el hozzánk. Mennyire fontos tehát a teremtség tana ennek fényében is? Még melyik tantételre kapunk ilyen erőteljes, rendszeresen érkező emlékeztetőt?

2 Olvassuk el **Zsolt 111:7-8, Péld 28:9, Préd 12:15, Mt 5:17-18 és 1Jn 5:3 verseit! Hogyan tekintünk tehát a törvényre?**

A hetednapi adventisták a reformátorok nyomdokában járva vallják Isten törvényének szentségét. Figyeljük meg Wesley hangsúlyos kijelentését: „Mózes adta át Izrael népének a szertartási vagy ceremoniális törvényt, ami tartalmazza a régi templomi áldozati és szertartási rendre vonatkozó összes útmutatást és rendelést. Azt Urunk valóban semmissé tette, eloszlatta, teljes mértékben eltörölte... Azonban nem vette el a Tízparancsolatban foglalt erkölcsi törvényt, amit a próféták kötelezőként mutattak be. Eljöveteleivel egyáltalán nem akarta visszavonni annak egyetlen részét sem. Ez olyan törvény, ami soha nem törhet meg, *»megáll örökké, mint a Hold: a hű tanú az égben«* (Zsolt 89:38, ÚRK)... E törvény minden részének mindenkor érvényben kell maradnia, az egész emberiségre nézve, mivel nem idő, hely vagy bármilyen változó körülmény függvénye, hanem Isten természetétől, az emberétől és egymáshoz fűződő változatlan kapcsolatuktól függ” (*Upon Our Lord’s Sermon on the Mount, Discourse V. John Wesley’s Sermons: An Anthology*. Nashville, TN, 1991, Abingdon Press, 208–209. o.).

3 Vessük össze **2Móz 34:5-7 és Zsolt 19:8-12, 89:15, 119:142, 172, Róm 7:11-12 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből Isten törvényének és jellemének kapcsolatáról?**

Isten törvénye a jellemének tükre, uralmának alapja és az emberiség erkölcsi fundamentuma, ezért gyűlöli Sátán. „Amennyiben a földi templom a mennyei templom formájára és mintájára épült, lehetetlen volt nem látni, hogy a földi frigylábadban elhelyezett törvény a mennyei frigylábadban foglalt törvény pontos másolata. A mennyei szentélyről szóló igazság elfogadásával együtt el kellett volna ismerni Isten törvényének és a negyedik parancsolatnak, illetve a szombat megtartásának kötelező voltát. Ezért volt a Szentírás harmonikus magyarázata – amely rávilágított Krisztus mennyei szentélyszolgálatára – olyan elkeseredett és ádáz támadások céltáblája” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 374. o.).

Általában mire hivatkoznak az emberek, amikor azzal érvelnek, hogy már nem kell betartani a Tízparancsolatot? Valójában mi lehet e mögött?

4 Olvassuk el 1Móz 2:1-3, 2Móz 20:8-11, Jel 4:11 és 14:6-7 verseit! Mi a kapcsolat a teremtés, a szombat és Isten törvénye között?

A teremtés mutat rá, milyen nagy értéknek tekint bennünket Isten. Nem vagyunk magunkra hagyva az univerzumban, és nem is genetikai baleset folytán létezünk. Mindenképpen összeegyeztethetetlen a bibliai beszámolóval az élet eredetére vonatkozó, általánosan tudományosnak tartott elképzelés, ami felkapottá vált a hírekben és a kultúrában. Azért létezünk, mert Jézus megteremtett bennünket. Méltó az imádatunkra nemcsak a teremtés, hanem a megváltás jogán is. Tehát a szombat alapvetően fontos a megváltási terv megértése szempontjából. A szombat a Teremtő gondoskodását és a Megváltó szeretetét hirdeti.

A teremtés hetének végén Isten megpihent az általa alkotott világ fenéges szépségében. Pihenésével nekünk is példát adott. A szombat alkalom arra, hogy hetente megálljunk és dicsérjük Alkotónkat. Miközben szombatonként Istent imádjuk, nyitott szívvel fogadhatjuk külön arra a napra helyezett áldásait. A szombat a Teremtőre mutat, aki annyira szeretett bennünket, hogy semmiképp nem akart elhagyni bennünket, miután eltértünk szándékától. A szombat az Istenben található nyugalom örök szimbóluma, a Teremtőhöz való hűségünk különleges jele (Ez 20:12, 20). A megpihenés jelképe, nem a cselekedeteké; a kegyelemé, nem a törvényeskedésé; a bizonyosságé, nem a kárhoztatásé; az Istentől jövő megváltásé, nem az önmegváltásé. Az igazi szombati nyugalom azt jelenti, hogy megpihenünk Teremtőnk, Megváltónk, az értünk visszatérő Jézus kegyelmes, szerető karjában.

Jelenések 14. fejezete Isten végidei üzenete a világnak, amelyben arra hívja az embereket, hogy minden szombaton találjanak megnyugvást szeretetében és gondviselésében. Figyelmeztet, hogy emlékezzünk meg Teremtőnkől és adjunk dicsőséget neki. A szombatünneplés összekötő kapocs az Éden tökéletessége és az eljövendő új ég és új föld dicsősége között. Emlékeztet, hogy Isten egy nap majd helyreállítja Éden pompáját.

A legtöbb adventistának mondták már, hogy törvényeskedő, leginkább a szombatünneplés miatt. Beszélgessünk arról, hogy a szombat a megváltás és a hit általi megigazulás szimbóluma! Vajon miért gondolják az emberek, hogy éppen a megpihenés isteni parancsának engedelmeskedve igyekszünk megoldozni a megváltásunkért?

5 **Hogyan mutatják be Sátán haragját Jel 12:12, 17 és 13:7 versei? A gonosz miért gyűlöli annyira Isten végidei népét?**

Jelenések 12. fejezete felvázolja a Krisztus és Sátán közötti, korszakon át dúló harcot, aminek tetőzésekor Sátán végső támadást intéz Isten népe ellen. Jelenések 13. fejezete bemutatja a sárkány két szövetségesét, a tengerből, illetve a szárazföldből feljövő fenevadat. Ezzel a két hatalommal összefogva hadat indít Isten népe ellen.

6 **Olvassuk el Jel 13:4, 8, 12, 15, 14:7, 9-11 verseit (lásd még Jel 15:4, 16:2, 19:20, 20:4, 22:9)! Mi ezekben a közös téma?**

Figyeljük meg: az ember vagy a Teremtőt imádja, vagy valami mást. A Teremtő méltó az imádatra (Jel 5:9). A Krisztus és Sátán közötti küzdelem a mennyben robbant ki, méghozzá az imádat kérdése körül: „*A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságoshoz*” (Ézs 14:14, ÚRK). Sátán az egyedül a Teremtőt megillető imádatot akarja megszerezni. Jelenések 13. fejezete szerint a tengerből feljövő fenevad tevékenysége révén ér el sikert (Jel 13:4).

Dániel 7. fejezetével összevetve látjuk, hogy ez a fenevad ugyanaz, mint a kis szarv, amely „*úgy véli, hogy meg tudja változtatni az időket és a törvényt*” (Dán 7:25, ÚRK). A hatalma ezerkétszázhatvan próféta napig, azaz valós évig tart (lásd Jel 13:5; 6. tanulmány). Isten törvényében, a Tízparancsolatban egyedül a 4. parancsolatban van szerepe az időnek. Ez a hatalom, vagyis egyház kísérelte meg az istentisztelet napját áttenni a hetedik napról, szombatról a hét első napjára, vasárnapra.

Amikor egy földi hatalom arra törekszik, hogy megváltoztassa az istentisztelet napját, a szombatot, amit maga Isten rendelt el fennhatósága jeleként (2Móz 31:13; Ez 20:12, 20), akkor a legalapvetőbb szinten isteni tekintély bitorlására tör. Itt összpontosul tehát az igaz és hamis imádat közötti végső küzdelem.

A jelenések könyve ezért azonosítja úgy az Istenhez hűségeket, hogy „*akik megtartják az Isten parancsolatait*” (Jel 14:12, lásd még 12:17). A parancsolatban pedig a szombat szerepel, nem a vasárnap. Akik viszszautasítják a három angyal végső hívását, hogy imádják Istent a szent napján (Ézs 58:13), és inkább a fenevadat imádják a hamis szombaton, azaz vasárnap, azokra a fenevad bélyege kerül (lásd 11. tanulmány).

Az első angyal nagy hangon kiált: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtetten a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7). A menny arra hív, hogy mindenekfelett Istenhez legyünk hűségesek, szívből imádjuk a Teremtőt, a közelgő ítélet tudatában.

A második angyal kijelenti: „*Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő parázñaságának haragborából adott inni minden pogány népnek*” (Jel 14:8). Babilon egy elbukott, hitehagyóvá lett vallási rendszert szimbolizál, ami elutasította az első angyal üzenetét, és inkább egy hamis istentiszteleti rendszert követ. Ezért óv Jel 14:9-11 szakasza attól, hogy bárki imádjá „*a fenevadat és annak képét*”. Egymással ellentétben álló választásokat mutat be ez a szakasz: a Teremtő vagy a fenevad imádatát. A földön minden embernek meg kell hoznia végső, megmásíthatatlan döntését azzal kapcsolatban, hogy kinek fogad maradéktalan hűséget – Jézusnak vagy Sátánnak.

7 Jel 14:12 szerint mi a két jellemzője azoknak, akik nem hajlandók imádni a fenevadat? Miért olyan fontos mindkettő?

A végidőben lesz Istennek egy népe, amely a legnagyobb támadások és a leghevesebb üldözés ellenére is hűséges hozzá. Krisztus igazságának ajándéka által kegyelemmel teljes, engedelmes életet él. A Teremtő imádata éles ellentétben áll a fenevad imádatával, és Isten parancsolatainak megtartása fejezi ki. A Krisztus vagy a fenevad hatalmához való hűségért dúló végső harc központjában az imádat, és így a szombat áll.

A Megváltó hűséges követői nemcsak hisznek Jézusban, hanem Jézus hite is meglesz bennük. Jézus hite olyan mély, annyira erős a bizalma, olyannyira elkötelezett, hogy a pokol összes démona és a földi megpróbáltatások heve sem rázza meg. Képes bízni, ha nem is lát, hisz, amikor nincs magyarázat, és reménykedik, ha nem is érti a helyzetet. „*Jézus hite*” önmagában ajándék, amit hit által kapunk. Ez vezet át az előtünk álló válságon. A végső krízis kirobbanásakor, a gazdasági bojkott, üldözés, bebörtönzés és halál fenyegetései között Jézus hite lesz az, ami átsegít bennünket a föld utolsó óráin, míg Jézus vissza nem tér.

Hogyan készíti fel a hitedet Isten ma arra, ami a jövőben fog történni?

„Voltak azonban a letűnt nemzedékek idején olyan vasárnapünneplő keresztények, akik azt hitték, hogy a bibliai szombatot tartják; és ma is vannak minden egyházban igaz keresztények – beleértve a Római Katolikus Egyházat is –, akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap Isten szombatja. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk őszinteségét. De eljön az idő, amikor a vasárnap megtartását törvény teszi kötelezővé, és a világ tisztán fogja látni, hogy melyik az igazi szombat. Ha valaki akkor szegi meg Isten törvényét, hogy olyan parancsnak engedelmeskedjen, amely csak Róma tekintélyének bélyegét viseli magán, ezzel a pápaságot helyezi Isten fölé. Rómának hódol, és annak a hatalomnak, amely érvényt akar szerezni a Róma által elrendelt ünnepnek. A fenevadat és annak képét imádja. Amikor az ember elveti azt az ünnepet, amelyet Isten a maga hatalma jelének nevez, és helyette a Róma által választott hatalmi jelvényt tartja tiszteletben – ezáltal elfogadja a Róma iránti hódolat jelét: »a fenevad bélyegét«. Ez azonban csak akkor lesz aktuális, amikor a kérdés világosan feltárul az emberek előtt, és választaniuk kell Isten törvénye és az emberi rendelkezések között. Aki ekkor is a törvényszegés mellett dönt, az felveszi »a fenevad bélyegét« (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 386–387. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Dániel 7 – Hóseás 1;
Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „A gyermek” c. fejezet

1. Milyen beszédeket szólt a kis szarv?

---

2. Mit jelképezett a kétszarvú kos és a szőrös kecskebak?

---

3. Mi történt Dániel prófétával, amikor a nagy látomást látta?

---

4. Hányan olvassák majd a Dániel könyvét a vég idején?

---

5. Mit kell tenniük az anyáknak, ha azt akarják, hogy a gyermekeik erősek és egészségesek legyenek?

Általános áttekintés

A nagy küzdelem és a mennyei szentély bibliai témája elválaszthatatlanul bele van szőve Isten törvényének és szombatjának témájába, amely része Isten törvényének. Tulajdonképpen a nagy küzdelem azzal kezdődött, hogy Lucifer hamisan megvádolta Istent, az Ő jellemét, törvényét és kormányzási elvét. A lázadó angyal azt sugallta, hogy önálló lények vagyunk, képesek arra, hogy az élet értelmét saját feltételeink szerint határozzuk meg, és a kapcsolatainkat és a társadalmat oly módon alakítsuk, ahogy azt mi akarjuk. Végsősoron ez a szentségtörő javaslat kifejezi azt az egyértelmű vágyat, hogy kizárjuk Istent az életünkől, a kapcsolatainkból, a világegyetemből. Ezért a törvény érvényességéhez való ragaszkodásunk nem a legalizmus vagy a cselekedetek általi üdvösség kérdéséről szól, de mivel a törvény Isten jellemének kifejeződése, ezért a nagy küzdelem tétjét képezi.

Isten törvényének védelme a mennyei szentélyből kormányzó Isten jellemének és teremője, uralkodói státuszának védelme. Amikor az Isten törvényét védjük, mindenki számára közvetítjük: tudatában vagyunk annak, hogy Ő az erkölcsi mércék és az élet értelmének egyedüli forrása. Ha az ember eltér Istentől és életelveitől, az eredmény káosz és örök halál lesz. Ezért vallják a hetednap adventisták a következő bibliai igazságokat:

- Isten törvényének változhatatlan volta;
- a szombat Isten teremője és uralkodói minőségének jele;
- a mennyei szentély Isten kormányzásának és a megváltási terv végrehajtásának székhelye;
- Isten elhívta az advent mozgalmat mint maradék egyházat, hogy hirdesse az emberiségnek Isten utolsó meghívását az Ő országába való visszatérésre.

A Hetednap Adventista Egyház küldetésének központi eleme Jelenések 14. fejezetének hármasként angyali üzenete. E három üzenet alapján kiemelhetjük: a nagy küzdelem két, egymással gyökeresen ellentétes elv közötti választás: az ördög elve, amely a pusztuláshoz vezet, és Isten elve, amely maga az örök élet.

A tanulmány témái

1. Isten törvénye, amely a szombatot is magába foglalja, örök és változhatatlan, mivel Isten lényét, jellemét, teremtetőit és világegyetemet felett uralkodói státuszát, valamint élet- és kapcsolati elveit képviseli.
2. A mennyei szentély Isten kormányzásának és a megváltási terv végrehajtásának központja.
3. A nagy küzdelem azért kezdődött el, mert Lucifer Isten státuszára és tekintélyére vágyott.
4. A földön zajló nagy küzdelem vége felé Isten elhívta és megalapította maradék egyházát, amelyet azzal bízott meg, hogy hirdesse az emberiségnek kegyelme utolsó felhívását: fogadja el Őt Teremtőjének, Szabadítójának és Urának, aki az élet egyedüli Forrása.

Magyarázat

A kereszténység és Isten törvénye

Sok keresztényben ellentmondásos érzések vannak Isten törvénye iránt, viszont azt mind elismerik – legalábbis bizonyos mértékben –, hogy Isten törvénye jó és szükséges. Még Luther Márton is – akiről számos protestáns tartja, hogy negatív módon viszonyult a törvényhez – a Nagy katekizmusában terjedelmes fejezetet szentelt az Isten törvénye fontosságának. Kátéja előszavában bevallja, hogy akárhányszor csak tehetett, hangosan felmondta a Tízparancsolatot, a Miatyánkot, az apostoli hitvallást és a Zsoltárokat.

Másfelől, a történelem folyamán a keresztények kerestek okot és módot arra, hogy csökkentsék Isten törvényének fontosságát, de még ennél is tovább mentek: megváltoztatták Isten parancsolatait. Az első századokban, majd a középkorban a teológusoknak viszonylag könnyűnek tűnt megváltoztatni a szombatot. Miért? Akárcsak a szentély esetében, a dualizmusnak és a görög világszemléletnek a doktrínákba való integrálása lehetővé tette a szombatnak mint nyugalomnapnak az elvetését. A görög filozófia szerint a mennyei szféra tértelen, következésképpen a szó szerinti mennyei szentély léte értelmetlen. Az Úr Jézus mennybevétele anyagi, teret kitöltő emberi testben ugyanúgy elképzelhetetlen volt a görög filozófiában. Ha pedig a mennyei szféra tértelen, a tulajdonképpeni szombatnapnak mint szent időnek sincs semmilyen relevanciája Isten és a vallás szempontjából. Csakhogy a szombat nagyon is nyilvánvaló téma a Bibliában, nem hagyható figyelmen kívül. Ezért az első századokban és a középkorban sok keresztény az allegorikus értelmezés

módszerével olvasta a Bibliát, ugyanis egyedül ez tette lehetővé a görög és a bibliai világnézet egymással való kibékítését. E módszer szerint valamely bibliai tanítás legfontosabb jelentése nem a szó szerinti, hanem a lelki, transzcendens, időtlen jelentés. Arra a következtetésre jutottak, hogy nem kötelező a keresztények számára a tulajdonképpen, szó szerinti szombat megünneplése, behelyettesíthetik valamivel, aminek lelki jelentése van, például az Istenben való elvont, örök pihenés fogalmával. Nem csoda, hogy a középkor századaiban a keresztények nem szenteltek különleges figyelmet Isten törvényének.

A reformátorok változtattak ezen a tendencián, és visszatértek a Biblia szó szerinti, grammatikai olvasásához. Nagy fontosságot tulajdonítottak a keresztény életben a Tízparancsolatnak, a katekizmusaikba is belefoglalták, mégis, mintha még ezekben az iratokban is úgy viszonyultak volna Isten törvényéhez, mint aminek csak részleges tekintélye van. Például, mindössze néhány paragrafussal azután, hogy a Tízparancsolatnak a keresztény életében betöltött fontos szerepét hangsúlyozta, Luther a Nagy katekizmusában azt a magyarázatot fűzte a nyugalomnap parancsolatához, hogy a szombat ószövetségi rendelés, amely nem vonatkozik a keresztényekre, Krisztus felszabadította őket e parancsolat kötelezettsége alól. Reformátori volta ellenére Luther nem tudott teljesen elszakadni a görög világnézet és a hagyományos keresztény gondolkodás sémáinak vonzó hatásaitól.

Napjainkban a diszpenzacionalizmusnak sikerült egy másik okot vagy módszert találnia, amivel csökkentheti Isten törvényének fontosságát a keresztények életében. A diszpenzacionalizmus alapvető tanítása: az üdvösség története több szakaszra osztható, ez a felosztás azonban nem egyszerű periodizálása az üdvtörténelemnek, inkább arról van szó, hogy Isten minden időszakaszban különleges szövetségeket kötött bizonyos emberekkel, egyedi kinyilatkoztatásokban részesítette őket, és az előző szövetségben foglaltakhoz képest plusz felelőségeket bízott rájuk. Szerintük, az egyik ilyen speciális időszak a törvényadás időszaka, mely lefedi a Sínai hegytől a Jézus haláláig terjedő történelmi korszakot, amelyet a Sínainál kötött szövetség és törvény jellemez. A diszpenzacionalisták hiszik, hogy a törvény egyedül Izrael népének lett kinyilatkoztatva, a Sínai előtt és Krisztus után élő embereknek viszont nem, következésképpen Isten törvénye és a szombat nem fontos a keresztények számára.

Mindezek a módszerek Isten törvényének aláaknázására vagy fontosságának csökkentésére végül a fenevad bélyegének megalapításához vezetnek, Isten törvényét emberi, démoni rendeletekkel helyettesítik, még-

pedig a kereszténység kontextusában. A szombat helyét átveszi a hamis szombat. A fenevad bélyege pontosan Sátán kezdeti szándékát és célját szolgálja a nagy küzdelemben: elutasítani Isten tekintélyét és törvényét, az ördög tekintélyével és törvényével helyettesíteni azt. A hetednapi adventisták hiszik, hogy Isten megbízta őket a hármass angyalai üzenet hirdetésével, amely felhívást intéz az emberekhez, hogy térjenek vissza Isten országához; fogadják el és hirdessék Isten törvényét; utasítsák el Sátán jelét és a fenevad hatalmának tekintélyét, és csatlakozzanak Isten végidei maradékához, amely Krisztus közeli eljövetelét várja (Jel 14:6–12). A hetednapi adventisták ezért szántak a hitelveikben egy teljes doktrínát Isten törvényének:

„Isten törvényének nagy alapelveit a Tízparancsolat foglalja össze, és Krisztus élete is ezt szemlélteti. A Tízparancsolat Isten szeretetét, akaratát fejezi ki, és meghatározza az ember magatartását és kapcsolatait. Ez minden korban, minden emberre kötelező. Ez a törvény az Isten és népe közti szövetség alapja, és Isten ítéletében zsinórmérték. A Szentlélek munkája által rámutat a bűnre, és vágyat ébreszt a Megváltó után. A megváltás nem cselekedetekből, hanem kegyelemből van, és a kegyelem gyümölcse a Tízparancsolat betartása. Az engedelmesség fejleszti a keresztény jellemet, és boldogságot ad. Ez bizonyítja az Úr iránti szeretetet és embertársaink iránti aggodalmunkat. Az engedelmes hit Krisztus életet átalakító hatalmát mutatja be, és így erősíti a keresztény bizonyosságtételét” (A Hetednapi Adventista Egyház hitelvei, 19. hitelv: Isten törvénye).

Ez az alapvető hittétel Isten törvényének legkevesebb két szempontját hangsúlyozza.

1. Isten törvénye jellemének és országa elveinek tükröződése (ld. Zsolt 89:14). Következésképpen a törvény a mennyei szentély szívében, a szentek szentjében, a frigylárában található (Jel 11:19). Ezért Isten törvénye örök, és minden kor minden emberére érvényes. Mivel Isten, természete és jelleme nem változik, törvénye sem változott, s nem is fog változni soha! Jézus Krisztus maga is kijelentette: nem a törvény megváltoztatásáért, hanem annak betöltéséért jött (Mt 5:17–19), továbbá soha senkit az Ő népe köréből nem hatalmazott fel arra, hogy megváltoztassa vagy aláaknázza a törvényt, vagy annak bármely részletét.
2. Isten törvénye szerető természetének és feddhetetlenségének tükröződése, amely országa elveiben jut kifejezésre. Pál apostol szerint „a törvénynek betöltése a szeretet” (Róm 13:10). Ezen okból kifolyólag a törvény nem állítható szembe az evangéliummal vagy az üdvösséggel,

a törvény nem volt és nem is lesz soha ellenség. Az igazi ellenség a bűn és az ördög. Isten törvénye „szent, és a parancsolat szent és igaz és jó” (Róm 7:12). A szabadulás Isten kegyelméből történhet meg, és hit által fogadható el; a Szentlélek munkája, akinek célja visszaállítani minket eredeti minőségünkbe: Isten gyermekeiként szeretetét és igazságát kell közvetítenünk a világ felé.

Alkalmazás

1. Keresztény országban élünk. Hogyan viszonyulnak az emberek Isten törvényéhez? Hogyan oszthatjuk meg velük az Isten törvényére vonatkozó adventista üzenetet?
2. A mai keresztény országok többségében nyilvános vitákat folytathatnánk a szombat és a vasárnap kérdéséről. De megtehetnénk-e mindezt egy nem keresztény országban, s ha igen, hogyan? Miként magyaráznád meg a barátaidnak a szombatra és a nagy küzdelemre vonatkozó igazságot?
3. Hasonlítsd össze a ceremóniális törvényt az erkölcsi törvénnyel. Miben hasonlít, és miben különbözik egymástól? Mit tár fel mindkét törvény Istenről? Hogyan viszonyulnak ezek a törvények Jézus Krisztushoz?

A spiritizmus leleplezése

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Prédikátor 9:7; Ézsaiás 8:19-20; Máté 10:28; 24:23-27; János 11:11-14, 21-25; 2Thesszalónika 2:9-12; Jelenések 16:13-14; **A nagy küzdelem 31–34. fejezete**

Alapige: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk” (1Thessz 4:16-17).

Évtizedekkel ezelőtt kezdtek beszélni a halálközeli élményekről, arról, hogy akik meghaltak, majd újraélesztették őket, állítólag fantasztikus dolgokat láttak, amíg „halottak” voltak. Milliók hite szerint ezek az esetek bizonyítják, hogy a halottak valójában nem is halottak. Ez az alapvető spiritiszta hiedelem Sátán egyik legelterjedtebb és legsikeresebb csalása. Valójában a spiritizmus az Édenből indult, amikor a kígyó azt hazudta Ádámnak és Évának, hogy „*Bizony nem haltok meg*” (1Móz 3:4). Ez a gondolat áll a 19. század nagy hamis vallási mozgalmának a hátterében is, ugyanis a Fox nővérek azt állították – noha később bevallották a csalást –, hogy a holtak lelkeitől választ kapnak a kérdéseikre. A föld végső küzdelmében Sátán milliókat fog megtéveszteni spiritiszta jelenségekkel. *A jelenések könyve* szerint ez lesz az egyik módja, ahogyan megpróbálja uralma alá vonni az egész világot. Ennek a tanulmánynak a célja, hogy bemutassuk: Sátán végidei megtévesztései ellen az az egyedüli biztos védelmünk, ha személyes kapcsolatot ápolunk Krisztussal, és szilárdan meggyökereződünk a Biblia tanításaiban, így a halállal kapcsolatos tanításban, bármilyen következtetésre próbáljon is vezetni a szemünk vagy a fülünk.

Június 8. – **Az Egyházterületek különleges projektjeinek támogatása** (adományok)

A lélek természetes halhatatlanságának fogalmán alapszik az a mítosz, hogy a halál csupán a létezés új szakaszába való belépés. Ez a pogány gondolat már korán beszivárgott az egyházba, amikor eltávolodtak a bibliai alapoktól, hogy a rómaiak szélesebb rétegei számára próbálják elfogadhatóbbá tenni a hitet. „A lélek halhatatlanságának elmélete volt az egyike azoknak a hamis tanoknak, amelyeket Róma a pogányságból vett át, és beépített a keresztény vallásba” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 471. o.).

- 1** „*És ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni, hanem inkább attól féljete, aki mind a lelket, mind a testet elveszíteti a gyehennán*” (Mt 10:28, ÚRK). Mit árul el már egyedül ez a vers is a lélek állítólagos halhatatlanságáról?

Az Úr megtiltotta népének, hogy az okkultizmus bármilyen formájába bekapcsolódjanak. Nem lehetett közöttük „*se bűbájos, se szellemidéző, se titokfejtő, se halottidéző*” (5Móz 18:11, ÚRK), ezeket meg kellett kövezni (3Móz 20:27). A büntetés elképesztően kíméletlennek tűnik, de az volt a célja, hogy megvédje Izraelt a hamis istenek imádatától. A boszorkányság démoni eredetű, félrevezető gyakorlatokra csábítja az embereket, az Istennel való kapcsolat hamis érzését kelti, de nem adhatja meg azt, amire a legnagyobb szüksége van a szívnek. A spiritizmus Sátán tervének központi eleme, ami által foglyul akarja ejteni a világot. Kegyelme és hatalma által Jézus azonban szabaddá teszi a gonoszság láncai által megkötözötteket.

- 2** Olvassuk el Jób 7:7-9, Préd 9:5 és Ézs 8:19-20 verseit! Milyen tanítást kapunk e bibliai szakaszokból a halálról és a halottakkal való kommunikálásról?

Egyáltalán nem bibliai eredetű az a hit, miszerint a halottak azonnal a mennybe mennek, de a vasárnapünnepléshez hasonlóan ez is igen régi eredetű, már annyira meggyökereződött, hogy az emberek nagyon nehezen tudnak ettől elszakadni. Van néhány bibliaszöveg, amit az összefüggésükből kiragadva idéznek, így próbálják igazolni a hitüket. A hamis tanítás hatása alatt azonban védtelenné válnak Sátán csalásaival szemben, és különösképpen így lesz ez a végső megpróbáltatás idején.

Mit tapasztaltál, amikor más keresztényekkel beszélgettél a holtak állapotáról? Milyen megközelítés bizonyult eredményesnek?

3 Miről szólnak **1Kir 2:10, 11:43, 14:20, Zsolt 6:6 és 115:17** versei?

Az Ószövetség nem tanítja azt, hogy a lélek halhatatlan volna. Arról sem olvashatunk benne, hogy haláluk után a hűségesek örök mennyei boldogságba szállnak, a hűtlenek pedig pokolra jutnak, ahol örökké égnek. Az Ószövetség azt tanítja, hogy a halál alvás. *Királyok első könyvében olvassuk a kifejezést, hogy „elaludt... az ő atyáival”,* ami a királyok halálára utal. A Zsoltárok a halál alvását említik (Zsolt 13:4; vö. 90:5), Jób pedig a halál kapcsán jegyzi meg, hogy aki meghalt, nem ébred fel az alvásból (Jób 14:12). A zsoltáros hozzáteszi: *„Én pedig meglátom arcodat igazságban, arcod látása megelégit, amikor fölébredek”* (Zsolt 17:15, ÚRK).

Az asszír seregek vereségéről, a katonák haláláról ezt írja a zsoltáros: *„álmukat alusszák”* (Zsolt 76:6). Nem biblikus, egyértelműen a pogányságból ered az a gondolat, miszerint a holtak testetlen lelke itt kering, és meg tudja szólítani az élőket.

Ha nem értjük meg az igazságot a halálról, védtelenné válunk Sátán csalásaival szemben. „Sokan fogják szembe találni magukat szeretett rokonaikat és barátaikat megszemélyesítő ördögi lelkekkel, akik a legveszélyesebb eretnokségeket hirdetik. Ezek a látogatók a legérzékenyebb húrokat fogják pengetni, és hazugságaik igazolására csodákat művelnek. Azzal a bibliai tanítással kell szembeszállnunk velük, hogy a halottak semmit sem tudnak, és ördögi lelkek azok, akik így megjelennek” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 480. o.).

4 A holtak állapotával kapcsolatban még mit tudunk meg **Jób 19:25-26 és Dán 12:2** verseiből?

A halál a feltámadásig tartó alvás. A meghaltak lelkei nem keringenek körülöttünk, nem tudnak az élőkhez szólni. A pogányok hittek a szellemek világában, az izraeliták azonban megértették, hogy a halál alvás a feltámadás hajnaláig.

Miközben gyászoljuk a halottakat, így gondoljunk azokra, akik Krisztusban haltak meg: haláluk pillanatában lezárul a szemük, majd bármennyi idő telik is el Jézus visszajöveteléig, a második advent lesz a következő, amiről tudni fognak. Feltámadásukkor talán az lesz az első gondolatuk, hogy *Jézus valóban nagyon hamar visszajött!*

5 Olvassuk el Jn 11:11-14, 21-25, 1Kor 15:51-54, 1Thessz 4:15-17 és 2Tim 1:10 verseit! Hogyan utaltak a halálra az Újtestamentum írói?

Az Ó- és az Újszövetség is az alvás szimbólumával fejezi ki a halált. Az Igében az „alvás” szó legalább ötvenháromszor vonatkozik a halálra. A Biblia írói egyöntetűen azt a nézetet vallották, hogy a halál után nincs tudatos létezés, nincs halhatatlan lélek, ami elhagyná a testet. Az Újszövetségben látszik még egy dimenzió, amire természetesen az Ószövetségben is találunk utalást: ez pedig a dicsőséges feltámadás Krisztus visszatérésekor.

Az evangéliumok kiemelik, hogy egyedül Krisztusban van örök élet. A pokol összes démona sem foszthatja meg a hívőket az örök élet bizonyosságától. Krisztus legyőzte a halált a kereszten. A sír nem tarthatja majd tovább fogságban áldozatait. Krisztus feltámadása a garancia arra, hogy egy nap, a visszatérésekor majd mindannyian kikelnek a sírból.

Figyeljük meg Pál szavait: *„Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát”* (1Kor 15:16-18). Hogyan lehetne ezt értelmezni, ha a halottak máris a mennyei boldogságban lennének? Mit ért azon Pál, hogy *„elvesztek”*, ha már a mennyben vannak?

Pál szavai éppen arra mutatnak rá, hogy Krisztus feltámadása az alapja a mi feltámadásunknak, és a feltámadás nélkül *„hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok”*, mert a halottak a földben maradnának, elvesznének.

Ezek a versek tökéletesen illeszkednek más bibliai szakaszokhoz, amelyek a Jézus visszatérésekor bekövetkező feltámadás reménységét közvetítik. Rámutatnak a *„romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra”* (1Pt 1:4). Azonban ha a halottak már a mennyben vannak, vajon miért mondja Péter, hogy az örökségünk *„a mennyekben van fenntartva számunkra”*? Világos, hogy az újtestamentumi hívők várták Krisztus visszatérését és a holtak feltámadását, és ez a reménység ösztönözte őket hűségre az élet megpróbáltatásai között.

Miért olyan erős a keresztyén hitben a feltámadás reménye? Mi lenne, ha a kereszt után nem lenne feltámadás? Miben reménykedhetnénk akkor? Miért különösen fontos része a hitünknek a feltámadás?

6 Olvassuk el Mt 24:5, 11, 24, 2Thessz 2:7-9, Jel 13:13-14 és 16:13-14 verseit! Milyen csalásokra számíthatnak az emberek az utolsó napokban?

Közvetlenül Jézus visszatérése előtt az ördög „jeleket és csodákat” tesz, látványos csodatettekkel akarja megtéveszteni a tömegeket. Ángel Rodríguez a démoni lelkek félrevezető hatalmáról szólva jegyzi meg: „Meggyőző erejük nem üzenetük tartalmában, hanem a »jeleknek« nevezett természetfeletti megnyilvánulások erejében rejlik. Jeleket tesznek (*poieó*), az emberek érzelmeire, nem pedig az értelmükre, a megítélésükre hatnak. Ördögi lelkek teszik ezeket a jeleket, ami mutatja a három démon (a sárkány, a fenevad és a hamis próféta) spiritiszta jellegű üzenetének egyesítő erejét, ami nem Istentől ered, nem Ő a forrása. A kozmikus küzdelem vége közeledtével a démoni erő példátlan módon lép az emberi történelem színpadára. A lélek halhatatlanságának nem biblikus tanítása képezi a spiritizmus alapját, ami csaknem az egész világot foglyul ejti majd” (*The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages*. Kiadatlan kézirat, 6. o.).

7 Miért veszélyes kizárólag az érzelmekre hallgatni? A hitünkben milyen pozitív és negatív szerepe van az érzelmeknek? Hogyan képes Sátán a gondolkodásunkat megkerülve az érzelmeinkre hatni?

„Sátán régóta készül arra, hogy erejét megfeszítve megtéveszse a világot... Lassan-lassan készítette el legnagyobb csalásának útját a spiritizmus kialakításával. Szándékait még nem valósította meg teljesen, de meg fogja valósítani a végső időben... Ez a csalás az egész világot magával fogja sodorni, kivéve azokat, akiket Isten hatalma őriz az Igébe vetett hit által. Az embereket nemsokára elfogja valami végzetes biztonságérzet, és csak akkor ébrednek fel, amikor Isten kiönti haragját” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 481. o.). Egyedüli biztonságunk Jézusban és Igéjében van!

Könnyen elképzelhető, hogyan ragadják magukkal a holtak állapotát nem helyesen értő emberek millióit, sőt milliárdjait olyan megtévesztések, mint hogy a halottak tovább élnek.

Aki megérti, hogy a halál alvás, milyen elterjedt megtévesztésekkel szemben élvez védelmet?

Üdvösségünk reménye Krisztusban gyökerezik. Vértáztatta kezével int, hogy fogadjuk el ingyen felkínált áldozatát, amiért végtelen nagy árat fizett. Krisztus hamarosan visszatér, hogy magához vegye övéit. Tít 2:13 a második adventet úgy nevezi, hogy „*áldott reménység*” (ÚRK).

Sátán célja, hogy elvegye a reményünket. Csodákat és jeleket mutat, mindent megtesz, amivel elfordíthatja az embereket a Biblia igazságától és a Krisztusban nyerhető megváltástól. *„Itt van a szenteknek békelessége, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét”* (Jel 14:12)! A végső küzdelemben Sátán mindent megtesz, amit csak tud, hogy megakadályozza az embereket Isten parancsolatainak teljesítésében, és eltérítse őket a Jézus hitétől. Ezért kell óvakodni minden olyan tanítástól – még ha csodák és jelek kísérik is –, amelyek eltávolíthatnak bennünket a maradék e két jellemzőjétől.

8 Mit tudunk meg Mt 24:23-27, 2Kor 11:13-14 és 2Thessz 2:9-12 szakaszaiból Sátán megtévesztő erejéről és módszereiről?

Az idők végén Sátán bemutatja majd az utolsó csalását: „Nemsokára félelmes természetfölötti jelenségek lesznek az égen a csodákat művelő démonok hatalmának jeleként. Az ördögi lelkek bejárják az egész világot. Elmennek a föld királyaihoz, hogy rávegyék őket a csalásra és arra, hogy Sátánnak segítsenek a menny ellen vívott utolsó csatájában. Közreműködésükkel Sátán uralkodókat és alattvalókat egyaránt elámít. Magukat Krisztusnak színlelő emberek jelennek meg, és a világ Megváltóját megillető címre és imádatra tartanak igényt. Csodákat tesznek, gyógyítanak, és azt állítják, hogy olyan kinyilatkoztatásokat kaptak a mennyből, amelyek ellentmondanak a Szentírás bizonyágtételének. A csalás nagy drámájának tetőfokán Sátán meg fogja személyesíteni Krisztust. Az egyház régóta hirdeti, hogy reményei a Megváltó adventjével fognak beteljesülni. A nagy csaló ekkor azt a látszatot fogja kelteni, hogy Krisztus eljött. Sátán a föld különböző részein káprázatos, csillogó, fenséges lényként jelenik meg az embereknek. Hasonlítani fog ahhoz a képhez, amit János a Jelenések könyvében Isten Fiáról festett (Jel 1:13-15)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 533. o.).

Miért különösen fontos ismerni az igazságot Krisztus visszatérésével és a holtak állapotával kapcsolatban, ha nem akarjuk, hogy Sátán félrevezessen?

Nemrégiben megjelent egy könyv, amelyben az író abból indul ki, hogy a halottak a létezés valamiféle tudatos állapotában vannak, és többek között a „halálközeli élményeket” hozza fel „bizonyítékkul”. Egy példa: „Egy másik lánynak a szívműtete alatt halálközeli élménye volt. Elmondta, hogy a túlvilágon találkozott a bátyjával, ami meglepte, mert nem volt bátyja. Gyógyulása után beszélt erről az apjának, aki akkor mondta el neki, hogy valóban volt egy bátyja, de meghalt még a lány születése előtt” (Lee Strobel: *The Case for Heaven*. Grand Rapids, MI, 2021, Zondervan Books, 69. o.). Strobel azonban igyekszik az azonnali túlvilági életet összhangba hozni a világos bibliai tanítással, miszerint a keresztények csak Krisztus visszatérésekor nyerik el végső jutalmukat.

„Sokan fogják szembe találni magukat szeretett rokonaikat és barátait megsemmélyesítő ördögi lelkekkel, akik a legveszélyesebb eretneciségeket hirdetik. Ezek a látogatók a legérzékenyebb húrokat fogják pengetni, és hazugságaik igazolására csodákat művelnek. Azzal a bibliai tanítással kell szembeszállnunk velük, hogy a halottak semmit sem tudnak, és ördögi lelkek azok, akik így megjelennek.

Sátán csak akkor érheti el célját, ha az ember önként enged kísértéseinek. Akik igazán igyekeznek megismerni az igazságot, és lelküket az engedelmisség útján megtisztítani, minden erejükkel készülve a harcra, azok az igazság Istenében biztos oltalomra lelnek” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 480. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Hóseás 2–8;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, „Az otthon befolyása” c. fejezet

1. Mivel jegyezte el magának az Úr az Ő népét?

---

2. Melyek azok a dolgok, amelyek elveszik az ember eszét?

---

3. Milyen Efraim és Júda szeretete? _____

4. Hogyan emeltek királyt, és hogyan választottak fejedelmet a zsidók?

---

5. Minek a helye kell, hogy legyen az otthonunk?

Általános áttekintés

A spiritualizmus/spiritizmus az ördög tervének része, mely által hirdeti az elméletet, miszerint istenek vagyunk, és képesek vagyunk Isten nélkül élni. Ez az az eszköz, aminek köszönhetően megpróbálja bebiztosítani magát, hogy az emberiség az ő oldalán áll a nagy küzdelemben. Aki a spiritualizmus/spiritizmus bármely formáját támogatja, az Sátán táborát gyarapítja. A spiritizmus hirdetéséhez az ördög megváltoztatta a halál meghatározását és az ember természetére vonatkozó bibliai tanítást. E hamis doktrínák szerint örökké élünk, elpusztíthatatlanok vagyunk, és létezésünk a halál után is folytatódik. Ez a csalás kitarja az ajtót az előtt a veszélyes tévtanítás előtt, miszerint a halálunk után kommunikálhatunk az élőkkel, de még az angyalokkal is.

Az európai felvilágosodás hadat üzent a középkori spiritualizmus minden formájának, beleértve a halottakkal való kommunikációt is, csak hogy nem járt sikerrel. A bibliai prófécia szerint az utolsó napokban a spiritualizmus/spiritizmus teljes erővel támadást fog intézni az emberiség ellen, felkészítve a világot arra, hogy a nagy küzdelemben Sátán oldalára álljon. Isten azért hívta el az Ő népét, hogy figyelmeztesse az embereket a spiritualizmus igazi természetére és szándékaira, illetve feltárja előttük a Biblia tanítását az ember természetére, a halottak állapotára és a világnak felajánlott egyedüli reménységre vonatkozóan. Ez a reménység nem a halhatatlan lélek téves fogalmán alapszik, hanem Jézus Krisztus feltámadásának és a vele való örök életnek a bizonyosságán.

A tanulmány témái

1. A spiritizmus lényege és valódi szándéka a nagy küzdelem kontextusában: becsapni az embereket, rávenni, hogy közvetlenül démoni erőkkel lépjenek kapcsolatba.
2. A Biblia azt tanítja, hogy az emberek egységes, oszthatatlan lények; továbbá az első halál ideiglenes álm, és a második halál a teljes megsemmisülés, amely egyúttal a pokol bibliai ábrázolása is.
3. Az igazi reménység, amit Isten Igéje nyújt, az az egységes emberi lény feltámadása és egy örök kapcsolat Istennel.

Meghatározások és történelmi kontextus

A modern spiritualizmus az a filozofikus és/vagy vallásos meggyőződés, miszerint a halál nem jelenti az emberi létezés végét, mivel az elhunyt szelleme éteri, anyagtalan, örök és halhatatlan lélekként tovább él. A halál után ezek a lelkek vagy szellemek tovább fejlődnek, újabb és újabb léti és ismereti dimenziókba lépnek. Az emberek, akik még élnek, és van testük, kapcsolatba léphetnek az eltávozott lelkekkel, segítségüket, vezetésüket kérhetik. Ezek a kapcsolatok képzett személy – médium (aki előhívja a holtakat) – segítségével valósulhatnak meg, de személyes kontaktus révén is, tanulmányozást és gyakorlást követően.

A spiritizmus az általános vélemény szerint 1848. március 31-én született meg a New York állambeli Hydesville-ben, amikor is a Fox-nővérek azt állították, egy szellem kopogás útján kommunikál velük. 1888-ban az egyik nővér bevallotta, hogy az egész szemfényvesztés volt, egy év múlva azonban visszavonta vallomását. A csalás körüli hatalmas botrány ellenére a spiritizmus elterjedt Észak-Amerikában. A XIX. század végén néhány milliónyi közép- és felsőközép-osztálybeli amerikai tartotta magát spiritualistának.

Időközben, 1850-től kezdődően Hippolyte Léon Denizard Rivail francia professzor Allan Kardec álnéven a spiritizmust népszerűsítette. Állítása szerint az emberek a halhatatlan lelkek reinkarnációi, akik transzcendentális világban élnek. Míg a spiritizmus az örök lélek reinkarnációját hirdeti, addig a spiritualizmus a lélek reinkarnáció nélküli örök életében hisz. Minden spiritiszta spiritualista is egyben, viszont nem minden spiritualista spiritiszta is. A két mozgalom alapja ugyanaz a meggyőződés: *a lélek halhatatlansága és a holtak lelkével való kommunikáció lehetősége*. A XIX. század második felében egyre több magasan képzett európai karolta fel a spiritualizmust vagy a spiritizmust, hozzájárulva ezzel a modern nyugati okkultizmus fejlődéséhez. Társaságokat, egyesületeket alapítottak, és rengeteg könyvet, folyóiratot publikáltak az ezotériáról és a mágiról.

A lélek halhatatlansága

A modern nyugati spiritualisták nem állítják, hogy új lenne a lélek halhatatlanságába vetett hitük, ellenkezőleg, elismerik, hogy ősidők óta létezik. És valóban, a lélek halhatatlanságának fogalma Éva édenkerti megkísértéséig nyúlik vissza. A későbbiekben ez a hamis teológia az egész világon elterjedt, egész kultúrákat hódított meg, igazi vallásokat

hozott létre, mint a sámánizmus, a sintoizmus, hinduizmus, buddhizmus, vudu és egyéb helyi jelentőségű pogány vallás.

A lélek halhatatlansága a görög filozófia – főként a püthagoreusok, az arisztotelizmus, a középső platonizmus és a neoplatonizmus hívei bölcséletének – alapját képezte. A manicheizmus és a gnoszticizmus is ugyanebből a világszemléletből táplálkozott. Tragikus módon a görög filozófiával való szinkretizmus révén a kereszténységet is átítatta a lélek halhatatlanságának tana. Ezért van az, hogy noha számos keresztény felekezet napjainkban elítéli a spiritizmust, továbbra is hisz a lélek halhatatlanságának tanában, s így rendkívüli módon ki van téve a spiritizmus és az okkultizmus támadásainak. A Római Katolikus és az Ortodox Egyházak például kifejlesztették a szentek kultuszát, hisznek abban, hogy a szentek hallják az imákat, válaszolnak rájuk, óvják és vezetik mindazokat, akik hozzájuk imádkoznak. A reformátorok elvetették a szentek kultuszát, de a lélek halhatatlanságának tanát a protestáns egyházak többsége továbbra is tanítja, aminek következtében ki vannak téve a spiritualista befolyásoknak.

Két fontos dolgot kell itt megjegyeznünk:

1. A modern spiritizmus pontosan akkor és ott jelent meg, amikor és ahol a millerita adventizmus: az 1840-es években, az Egyesült Államok észak-keleti részén. Így próbálta meg Sátán megelőzni és hiteltelenné tenni Isten munkáját, Krisztus visszajövetelének és a hármas angyali üzenetnek a hirdetését. Isten a prófétaág ajándéka által megerősített maradék egyház által hirdette ezeket az üzeneteket. Az Adventista Egyház egyik alaptanítása a lélek halhatatlansága pogány tanításának az elutasítása. Felszólította a világot, hogy térjen vissza a Bibliának az emberről mint egységes lényről szóló tanításához, és ne abban reménykedjen, hogy a halál után halhatatlan lélekként tovább élhet, hanem abban, hogy van örök élet, és van feltámadás, amire Jézus második eljövetelekor kerül sor.
2. A felvilágosodás, az európai újkor a tudományra, a tudományos nevelésre és a műszaki fejlődésre fektette a hangsúlyt, és hadat üzent a babonáknak, mágiának, varázslásnak és mindennek, ami a természetfeletti volt kapcsolatban. A modernizmus talán egyedüli „sikere” ebben a tekintetben az volt, hogy aláaknázte a nyugati társadalmakban a keresztény Istenbe vetett hitet. Egyébként sosem sikerült kiűznie a nyugati ember világnézetéből a természetfelettit. Az eredmény az lett, hogy a Nyugat elvilágiasodott, istentagadó lett, a spiritualizmus viszont maradt: a XIX. század második felében szárnyra kelt a spiritizmus, az ok-

kultizmus, a varázslás és a mágia. A XX. század végén a modernizmusnak meg kellett küzdenie a fennmaradásért, amikor a posztmodern gyermekek táborát könyvek, animációk és filmek formájában elárasztották a természetfeletti erőkről, mágiáról, varázslásról és a halottakkal való kommunikációról szóló okkult mesék.

A „halál közeli élmények” egy másik megnyilvánulása ugyanennek az elvnek, amelyben számos keresztény annak bizonyítékát látja, hogy a halottak azonnal tovább élnek a létezés egy másik birodalmában.

A spiritualizmus és a nagy küzdelem

Mi a spiritualizmus szerepe az ördög nagy küzdelemben alkalmazott stratégiájában? Sátán meg akarja erősíteni, illetve magyarázni a csalását, amely kirobantotta a nagy küzdelmet, azaz: Isten nem az egyedüli isten: mindannyian istenek vagyunk; önálló élet van bennünk; lényünknek van egy összetevője – a lelkünk –, amely spirituális (immateriális, éteri), elpusztíthatatlan, halhatatlan és örök; erkölcsi szempontból függetlenek vagyunk.

Az emberiség bukása végtelen szenvedést, pusztítást és halált hozott magával, tapasztalati úton is bizonyítva, hogy az ördög hazudott. Ebben a helyzetben az emberek joggal kételkednének Sátán kijelentésében, miszerint Isten elleni lázadása nem vezet halálhoz, hanem a létezés egy új – isteni – dimenzióját nyitja meg. A spiritualizmus és különböző megnyilvánulási formái Sátán próbálkozása a halál definíciójának megváltoztatására, illetve annak kijelentésére, hogy csak a test hal meg, a lélek egy felsőbb rendű életformába vándorol át. Az ördög arra használja fel a spiritualizmust, hogy magához és démonjaihoz vonzza az embereket, és személyesen is találkozhatson velük. A Biblia világosan tanítja: a spiritualista jelenségek mögött – mint a bálványimádás esetében – ördögök állnak (1Kor 10:20). Ezek a találkozások veszélyesek, és nemcsak azért, mert megtévesztőek (Jn 8:44), és „tisztátalanságot” gerjesztenek (Mk 5:2), hanem azért is, mert sokszor démoni megszállottsághoz vezetnek. Különböző okok miatt, stratégiájuk részeként, a démonok nem szállhatnak meg mindenkit, nem ellenőrizhetnek mindenkit ugyanazzal a módszerrel. Mindenesetre szüntelenül arra töreksenek, hogy változatos csapdákat fektessenek le, és minél több embert ejtsenek rabul, akik így az ő táborukban sorakoznak fel Isten ellen a nagy küzdelemben. Péter apostol figyelmeztet: „Józanok legyetek, vigyázatok! Mert a ti elenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán, szertejár, keresván, kit elnyeljen” (1Pt 5:8).

Krisztus ereje

Az ördög erőfeszítései ellenére, maga a tény, hogy Jézus démonok által megszállt embereket gyógyított meg (ld. Lk 8:26–33; Mt 12:45), azt bizonyítja, hogy hatalma van kimenteni az embert Sátán befolyása alól. A hetednapi adventisták Krisztus győzelmét hirdetik, és nemcsak a nagy küzdelem végi győzelmét: Krisztus itt is, most is győztesként áll mellettünk. Saint Louis-ban (Missouri állam, USA), 2005-ben, a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciája megszavazta azt a hitelt, amely pontosan ezt az igazságot fejezi ki:

„Jézus kereszthalála által győzedelmeskedett a gonosz erői felett. Ő, aki földi szolgálata során legyőzte a démoni lelkeket, megtörte hatalmukat és biztossá tette végső megsemmisülésüket. Jézus győzelme nekünk is győzelmet ad a gonosz erők felett, amelyek még most is arra törek-szenek, hogy irányítsanak minket, miközben Vele járunk békességben, örömben és szeretetének bizonyosságában. Most már a Szentlélek lakozik bennünk, és felhatalmaz minket. Jézus mint Megváltónk és Urunk mellett szüntelen elkötelezve, szabaddá tettünk múltbeli tetteink terhétől. Többé már nem a sötétségben élünk, félve a gonosz erőktől, a tudatlanságtól és korábbi életünk értelmetlen voltától. Ebben az új szabadságban, amit Jézusban nyertünk, arra hívtunk el, hogy növekedjünk jellemének hasonlatosságában azáltal, hogy naponta ápoljuk a Vele való bensőséges kapcsolatunkat az imádság és az Ige tanulmányozása által, elmélkedve tanításai és gondviselése felett, valamint az Őt dicsőítő ének-lés, a közös istentisztelet és az egyház missziójában való közreműködésünk által. Miközben a körülöttünk lévők szerető szolgálatára szenteljük magunkat, és bizonyosságot teszünk az Ő megváltói munkájáról, Szent-lelke általi állandó jelenlétével minden percünket és minden feladatunkat lelki tapasztalattá alakítja át” (A Hetednapi Adventista Egyház hitelvei, 11. hitelv, Növekedés Krisztusban).

Kezdetben ennek az alapelvnek a megfogalmazását az afrikai és ázsiai helyzet követelte meg, ahol a keresztényeknek általában nem volt egyértelmű – sőt, a hetednapi adventistáknak sem –, hogy a Szentírás ellenzi ezeket az okkult praktikákat. És hogyha meg is értették, hogy a Biblia szigorúan a spiritualista gyakorlatoktól való távolmaradást tanácsolja, haboztak azonnal szakítani ezekkel a tanításokkal, mivel féltek a lelkek bosszújától. A spiritualizmus, spiritizmus és okkultizmus egyetemes való-ság, nemcsak Afrikában és Ázsiában, hanem az egész világon ismert jelenség. 11. hitelvünk tehát az egész világnak szól. Függetlenül a társadal-mi, kulturális környezettől, amelyben élünk, mindannyiunknak ugyan-

arra az evangéliumi üzenetre van szükségünk: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem. És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből” (Jn 10:27–29).

Alkalmazás

1. Mit hisznek a kultúrkörünkben élők az ember természetéről és a halálról? Hogyan oszthatod meg velük az igazságot a halálról, ahogyan azt Isten Igéje bemutatja nekünk?
2. Mit hisznek a körülöttünk élők a pokolról? Mit tehetünk mi, személyesen, valamint gyülekezetként a pokolról vallott adventista meggyőződés hirdetéséért a társadalomban?

Fenyegető konfliktus

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Jelenések 4:11; 12:3-5, 17; 13:1-2, 11-18; 14:7, 9, 12;
A nagy küzdelem 35–36. fejezete

Alapige: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság” (Jn 17:17)!

Egy viszonylag új orvosi eszköz, a biochip nagyjából akkora, mint egy rizsszem, emberekbe is beültethető. Tartalmazza a páciens egészségügyi adatait, amelyek külsőleg leolvashatók egy szkennel. Vannak olyan keresztények, akik ezt egy összeesküvés részének tekintik, amivel a fenevad bélyegét akarják az emberekre kényszeríteni. Mások az élelmiszerek csomagolására nyomtatott vonalkóddal hozzák összefüggésbe ezt a bélyeget, vagy titokzatos számokkal a dollár bankjegyeken, amelyeket összeadva állítólag 666-ot kapunk. Megint mások a szabadkőművesekkel, az illuminátusokkal, a fekete ENSZ helikopterrel vagy magával az ENSZ-szel látnak ilyen kapcsolatot.

E tanulmány célja, hogy rámutasson az imádat kérdése körül felerősödő, közelgő konfliktusra. Sátán támadást indít Isten hatalma ellen azaz, hogy igyekszik aláásni törvényét. Konkrétan a szombat lesz az imádatért vívott globális harc középpontja. Sátán gyűlöli a szombatot, mert gyűlöli a Teremtőt. Felhasznál mindent, kényszerítést, nyomást és erőszakot is, hogy megtörje Krisztus iránti elkötelezettségünket. Hitbeli ütközés lesz az igaz és a hamis istentiszteleti nap között. Isten végső felhívása arra szólít, hogy maradjunk hűségesek Krisztushoz az üldözés, a gazdasági bojkott, a bebörtönzés vagy a halálos ítélet fenyegetései közepette is. Az e heti tanulmány kiemeli Jézus erejét, aki képes a föld végső küzdelmein átvezetni bennünket.

A *Jelenések könyvének* üzenete sokkal több a rejtélyes szimbólumoknál, a furcsa fenevadaknál és a meghökkentő képeknél, a szerető Isten mond el benne örök igazságokat a végidőben élő nemzedéknek. A Krisztus és Sátán közötti küzdelem a mennyben robbant ki, a központi kérdése az imádat, és végül akörül is fog tetőzni.

1 Vessük össze Jel 14:7, 9 és 4:11 verseit! Mi az a téma, ami átível A jelenések könyve egészén?

A *Jelenések könyvében* az imádat kérdése elválaszthatatlanul összekapcsolódik a teremtéssel. Jel 14:7 arra szólít, hogy imádjuk az Urat, a Teremtőt. Az elmúlt két évszázad idején viharos erővel söpört végig a világon az evolúció tana, a szombat ezzel szemben örök emlékeztető arra, hogy kik is vagyunk valójában. Folyamatosan megerősít abban, hogy Isten teremtményei vagyunk, aki méltó a hűségünkre és az imádatunkra. Ez az egyik oka annak, hogy az ördög annyira gyűlöli a szombatot.

2 Olvassuk el Jel 12:17 és 14:12 verseit! Hogyan fejezhetjük ki a legjobban, hogy imádjuk a Teremtőt?

A fenevad imádatával szöges ellentétben áll a Teremtő imádása, ami a parancsolatai megtartásában nyilvánul meg. A végidőben Istennek lesz egy népe, amely a nagy ellenállás és a történelem leghevesebb üldözése ellenére is hűséges marad hozzá. „Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amit az állam törvénye megkíván, egyenlő az istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása, ahogy azt Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 518–519. o.).

Jel 14:12 versében az áll, hogy a Megváltó elkötelezett követőiben meglesz „*Jézus hite*”, ami olyan mély, hogy képes bízni, ha nem is lát, akkor is kitart, ha nem ért mindent. Jézustól ezt ajándékba, hit által kapjuk, és ez lesz az, ami átsegít bennünket a küszöbön álló harcon.

A szombat jele egészen az Édenig vezet vissza, annyira alapvető. Az elbitorlására tett kísérlet, amire Róma törekszik (lásd Dán 7:25), valójában Isten teremtfői tekintélyének megtámadása, méghozzá a legelemibb módon. Miért válik ez tehát olyannyira kiélezett kérdéssé az utolsó napokban?

Mióta Jézus meghalt a kereszten, az ellenség tudja, hogy vesztett, de igyekszik a lehető legtöbb áldozatot magával rántani. Hadjáratának első fázisa a megtévesztés, amikor azonban azzal már nem jut előre, erőszakhoz folyamodik. Végso soron Sátán áll a rendelet kiadása mögött, ami halállal fenyegeti mindazokat, akik nem imádják a fenevadat, és nem veszik fel a bélyegét. Természetesen nem újdonság a vallási üldözés, azóta történik ilyesmi, hogy Kain megölte Ábelt, aki Isten parancsa szerint járt el. Jézus utalt rá, hogy még a hívók között is elő fog fordulni.

3 Olvassuk el Mt 10:22, Jn 16:2, 2Tim 3:12 és 1Pt 4:12 verseit! Mit tapasztalt az újszövetségi egyház? Mire utal ez Krisztus végidei egyházát illetően?

A kereszténység történelmében gyakori volt az üldözés. Megtörtént a pogány Római Birodalomban, de különösen erősen megmutatkozott a középkori egyházban, amikor kegyetlenül üldözték a Bibliát követő keresztényeket. A fenevad bélyege az utolsó szem ebben a pokoli láncolatban. A múltbeli üldözésekhez hasonlóan ezzel is az a cél, hogy mindenkit rákényszerítsenek a meghatározott hitpontokhoz és az előírt vallási rendszerhez való alkalmazkodásra. A prófécia utalása szerint az üldözés gazdasági szankciókkal fog kezdődni: senki nem adhat és vehet, ha nincs rajta a fenevad bélyege. Aki nem hajlandó felvenni a fenevad bélyegét, az végül halálos ítélet alá esik (Jel 13:15, 17).

Az ördög már most arra készíti fel a magukat kereszténynek vallókat, hogy a végso próba idején vegyék fel a fenevad bélyegét, ugyanis megalkuvásra ösztönzi őket. Amikor látszólag az egész világ csodálva követi a fenevadat (Jel 13:3), hirtelen változik a szín, és a prófécia kamerája Isten népére fókuszál. Jel 14:12 ezt a képet vetíti elénk: „...itt [vannak,] akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” Isten népének életét a hűség és az engedelmesség jellemzi. Kegyelmeből ők erősen megállnak, amikor körülöttük minden rázkódik. A világ követi a fenevadat, ők azonban „követik a Bárányt, valahová megy” (Jel 14:4). Krisztus ereje által győznek a pokol ellenük felsorakozó erői felett. Amint a 9. tanulmányban láttuk, a jó és a gonosz közötti küzdelem központi kérdése az imádat. A fenevad először félrevezetéshez folyamodik, majd miután azzal már nem ér el eredményt, erőszakkal, kényszerítéssel lép fel.

Vajon hajlandó vagy anyagi szempontok miatt engedményeket tenni a szombatünneplés kérdésében? Ha igen, akkor milyen könnyen tudnál meghozni egy ilyen döntést?

4 Jel 13:1-2 verse szerint honnan emelkedik fel ez a fenevad, és ki adja a hatalmát?

A *Jelenések könyve* Sátánnal azonosítja a sárkányt. Jel 12:3-5 szakasza szerint nyomban a születése után meg akarta ölni „a *fűgyermeket*”, aki később „*elragadtatott Istenhez és az ő trónjához*” (ÚRK). Az ördög a pogány Róma által akarta megölni Krisztust (lásd Mt 2:16-18). Isten és az ember fő ellensége politikai és vallási intézmények által éri el céljait.

A fenevad hatalmáról olvassuk: „*A sárkány neki adta erejét és trónját, nagy hatalmával együtt*” (Jel 13:2, SZIT). Ez a prófécia évszázadokkal később pontosan teljesedett, amikor a római császár, Nagy Konstantin a fővárosát áthelyezte Rómából a későbbi Konstantinápolyba, a mai Törökország területére. Emiatt hatalmi vákuum alakult ki a császárok korábbi székhelyén, Róma császári városában. A pogány Róma így adta át a trónját, a fővárosát a fenevadnak.

Isaac Backus megállapítja: „Amikor a birodalom központját Konstantinápolyba helyezte át... Nagy Konstantin lehetővé tette Róma püspökének, hogy minden földi ember, sőt a Menny Istene fölé emelje magát” (Le Roy Edwin Froom: *The Prophetic Faith of our Fathers*. 3. köt. 213. o.). Thomas Hobbes szerint „a pápaság nem más, mint a letűnt Római Birodalom szelleme, annak sírhelyén ül megkoronázva” (*Leviathan*. New York, 1996, Oxford University Press, 386. o.). Alapos elemzés nyomán kitűnik, hogy Jelenések 13. fejezetében a tengerből feljövő fenevad egy hitehagyóvá lett vallási hatalom, ami Rómából emelkedik fel és világszéles vallási rendszerré nő (Jel 13:3-4). Ez a fenevad nem egy személy, hanem egy vallási szervezet, amely emberi rendelkezéseket állított Isten Igéje helyére.

5 Jel 13:1, 6 versei milyen kulcsszavakkal azonosítják a fenevad hatalmát?

Jn 10:33 és Lk 5:21 versében a Biblia két példával határozza meg a *káromlás* jelentését: 1) amikor egy ember lép fel úgy, mintha Isten volna, ezt állítja magáról; 2) amikor egy ember kijelenti, hogy van hatalma megbocsátani a bűnöket. Az itt említett történetekben igazságtalanul vádolták Jézust káromlással, hiszen Ő valóban Isten, tehát joga van megbocsátani a bűnöket. A római pápaság két jellemző tantételét nevezi a Biblia káromlásnak: amikor állítja, hogy papjainak hatalmukban áll megbocsátani a bűnöket, valamint a pápa isteni előjogokkal bír a földön.

Isten népe abban találja legnagyobb örömét és boldogságát, hogy Őt imádja, nem a fenevadat. Engedelmisségük szeretetből fakad. Hűségesek Urukhoz, mert tudják, hogy Ő mennyire hű hozzájuk.

6 Jel 13:5 alapján írjuk le a fenevad azonosító jellemzőjét az alábbi vonalra!

A 4. tanulmányból emlékezhetünk rá, hogy Isten megadja a prófétai idő megértésének kulcsát: egy prófétai nap egy valóságos évvel egyenlő (4Móz 14:34; Ez 4:6). A Jel 13:5 versében említett negyvenkét hónap (harminc napos héber hónapokat alapul véve) ezerkétszázhatvan napra, vagyis évre jön ki. A pápaság befolyása nagy volt 538 és 1798 között. Akkor ért véget a pápai fennhatóság prófétai korszaka, amikor Napóleon tábornoka, Berthier fogságba vitte a pápát 1798-ban, s ezzel beteljesedett *A jelenések könyvének* próféciaja: „*Aki mást fogságba hurcol, fogságba kerül*” (Jel 13:9, SZIT, Károliban 10. vers). A pápaság elleni támadás különösen súlyos volt, de nem végzetes. Jel 13:12 szerint a halálos seb begyógyul, a pápaság befolyása újból világszűles lesz.

A világ vezetői ma a római egyház követeként fogadják a pápát, és rendszeresen látogatják is a Vatikánban. A világ példátlan instabilitása idején készül elő a terep arra, hogy a római pápa legyen az egész világ elismert erkölcsi vezetője, aki képes összehozni az embereket. XVI. Benedek pápa 2012. június 6-án a Szent Péter téren elmondott beszédében kijelentette: „A vasárnap az Úr napja és az embereké, amikor legyen mindenki szabad – szabad a család és szabad Isten számára. A vasárnap védelmével az emberi szabadságot védelmezzük” (https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/audiences/2012/documents/hf_ben-xvi_aud_20120606.html.) „A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenségeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre... Állampolgári hűtlenséggel fogják vádolni őket. Az Isten törvényének kötelező érvényét megtagadó lelkészek a szószékről fogják hirdetni, hogy engedelmisséggel tartozunk a polgári hatalmaknak, mint Istentől rendelt tekintélynek. Törvényhozó testületek és bíróságok a parancsolatok megtartóit hamis színben tüntetik fel és elítélik” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 506–507. o.).

Gyorsan változik a világ! Ezek szerint milyen hamar ránk törhetnek a végidei események?

7 Olvassuk el Jel 13:11-18 szakaszát! Miben különbözik a fejezetben másodikként megjelenő fenevad az elsőtől?

Az első fenevad a tengerből emelkedett ki, a második *„a földből”* (Jel 13:11). A tenger vagy a vizek szimbólumának jelentése: *„népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek”* (Jel 17:15). A föld pedig a világ ritkán lakott területére utal. Ez a második fenevad annak a prófétai időszaknak a vége felé emelkedik fel, amelyben az első fenevad gyakorolta a hatalmát (Jel 13:5), tehát 1798 körül.

Az Egyesült Államokra pontosan ráillik ez a leírás. 1776-ban hirdették ki a függetlenségét, az alkotmányát 1789-ben fogadták el, majd a 19. század vége felé már vezető világi hatalomként ismerték el.

János folytatja: *„Két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, de úgy beszélt, mint a sárkány”* (Jel 13:11, ÚRK). A bibliai próféciaiban a szarv hatalmat szimbolizál. Az első fenevadtól eltérően ennek a szarvain nincsenek koronák, ami arra utal, hogy nem monarchia. A két szarv a két fő kormányzati elvet jelképezi, amelyekből az Egyesült Államok hatalma és sikere fakad: a politikai és a vallási szabadság.

8 Jel 13:11-12 versében milyen változást látunk ezen a fenevadon? Hogyan beszél?

Ez a szelíd, bárányhoz hasonló nemzet végül úgy szól, mint a sárkány, és *„az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cseleksi”* (Jel 13:12). Háta fordít a vallásszabadság elveinek, *„és azt is eléri, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat”* (Jel 13:12, ÚRK). Az Egyesült Államoknak vezető szerepe lesz abban, hogy a földön mindenkitől megkövetelik majd, hogy imádják az első fenevadat, valamint ismerje el a pápaság lelki és világi tekintélyét. E prófécia szerint az Egyesült Államok megformálja a fenevad képét – ami az egyház és az állam egysége –, és mindenkinek előírja, hogy *imádjá* ezt a képet. Különösen érdekes, hogy amikor először azonosították az Egyesült Államokat ennek a fenevadnak a hatalmaként, akkor még közel sem volt akkora katonai és gazdasági behemót, mint amivé mára vált – és ami továbbra is marad.

Gondoljunk a mai amerikai politikai instabilitásra! Hogyan vezethet majd el ez a helyzet a prófécia teljesedéséhez?

A fenevadnak és képének imádata Dániel 3. fejezetét idézi, amikor Babilon királya megparancsolta Sidráknak, Misáknak és Abednégónak, hogy boruljanak le az aranyoszlop előtt, különben a tüzes kemencébe vetik őket. Az ókori Babilonban és a mai Babilonban is az imádat a központi kérdés. Igaz imádat az Isten Igéjéből tanuló elméből, szeretete által átforgalmazott lélekből és Szentlelkével betelt szívből fakad. Csak így lehetséges az, hogy nem szabjuk magunkat „*e világhoz*” (lásd Róm 12:2), hanem Isten akaratát követve élünk, amit Igéjéből ismerünk meg. Egyedül ez a biztonságunk!

„Isten soha nem hat kényszerrel az akaratra, sem a lelkiismeretre. Sátán viszont könyörtelen kényszert alkalmaz azokkal szemben, akiket másként nem tud megrontani. Megfélemlítéssel vagy erőszakkal próbál a lelkiismereten uralkodni és hódolatot kicsikarni. Igénybe veszi mind a vallási, mind a világi hatalmakat, hogy Isten törvényével dacolva erőszakkal szerezzenek érvényt emberi törvényeknek” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 506. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Hóseás 9 – Jóel 1; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán, „Az igazi nevelés misszionáriussá képez”* c. fejezet

1. Milyen szőlőtőhöz hasonlatos Izrael?

---

2. Mivel vette körül az Urat Efraim és Izrael háza?

---

3. Ki által hozta fel az Úr Izraelt Egyiptomból, és ki által tartatott meg?

---

4. Hogyan kellett Izraelnek visszatérnie az Úrhoz?

---

5. Milyen rendelkezéseket adott Isten az ősi Izraelnek a gyermekek nevelésével és oktatásával kapcsolatosan?

Általános áttekintés

A bibliai prófécia arra figyelmeztet, hogy a két ellentétes és kibékíthetetlen erő – Isten és Sátán – közti hosszú küzdelem a végéhez közeledik, és egy utolsó összecsapásban éri el tetőfokát. Ez az utolsó ütközet a tekintéllyel és az imádattal van kapcsolatban: ki ül majd a világegyetem trónján, és ki részesül a Teremtőnek, Fenntartónak és Üdvözítőnek kijáró dicsőségben? A lázadók táborát maga Sátán fogja vezetni. Jóllehet a történelem folyamán fáradhatatlanul toborozta ügyének támogatóit, figyelme központjában az egyház volt. Sajnálatos módon, a hagyományos egyház engedett a kompromisszum kísértésének, és „Babilonná” vált, amelyet a tengerből feljövő fenevad jelképez. Sátán erre a fenevadra ruházta át a tekintélyét és a hatalmát. A fenevad Sátán oldalán harcol majd a végső összecsapásban.

Az utolsó napokban a sárkánynak sikerülni fog maga mellé állítania a világ legerősebb országát, az Amerikai Egyesült Államokat. Ez a nemzet, amely a biztonságot és vallásszabadságot kereső, üldözött keresztények évszázados vágyából született, kompromisszumot fog kötni Isten ellenségével, ahogy előtte a pápai egyház az Óvilágban tette. Amerika így módon betölti profetikus szerepét: ő a földből feljövő fenevad, az utolsó összecsapás „zászlóshajója”.

Istennek azonban mindig volt népe a nagy küzdelem folyamán, és mindig is lesz egy „maradék”, amíg véget nem ér ez a konfliktus. A maradék egyház mindig elismerte Istent a világegyetem Királyának, imádta Őt, és engedelmeskedett parancsolatainak és országa elveinek. Isten hírséges maradék egyháza megtartja a szombat parancsolatát, és Istent a világegyetem Teremtőjeként és Királyaként tiszteli. Amellett, hogy Szabadítójaként imádja Őt, az utolsó napokban nyilvánosan leleplezi a gonosz erők szövetségét, és az egész emberiséget arra buzdítja, hogy térjen vissza Istenhez, és egyedül Őt imádja. A sárkány és a tengerből, illetve a földből feljövő fenevad minden erőfeszítése ellenére Istené lesz a győzelem!

A tanulmány témái

1. A bibliai prófécia bemutatja az utolsó nagy összecsapás forgatókönyvét, amelyben a következő felek állnak egymással szemben: egyik oldalon Isten és népe, a másikon pedig Sátán és ügynökei (akiket Jelenések 13

a tengerből és a földből feljövő fenevadként nevez meg). A küzdelem az imádatra és a szombatra – Isten teremtfői, uralkodói és szabadítói minőségének tiszteletére – összpontosít.

2. Isten győzni fog. Hívja népét, hogy legyen társa a Sátán és a gonosz feletti győzelemben, hirdetve örök evangéliumát.

Magyarázat

A próféciák teljessége: biztosra fogadás

Anasztázia ateista, szovjet egyetemmet végzett közgazdász volt a Szovjetunió legvirágzóbb, legstabilabb korszakában. Hitt a kommunista utópiában, meggyőződése volt, hogy fényes reménységet nyújt az emberiségnek. Türelmetlenül várta a napot, amikor a Szovjetunió a világ minden országát meggyőzi, hagyjon fel az Egyesült Államok által képviselt szabad piacgazdasággal, és vállalja fel a szovjet értékeket. Anasztázia férje, Péter azonban nem osztozott felesége optimizmusában. Habár nem volt aktív vallásgyakorló, hetednapi adventista családban született, és ifjúkorában az adventista történeti módszer szerint tanulmányozta a Dániel és a Jelenések könyvét. Házasként beszélt ateista feleségének a bibliai jövődölésekről, melyek szerint az Egyesült Államok uralni fogja a világot, és a Föld nemzeteit és kormányait fellázítja Isten ellen az emberiség történelmének utolsó szakaszában. Jelenések próféciái alapján bizonyította, hogy a Szovjetunió elveszíti a hidegháborút, és az Egyesült Államok lesz az utolsó napok egyedüli szuperhatalma. Anasztázia nem fogadhatta el ezt a jövődölést, ezért férjével fogadást kötöttek: Anasztázia adventista lesz, ha a Szovjetunió összeomlik. Teltek az évek, majd 1991-ben a Szovjetunió mint állam – külső beavatkozás nélkül! – megszűnt létezni. Anasztázia ateizmusa és kommunista világszemlélete a Szovjetunióval együtt összeomlott. Rövid idővel ezután a házaspár keresztség által a Hetednapi Adventista Egyház tagja lett.

Péter Szovjetunióra vonatkozó meglátása nem geopolitikai, társadalomtudományi, pszichológiai, gazdaságtani vagy katonai ismereteken alapult. A Vasfüggöny keleti oldalán Jelenések 13. fejezetének történeti értelmezése volt az egyetlen forrás, amiből Péter a tudását meríthette, és ezt az ismeretet az adventista gyülekezetben szerezte. Azt azonban még ő sem remélte, hogy erre az eseményre még az életében sor kerül. Számos adventistához hasonlóan Péter hite beigazolódtott és megerősödött. Elkötelezte magát Isten és egyháza mellett, és a felesége is követte őt.

Napjainkban következetesen megkérdőjelezi Jelenések 13. fejezete adventista történeti értelmezésének helyességét (miszerint az Egyesült

Államok a bárányéhoz hasonló szarvval rendelkező fenevad, amely vezeti a világot az Isten törvénye elleni lázadásban). Számos híres exegeta jósolja, hogy le fog áldozni az amerikai egyeduralom. A bibliai prófécia azonban sosem téved! A történet Péteréhez hasonlóan bízunk teljesen a Szentírás jövődöléseiben és a történeti értelmezésben, akkor is, ha a valóság látszólag az ellenkezőjét sugallja.

Összeesküvés-elméletek

Az utóbbi időben rengeteg összeesküvés-elmélet árasztotta el a kiberteret és a tömegkommunikációs csatornákat. Az ilyen elméletek gyakran lendületet kapnak, és társadalmi jelenséggé válnak. Mi, adventisták elhatárolódunk mindenféle konspiratív elmélet terjesztésétől, és a továbbiakban is ezt az utat kell járnunk. Ez nyilván nem azt jelenti, hogy nincsenek összeesküvés-elméletek, mert sajnos vannak.

Dávid, Jézus és az apostolok szenvedtek az őket ért vádak miatt, melyek konspirációs elméleteken alapultak. Példájukat követve, az adventisták az összes ilyen teóriát Istenre bízák, és arra a küldetésre összpontosítanak, amellyel Isten megbízta őket. Maga a nagy küzdelem is Sátán összeesküvésének az eredménye, nekünk pedig feladatunk az utolsó napokban leleplezni az Isten elleni támadásra készülő Sátán és követői elméleteit. Ne engedjük, hogy rabul ejtsenek minket ezek a teóriák! A mi kötelességünk Babilon bukását és Urunk küszöbön álló eljövételét hirdetni! Szabadítsunk meg minél több embert Sátán megtévesztő elméleteitől!

A fenevadak azonosítása és az egyház küldetése

Az adventista úttörők a tengerből feljövő fenevadat a Római Katolikus Egyházzal azonosították, a földből feljövő fenevadat pedig az Egyesült Államokkal. Egyes teológusok szerint ennek az identifikációnak társadalmi-politikai meghatározottsága van, sőt, egyesek fel is szólítják az adventistákat, határolódjanak el kezdeti állásfoglalásaiktól, és lelki, valamint politikai szempontból találjanak relevánsabb entitásokat, amelyekre ráillenek a két fenevad tulajdonságai.

Két fontos gondolatot hangsúlyoznunk kell:

1. Habár az adventista úttörők koruk történelmi kontextusában elemezték a prófécia teljeseését, következetesen a történeti értelmezés elveit alkalmazták a jövődölések magyarázatakor, továbbá e próféciák teljeseését a bibliai tanítások holisztikus rendszerével összhangban azonosították.

2. Ellen G. White, Isten prófétája a maradék egyház számára határozottan figyelmeztetett: ne térjünk el a Jelenések 13. fejezete két fenevadjára vonatkozó prófécia eredeti értelmezésétől! Prófétanőnk aggódott amiatt, hogy az adventisták nem tartják többé a Római Katolikus Egyházat a tengerből feljövő zsarnoki fenevadnak, és más jelentkezőt keresnek ennek a posztznak a betöltésére. Monumentális művéből, *A nagy küzdelem* c. könyvéből idézünk:

„A protestánsok ma sokkal jobban kedvelik a katolicizmust, mint korábban. Azokban az országokban, ahol nem a katolicizmus a főhatalmasság, és a pápisták engedékeny hangot ütnek meg, hogy befolyásra tegyenek szert, egyre nagyobb lesz a közömbösség azokkal a tantételekkel szemben, amelyek elválasztják a reformált egyházakat a pápai hierarchiától. A protestánsok körében egyre nagyobb súlya lesz annak a véleménynek, hogy a lényeges kérdésekben nem is különbözünk annyira, mint gondoltuk, és egy kis engedmény a mi részünkről közelebb fog vinni minket Rómához. [...]

A pápaság védelmezői kijelentik, hogy az egyháznak csak a híre rossz. A protestáns világ pedig hajlandó elfogadni ezt az állítást. Sokan hangoztatják, hogy igazságtalan dolog a ma egyházát azokból a borzalmakból és ostobaságokból megítélni, amely a tudatlanság és a sötétség századaiban jellemezte uralmát. A kor barbárságára fogják a római egyház egykori iszonyú kegyetlenségét, és azt bizonygatják, hogy a modern civilizáció hatása megváltoztatta felfogását” (563. o.).

„A katolicizmus mint szervezet azonban most sincs jobban ráhangolódva Krisztus evangéliumára, mint történelmének bármely korábbi időszakában. A protestáns egyházakat sűrű sötétség veszi körül. Ha nem így lenne, észrevennék az idők jeleit. A római egyháznak messzeágazó tervei és munkamódszerei vannak. Minden eszközt megragad befolyása kiterjesztésére és hatalmának növelésére, mert heves és elszánt harcra készül, hogy visszanyerje világuralmát, ismét megindítsa az üldözést, és lerontsa mindazt, amit a protestantizmus felépített. A katolicizmus mindenütt tért hódít. Nézd, mint szaporodnak templomai és kápolnáai a protestáns országokban! Figyeld meg a protestánsok által annyira pártfogolt főiskoláinak és szemináriumainak népszerűségét Amerikában! Nézd, hogy elhatalmasodik Angliában a ritualizmus, és milyen sokan átpártolnak a katolikusok soraiba! E dolgoknak nyugtalanítania kellene azokat, akik nagyra értékelik az evangélium tiszta elveit” (565–566. o.).

„A római egyház ma makulátlan arcot mutat a világnak, és mentegeti iszonyú kegyetlenkedéseit. Keresztény köntöst öltött magára, de nem

változott meg. A pápaság a letűnt korszakokban vallott elvei mellett ma is kitart. A legsötétebb időkben kigondolt tanításait ma is vallja. Senki ne hagyja magát megtéveszteni! A pápaság, amelynek a protestánsok ma tisztelettel adóznak, ugyanaz, mint amely a reformáció idején uralta a világot, amikor Isten emberei életüket kockára téve lerántották a leplet gonoszságáról. Ugyanaz a fennhéjázó büszkeség és önteltség jellemzi, amellyel királyokon és fejedelmeken hatalmaskodott, igényt tartva az Istennek kijáró tekintélyre. Lelkülete nem kevésbé kemény és uralkodó ma sem, mint amikor elfojtotta az emberi szabadságot, és megölte a Magasságos szentjeit. [...]

Nem ok nélkül hangzott el protestáns országokban az a kijelentés, hogy a katolicizmus ma kevésbé különbözik a protestantizmustól, mint korábban. Történt változás, de nem a pápaságban. A katolicizmus valóban sokban hasonlít a jelenlegi protestantizmushoz, mert a reformátorok kora óta a protestantizmus nagy mértékben hanyatlott” (571. o.).

Alkalmazás

1. Van-e értelme a Római Katolikus Egyházat a tengerből feljövő fenevaddal, az Amerikai Egyesült Államokat pedig a földből feljövő fenevaddal azonosítani, miközben azokért az emberekért is imádkozunk, akik nyilvánvalóan ezeknek a hatalmaknak az elkötelezettjei? Magyarázd meg a választ!
2. Dániel próféta, a középkori keresztények, a XIX. századi, majd az egykori Szovjetunióban vagy a világ számos más országában élő adventisták minden látszat ellenére hittek Isten Szavában. Hogyan bízatsz a bibliai próféciában, amikor látszólag minden bizonyíték a jövőveléssel ellentétes valóságot sugall?

A föld történelmének záró eseményei

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ezékiel 20:12, 20; Hóseás 6:3; Jóel 2:21-24; János 8:32; Jakab 5:7-8; Jelenések 7:1-2; 14:1; 18:1-4; **A nagy küzdelem** 37–38. fejezete

Alapige: „Szerezz igazságot, és el ne adj; bölcsességet és erkölcsöt és eszeséget” (Péld 23:23).

Képzeld el, hogy tizenéves lányunk a nyári szünetre kocsival jön haza a főiskoláról. Várakozás közben aggódva figyeljük az időjárás-előrejelzést, és nyugtalanít, hogy egyre rosszabbra fordul az idő. Viharfelhők gyülekeznek, erős szél fúj, a közeli főút is járhatatlan. Az egyik szomszédtól megtudjuk, hogy már az alsóbbrendű út sem biztonságos, a kocsiknak leszakadt faágak között kell manőverezni. Akadozik ugyan a kommunikáció, de azért sikerül sms-ben részletesen leírni neki a biztonságos útvonalat hazafelé.

Jézus mindennél jobban vágyik rá, hogy az élet viharain átvezetve segítsen nekünk hazaérni. Ellen G. White így ír: „Közeleg a tomboló erejű vihar. Vajon felkészültünk rá” (*Testimonies for the Church*. 8. köt. 315. o.)? Krisztus azért élt, halt meg, támadt fel és szolgál a mennyei szentélyben, hogy biztosítsa a hazaérkezésünket. Dániel és Jelenések prófétai üzenetei Istentől jövő tanácsok, kiváltképp a végidőben élő emberek számára, amelyekkel segít átjutni az élet viharain, és így egy nap majd érezhetjük Megváltónk szerető ölelését.

Ezen a héten az utolsó időkre vonatkozó prófétai ígéket tanulmányozzuk, miközben újból látni fogjuk, hogy Krisztusnak van hatalma hazavinni bennünket még a föld végső küzdelmén át is.

Június 22. – **A menekültek napja**

1 Milyen közös szálát látunk Péld 23:23, Jn 8:32 és 17:17 verseiben?

A nagy küzdelem mindig is az igazság és a hamisság csatája volt. Sátán hazug, a hazugság atyja (Jn 8:44). Jézustól ered minden igazság, aki kijelentette: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet”* (Jn 14:6). A Sátán csalásainak kötelékéből megszabadító igazság Isten Igéjében található. A Biblia leleplezi az ördögi stratégiát, és bemutatja Isten terveit. A Szentírás mécses a lábunk előtt (Zsolt 119:105, ÚRK). *„Beszéded kijelentése világosságot gyújt, és értelmessé teszi az együgyűt”* (Zsolt 119:130, ÚRK), továbbá: *„A te igédnek summája igazság”* (Zsolt 119:160).

2 Miről biztosít 2Pt 1:16-21 szakaszában az apostol a prófétasággal kapcsolatban? Milyen példával világít rá Isten prófétai kijelentésének fontosságára?

Nem „mesterkéltségek” követünk. Isten Igéjének próféciai világítják meg az előttünk álló utat, segítenek megkülönböztetni az igazságot a hamisságtól. A Biblia nélkül ki lennénk téve az emberi elgondolások múló szeszélyeinek, könnyen félre lehetne bennünket vezetni. „Isten népének a Szentírásnál kell védelmet keresnie a hamis tanítók befolyása és a sötétség lelkeinek megtévesztő hatalma ellen. Sátán minden úton-módon igyekszik az embert elzárni a Biblia kínálta ismerettől, mert a Biblia világos kijelentései leleplezik csalásait... Nemsokára szemtanúi lehetünk utolsó nagy csalásának. Az antikrisztus szemünk láttára viszi véghez bámulatos tetteit. A hamisítvány annyira fog hasonlítani az igazságra, hogy csakis a Szentírás által lehet különbséget tenni köztük... Csak azok fognak az utolsó nagy küzdelemben végig kitartani, akik felvértezték értelmüket a Biblia igazságaival. Egyszer mindenki fel fogja tenni magának ezt a súlyos kérdést: Istennek engedelmeskedjem-e vagy embereknek? A döntő óra már a küszöbön van. Szilárdan áll-e lábunk a sziklán, Isten változhatatlan Igéjén? Ki tudunk-e híven tartani Isten parancsolatai és a Jézus hite mellett” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 509. o.)?

Gondolkozzunk el az idézetben feltett kérdéseken! Mi ad erőt ahhoz, hogy megálljunk a végső küzdelemben? Mi térít el attól, mi akadályozza, hogy tanulmányozzuk Isten Igéjét? Előfordulhat, hogy kényünk-kedvünk szerint engedményeket teszünk az igazság kérdésében?

Az imádattal kapcsolatos közelgő krízis idején Isten hűséges népe nem fog engedni a világi nyomásnak (Jel 14:12), a Szentlélek pecsétje lesz rajtuk (Ef 4:30), mozdíthatatlanok lesznek. Az ókori világban megkülönböztető, egyéni jellel, pecséttel hitelesítették a hivatalos iratokat. A végső küzdelem az imádat és Istennek a törvényben megmutatkozó hatalmának, tekintélyének kérdése körül dül, ezért gondolhatjuk, hogy Isten pecsétje benne foglaltatik a törvényben (vö. Ézs 8:16).

3 Olvassuk el 2Móz 20:8-11 verseit! A szombat parancsolata a pecsét mely elemeit tartalmazza?

A következő három elem hitelesíti a pecsétet: 1) A pecsét tulajdonosának a neve: „Az Úr a te Istened.” 2) A címe, rangja: aki „teremtette” – a Teremtő. 3) Uralmának területe: „az ég, a föld, a tenger és ami azokban van.” A pecsétet néha *jegynek* is nevezi a Biblia (Róm 4:11), ez a két szó felváltva is használható. Isten jegye, jele vagy pecsétje Isten törvényének szívében van, ezért áll a szombat az imádat körül dülő végső küzdelem középpontjában (Ez 20:12, 20; Jel 12:17).

4 Vessük össze Jel 7:1-3 és 14:1 verseivel 13:16-17 szakaszát! Hová kerül Isten pecsétje, és hová helyezi bélyegét a fenevad? Vajon mi a különbség oka?

Isten a homlokra adja pecsétjét, ami a gondolkodás szimbóluma, a tudatos döntést jelzi. A fenevad bélyege vagy a homlokra, vagy a kézre kerül, ami azt fejezi ki, hogy aki megkapja, az vagy meggyőződik értelmileg, saját döntésével elfogadja Sátán hazugságait, vagy pedig igazodik a hamis istentisztelet előírásaihoz, nehogy a halálos fenyegetés alá kerüljön.

Az ördög gyűlöli azokat, akik engedelmeskednek Istennek. A nagy küzdelem a tetőfokára hág, amikor a sárkány (Sátán) hadat indít a maradék ellen, „*akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12). Az ő hűségük Krisztus iránt azonban megszilárdult.

Miért döntő eleme a végső krízisre való felkészülésnek, hogy nap mint nap hűségesek legyünk az Úrhoz?

A Teremtőt imádjuk, vagy a fenevadat és annak képét? Nincs köztes terület. Jelenések 14. fejezetének első angyla sürgeti az embereket: „*Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7). A mennyei felhívást még inkább megerősíti a harmadik angyal, aki megemlíti, hogy rettenetes következményekkel számolhat az, aki a fenevadat imádja: „*Az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába*” (Jel 14:10). Ezzel szemben az jellemzi a Teremtő imádoit, hogy „*megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12). Az igaz istentisztelet alapja a teremtés (Jel 4:11). Mindent Isten „*teremtett a Jézus Krisztus által*” (Ef 3:9). Sátán gyűlöli a Teremtőt, és világi hatalmak által megkísérelte megváltoztatni a szombatot, a teremtés emlékünnepét (Dán 7:25). Ha Sátánnak sikerül eltörölni a szombatot, mint az istentisztelet napját, akkor kijelenti, hogy az ő hatalma nagyobb, mint Istené. Ezért igyekszik az egész világot rávenni a hamis szombat elfogadására, ha meggyőzéssel nem, hát erőszakkal. Bármennyire nehéz is most elképzelni, hogyan valósulhat ez meg, a változások drámai gyorsasággal történnek. A koronavírus vilájárvány bizonyította, hogy a világunk egyik napról a másikra egészen más lehet. A világ rendkívül labilissá vált, és az elképesztő technológiai eszközökkel gyorsabban bekövetkezhet az, amire a Biblia figyelmeztet, mint gondolnánk.

5 Jel 13:13-17 szakasza szerint milyen büntetéssel fenyegetik azokat, akik nem veszik fel a fenevad bélyegét?

Gazdasági nyomás és halálos fenyegetés nehezedik azokra, akik hűségeselek Krisztushoz, és nem követik a fenevadat és annak képét. Az emberiség olyan marad, amilyen mindig is volt: korrump, hataloméhes és erőszakos. Nem tudunk még sokat arról, pontosan hogyan is fognak a végső események kibontakozni, de nem lehet túl nehéz elképzelni a végidei üldözést. Sokatmondóak János szavai ebben az értelemben is, amelyeket ugyan egészen más összefüggésben írt: „*Nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben*” (Jn 2:25).

Gondoljunk bele, mennyire romlottá vált az ember, milyen gonoszságokat képes elkövetni! Miért enged ez is arra következtetni, hogy gyorsan kibontakoznak a végső események? Ami pedig még fontosabb: miért kell nagyon vigyáznunk a saját szívünkre? Mire figyelmeztet ezzel kapcsolatban ez a szomorú igazság?

6 Olvassuk el Jóel 2:21-24 és ApCsel 2:1-4, 41-47 szakaszait! Melyik jövődőlés teljesedett az 1. században? Milyen hatása lett?

A Szentlélek pünkösdi kiáradása nagy erővel indította el a keresztény egyházat. Egyetlen napon háromezren tértek meg. *Az apostolok cselekedetei* egymás után sorolja Isten átformáló kegyelmének csodatetteit: „Azok közül, akik hallgatták az ígét, sokan hittek, és a férfiak száma mintegy ötezer lett” (ApCsel 4:4, ÚRK). Mindössze százhusz hívó gyűlt össze imádkozni, de az imádság drámai eredményt hozott. Az egyházhoz hamarosan ezerszám csatlakoztak a hívők, „és a papok közül is nagyon sokan engedtek a hitnek” (ApCsel 6:7, ÚRK). Igen, sok pap is Jézus követője lett.

Amikor a tanítványokat kegyetlenül üldözték Jeruzsálemben, „szét-szóródtak, elmentek, és hirdették az ígét” (ApCsel 8:4, ÚRK). Gyülekezeteket alapítottak egész Júdeában, Samáriában és Galileában (lásd ApCsel 9:31). Megtérése után Pál apostol a Földközi-tenger vidékén hirdette Krisztust. Thesszalonikában az evangéliummal szembehelyezkedő zsidók így nyilatkoztak: „Ezek a világfelforgatók itt is megjelentek” (ApCsel 17:6, ÚRK). A tanítványok a Szentlélek erejével viszonylag rövid idő alatt elérték az egész akkor ismert világot. Pünkösdkor teljesedett Jóel próféciája a korai esőről, a késői eső azonban még nagyobb erővel árad majd ki, hogy felkészítse a világot a végső aratásra.

7 Olvassuk el Hós 6:3, Zak 4:6, 10:1 és Jak 5:7-8 verseit! Ezek szerint hogyan fejeződik majd be Isten munkája a földön?

A „korai” és „késő” eső kifejezések Izrael aratási ciklusával kapcsolatosak. A korai eső ősszel hullott, hogy a mag kicsírázzon, a késői eső pedig tavasszal, hogy beérlelje a termést. Ez szimbolizálja a Szentlélek munkáját az evangélium hirdetésében. „Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiáradásával a »korai eső« hullt, hogy szárba szökkenesse a kalászt, az evangélium lezárulásakor a »késői eső« fog hullani, hogy beérlelje a termést” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 523. o.).

8 Hab 2:14, Mt 24:14 és Jel 18:1-4 versei értelmében hogyan fejeződik majd be Isten munkája a földön?

A Babilon elestét bejelentő angyalnak „*nagy hatalma*” van. Mint Jelenések 14. fejezetének angyalai, ez is emberi hírnököket jelképez. Olyan erővel hirdeti Isten dicsőségét, ami az egész földet beragyogja. Az Újtestamentumban a hatalomra vagy az erőre használatos görög szó az *exuszia*, ami gyakorta utal Krisztus diadalára a sötétség fejedelmei és erői felett, *Máté evangéliumában* pedig Jézus a tanítványok kiküldésével kapcsolatban használja. Mt 10:1 verse szerint *hatalmat* adott nekik a tisztátalan lelkek felett. Isteni erővel küldte ki őket, hogy győzzenek a jó és a gonosz csatájában. Máté 28. fejezetében szintén elküldi őket „*mennyen és földön*” minden hatalommal, hogy tegyenek „*tanítványokká minden népet*” (Mt 28:18-19). Az újszövetségi egyház a Szentlélek erejével telve, az élő Krisztus hatalmával haladt előre, aki életében és halálában legyőzte a pokol fejedelmeit és erőit, és Isten „*dicsősége beragyogta a földet*” (Jel 18:1, ÚRK). Néhány év leforgása alatt a tanítványok az egész akkor ismert világban hirdették az evangéliumot (Kol 1:23).

A végidőben a Szentlélek olyan erővel árad ki, mint még soha azelőtt, és az evangélium gyorsan eljut az egész világra. Ezrek térnek meg egy nap alatt, Isten kegyelme és igazsága az egész bolygóra kihat. A világ így meghallja a figyelmeztető üzenetet, világszerte elterjed az evangélium és az abban felkínált reménység. „Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyenvel ezt a munkát elindította. A próféciák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiadásában teljesedtek, a lezárulásakor a késői esőben ismét teljesedni fognak...”

Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a mennyi üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés, csodálatos dolgok fognak történni. Betegek gyógyulnak meg, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 523–524. o.).

Mi tartja vissza a Szentlélek hatalmas kiadását, azaz a késői esőt, valamint a hangos kiáltást? Milyen szerepünk lehet azzal, hogy várjuk a Szentlélek kitöltését, még ha egyéni befolyásunk kicsi is?

Az adventista úttörők már 1851-ben az Amerikai Egyesült Államokat azonosították Jel 13:11-17 szakaszának második fenevadával. Akkor azonban még nehéz lehetett elgondolni, hogyan veheti rá ez a nemzet az egész világot az első fenevad imáadására (Jel 13:12). Az Egyesült Államok hadiflottájának az 1880-as évek második felében mindössze negyven-nyolc régi hajója volt. A hidegháború vége óta azonban már egyetlen hatalom sem ér fel az Egyesült Államok haderejével. Az amerikaiak csodálatos szabadságot élveztek, de a körülmények nehezedésével könnyű elképzelni, hogyan tiporják el, sőt veszik el teljesen ezt a szabadságot. Sokan gondolják úgy, hogy ennek a folyamatnak a teljesedése már most látszik.

„Az engedelmesség megtagadása [a hamis szombat megtartását illetően] államellenes cselekménynek fog minősülni, amelyért halálbüntetés jár. Másrészt pedig Isten törvénye, amely elrendeli a Teremtő nyugalomnapjának megtartását, engedelmséget követel, és kinyilatkoztatja mindazok megbüntetését, akik megsértik rendelkezéseit” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 518. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jóel 2 – Ámos 5;

Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, „Az igaz istenismeret” c. fejezet

- 1. Mit tesz az Úr azért, hogy a föld ne féljen, hanem örvendjen és vigadozzon?**

- 2. Mi lehetett Ámos mestersége, és mikor voltak látomásai Izraelről?**

- 3. Kiknek jelenti meg Isten az Ő titkát?**

- 4. Mit kell tennünk azért, hogy velünk legyen az Úr?**

- 5. Ki tartja a Földet körforgásban, és kinek van gondja arra, hogy a Nap felkeljen az égen?**

Általános áttekintés

Isten népe részt vesz a Krisztus és Sátán közti utolsó konfliktusban, de Isten nem hagyja az övéit egyedül ebben a küzdelemben, és felvilágosítást ad követőinek az utolsó eseményeket illetően. Mint egy tábornok, akiben bíznak a katonái, úgy bátorítja Isten a csapatait a végső összecsapásban, prófétai szavával felkészíti a harcra, ihlet, irányít, megerősít.

Az előttünk álló héten Isten népe felkészülésének kulcsfontosságú elemeire összpontosítunk:

1. A Biblia, Isten Igéje az egyetlen megbízható útmutató, az igazság és a teljes erő egyedüli forrása. Csak addig lehetünk biztonságban, amíg hűségesek maradunk az Igéhez. Következésképpen alkalmaznunk kell a bibliai tanácsot és bölcsességet, akkor is, ha a világ színpadán zajló események látszólag ellentmondanak ennek.
2. A szombat megtartása Teremtőnk és Üdvözítőnk iránti hűségünk és elköteleződésünk jele.
3. Nem vagyunk és nem is leszünk soha egyedül a nagy küzdelemben és Isten küldetésének, az evangélium hirdetése feladatának teljesítésében. A Szentlélek ad különleges erőt, amellyel bizonyosságot teszünk az utolsó napokban az evangéliumról és Isten szeretetéről: felhívást intézünk az emberekhez, hogy hagyják el az ördögöt és rendeléseit, és térjenek vissza Istenhez. Ezek az események a *késői eső* (Isten megerősíti és felkészíti népét) és a *hangos kiáltás* néven ismertek (az evangélium utolsó nyilvános hirdetése).

A tanulmány témái

1. Isten szeretete és az üdvösség elfogadása Jézus Krisztus által állhatatos szeretetet szül bennünk Isten iránt. Elhatározzuk, hogy hűségesek leszünk hozzá, az Ő Igéjéhez és a szombat parancsolatához.
2. A Szentlélek a késői eső kiárasztása által ad erőt nekünk. A késői eső kiáradása képessé tesz a hangos kiáltásra, amely az emberekhez intézett utolsó felhívás a megtérésre és az üdvösségre.

Legyünk bizakodók! Istené az utolsó szó!

Iván hetednapos adventista családban született a Szovjetunióban. Szegények voltak, sokat kellett dolgozniuk a megélhetésükért, mégis boldog gyermek- és ifjúkora volt. 18 évesen besorozták a szovjet haderőbe, s a bajtársaival együtt 3000 kilométert utazott hét napon át a katonai egységéig. Elkezdte két éves kötelező szolgálatát a hadseregben. Amellett, hogy egyedül érezte magát, és honvágya volt, tudta, a nagy próbatételek még előtte vannak. Még a sorozás előtt elhatározta szívében, hogy hűséges marad Istenhez, és megtartja a szombatot, történjék bármi. Az első néhány szombaton megpróbálta megértetni a közvetlen feletteseivel, hogy vallási meggyőződéséből kifolyólag nem dolgozhat szombaton. A tisztek egy ideig elnézőek voltak vele, gondolván, hogy hamarosan felhagy furcsa, „vidéki”, „primitív” szokásaival.

Kis idő múlva azonban a tisztekben tudatosult, hogy Iván komolyan veszi a hitét, és szigorú fegyelmi eljárást indítottak ellene. Egy kimerítő péntek délután közölték vele, hogy nem érdemi meg a kényelmes ágyat a hétvégén, ha továbbra sem hajlandó dolgozni szombaton. Megfenyegették, hogy egy ideig büntető zárába csukják, de amikor a cella ajtajához értek, zárva volt, az ő pedig már hazament. A váltásra várva, a tisztek egymás közt beszélgettek, miközben Iván a Balkas-tó csillogó tükrét nézte, és imádkozott magában. Egy szakaszvezető ment éppen arrafelé, megállt, majd megkérdezte a tiszteket, hogy kit hoztak a zárába.

– Egy szombatünneplőt – válaszolták. – Át fogjuk nevelni! Meg kell tanulnia, hogy a parancsot teljesíteni kell! Dolgozni fog szombaton!

– Ez? Soha! Ismerem őket! Inkább meghalnak, minthogy dolgozzanak szombaton!

A tisztek megértették, nagy hibát követtek el azzal, hogy hagyták a szakaszvezetőt Iván jelenlétében megszólalni. De később: Iván megkapta a bátorítás-adagot, amelyre oly nagy szüksége volt. Közben megjött a zárkaőr, és pont szombatkezdéskor bevezette Ivánt a cellába – egy 6 négyzetméteres helyiségbe, amelyben már voltak vagy tízen, többségük dohányzó. A nehéz vasajtó bezárult Iván mögött, aki elfoglalta az egyetlen szabad helyet, közel az ajtóhoz. Lelkileg fel volt készülve, hogy ülve vagy állva, de ki fogja bírni a hétvégét a büntető cellában. Krisztus ifjú katonája tántoríthatatlan volt, semmi sem vehette volna rá, hogy megszegje a negyedik parancsolatot. Teltek a percek, az órák, és éjfélkor, abban a dohányfüsttel teli zárában elképzelte, amint a hittestvérei imaházba mennek és imádják Istent.

Hirtelen eszébe jutott az utolsó prédikáció, amit a katonaság előtt hallott. Illésről szólt, aki a Kármel-hegyen hétszer imádkozott esőért. *Mi lenne, ha én is hétszer imádkoznék?* – gondolta magában. Merészségnek tűnt, de megpróbálta. Szívében elmondta az első imát. Nem történt semmi. Következett a második ima, de ezúttal sem gyülekeztek „esőfelhők” az „égbolton”. Majd a harmadik ima, a negyedik, az ötödik, a hatodik. Végül elmondta a hetedik imát is. Teljes volt a csend körülötte, nem történt semmi, de hitét ez sem ingatta meg. Kész volt hűséges maradni Istenhez még akkor is, ha nem válaszol az imáira, egyikre sem a hét közül. *De legalább megpróbáltam!* – mondta magában.

Egy perc múlva azonban a csendet folyosói léptek hangja törte meg. Megzörrent a kulcs a zárban, majd nyikorogva kinyílt az ajtó. Az őr megállt a küszöbön, és egy elemlámpával bevilágított a cellába. Amint meglátta Ivánt, megparancsolta neki, hogy jöjjön ki. A felügyelő bevitte őt az irodájába, egyszerű, de kényelmes ágyat rögtönzött, és megkérte a katonát, hogy fekdjön le. Iván az ágyra roskadt, és azonnal elaludt. Reggel újabb kellemes meglepetésben volt része: az őr reggelit hozott, sőt, egy élelmiszer csomagot is átadott neki, majd kivezette a tó partjára, hogy a természetben örvendhessen a szombat áldásainak!

Iván a következő szombatokat is így tölthette. Felettesei péntek este bezárták a zárkába, az őr pedig még azon éjjel kiengedte, ételt adott neki a hétvégére, és a kaszárnnyát is elhagyhatta, hétfőn reggel pedig visszament az egységbe. A következő hónapok és évek alatt sok szép tapasztalatot szerzett, Isten csodálatos módon vezette, óvta életét. Két év múlva érett, hitében megerősödött fiatalemberként tért haza. Helytállt a szovjet hadseregben, amely a hitét akarta lerombolni. Felettesei azt mondták, nem méltó arra, hogy a hadsereg matracán aludjon, azonban Istené volt az utolsó szó. Gondoskodik híveiről, akik – a bibliai Dánielhez és történetünk hőiséhez, Ivánhoz hasonlóan – úgy döntenek, hűségesek maradnak hozzá.

A keresztény hűség

A hűség témája mindig is lenyűgözte a történészeket és az antropológusokat. A lojalitás mint magatartás alapja többretegű. Az egyik réteg biológiai, előre meghatározott: a család, a születés helye. A személyes döntések egy másik rétege a hűség fundamentumának, és az élet több területével kapcsolatosak: anyagi előnyök (fizetések, jutalmak), meggyőződések, világnézeti vagy erkölcsi elköteleződések. Egyesek a kötelességre, mások a preferenciára, megint mások a hasznosságra alapozzák

hűségüket. A hűség tárgyai ehhez az alaphoz kapcsolódnak. Az emberek elköteleződnek családjuk, népük, vallásuk, világnézetük iránt, hűségesek a természet törvényeihez, lojálisak az üzleti életben. De mit jelent a keresztény hűség? Miért és kihez hűségesek a keresztények?

Ahhoz, hogy válaszolhassunk ezekre a kérdésekre, előbb elmélkedjünk Jób történetén. Sátánnal folytatott beszélgetéseiben Isten kiemeli szolgája feddhetetlenségét, becsületességét, hűségét, istenfélelmét (Jób 1:8). Bizalmatlan, csaló és lázadó természetével összhangban Sátán felvette egyik alapkérdését: „Avagy ok nélkül féli-e Jób az Istent?” (Jób 1:9). Sátán ezután azt állította, az ember önző okok miatt hűséges Istenhez: „Nem te vetted-e körül őt magát, házát és mindenét, amije van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön. De bocsásd csak rá a te kezedet, verd meg mindazt, ami az övé, avagy nem átkoz-e meg szemtől szembe téged?!” (Jób 1:10–11). Mennyből való kiűzése előtt Sátán azzal vádolta meg Istent, hogy igazságtalanul, önző módon, hatalmával visszaélve kényszerítette a világegyetem el nem bukott lényeit, hogy szeressék Őt, és legyenek hűségesek hozzá, következképpen Isten iránti lojalitásuk mögött személyes érdekek és előnyök húzódtak. Sátán továbbment, és Isten földi követőiről is azt állította, a túlélés és a jólét önző vágya motiválja őket. A valóság ilyen fokú téves megítélése Sátán részéről kirobbantotta az egyetemes nagy küzdelmet. A szenvedő Jób kérdéseket tett fel, de kételyei ellenére hűséges maradt Istenhez. Bebizonyította, hogy Sátán téved, majd szemléltette az Isten iránti keresztény lojalitás valódi fundamentumát: az Isten iránti feltétlen és állhatatos szeretetet, valamint a megigazulás utáni mély, őszinte vágyódást.

Azon a bizonyos péntek este a büntető zárkában Iván Isten iránti hűsége azonnali jutalmat nyert, de nem a jutalom volt hűsége mozgatórugója. Iván eldöntötte, hogy akkor is hűséges marad az Úrhoz, ha nem válaszol az imájára. A Dura mezején, az égő kemence általi rettenetes halál kilátása ellenére Dániel és barátai bátran feleltek Nabukodonozornak: „Nem szükség erre felelnünk néked. Íme, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezdeből is, oh király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk” (Dán 3:16–18). Évek múlva Habakuk próféta énekelt: „Mert a fügefá nem fog virágozni, a szőlőkben nem léssen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. De én ör-

vendezni fogok az Úrban, és vigadok az én szabadító Istenemben” (Hab 3:17–18).

Hogyan születhet meg Isten követőinek szívében és elméjében az ilyen hűség? Isten népe és a világegyetem többi része szükségét érzi ennek a hűségnek, mivel Ő a Teremtője, következésképpen az Atyja. Isten népének lojalitása Istentől származik; Isten a saját képére alkotta az embert (1Móz 1:26–27). Isten szeretet, és az ember Isten kegyelme által szerethet. Feddhetetlen lévén, Isten az embert is feddhetetlennek teremtette. Hűséges, lojális, elkötelezett az ember iránt, és az ember is választhatja azt, hogy – Isten segítségével – hűséges, lojális és elkötelezett lesz Istenhez. Urunk szeretete és hűsége szeretetet és hűséget szül bennünk. János apostol kifejtette, hogy nem félelemből köteleződünk el Isten iránt, mert „a szeretetben nincsen félelem; sőt, a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. Mi szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:18–19). „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért” (1Jn 4:10; ld. Jn 3:16).

Alkalmazás

1. Iván története valóban ámulatba ejtő s ugyanakkor bátorító. Tudjuk azonban, hogy minden Ivánhoz hasonló hívő mellett sok olyan keresztény van, akinek szenvednie kell a hűsége miatt, s talán még a hozzátartozóinak is. Beszélgetsek ezekről a helyzetekről a csoportban!
2. Miközben elképzeljük, hogy az üldözések idején állhatatosan megtartjuk Isten szombatjának parancsolatát, hányszor vétkezünk békeidőben és jólétben a szombat szentsége ellen? Talán feltesszük magunkban a kérdést, hogy vajon nem könnyebb békeidőben megszegni a szombat parancsolatát, mint az üldözések idején. Ha nem vagyunk képesek megszentelni a szombatot most, amikor szabadságnak örvendünk, mi lesz, ha majd elérkezik a válság ideje? Gondolj ki egy stratégiát, hogy miként maradhatsz hűséges a szombat parancsolatának megtartásában mind a béke, mind pedig a nyomorúság idején.

Isten szeretetének diadala

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 91:1-11; Jeremiás 25:33; 30:5-7;
Jelenések 20:11-15; 21:2; 22:11-12; *A nagy küzdelem* 39–42. feje.

Alapige: „És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:3-4).

Reményteljesen gondolhatunk a jövőre. Noha igencsak megpróbáló idők állnak előttünk, nehézségeket kell elszenvednünk, szomorúságokat tapasztalnunk, mégis bízhatunk abban, hogy közeleg egy jobb nap, tehát értelmesen, céltudatosan és örömmel élhetjük az életünket ma. Franklin D. Rooseveltt az Egyesült Államok történelmének egyik legnehezebb időszakában, 1933–1945 között töltötte be az elnöki tisztelet. Paralízis következtében megbénult, segítség nélkül nem tudott mozogni. Ő írta: „Folyamatosan abba a reménybe, hitbe kapaszkodtunk, hogy egy jobb élet, jobb világ jön.” Albert Einstein, a világ egyik legragyogóbb koponyája így írt: „Tanulj a tegnaptól, élj a mában és legyen reményed a holnapban!” Alfred Tennyson, a Viktória királynő korában élt nagy angol költő pedig így fogalmazott: „A következő év küszöbén ott mosolyog a remény, azt súgja: »Boldogabb lesz!«”

A negyedév utolsó tanulmányában látni fogjuk Krisztus állhatatos szeretetét az univerzum történelmének legizgalmasabb idejében, valamint a jó és a gonosz közötti nagy küzdelemben aratott elsőprő, teljes győzelmét. A Biblia utolsó irata, *A jelenések könyve* reményt ad a mára, a holnapra – és örökre!

- 1** Olvassuk el Jer 30:5-7, Dán 12:1-2 és Jel 22:11-12 szakaszait! Milyen események történnek közvetlenül a második adventet megelőzően?
-
-

Az emberiség próbaidejének végén olyan nyomorúságos időszak következik, *„amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindeztől kezdve”* (Dán 12:1). Jelenések 16. fejezete leírja, hogy a gonosz világot hét utolsó csapás éri, de mint az Egyiptomot sújtó csapások esetében, Isten népe ekkor is védelmet élvez. Figyeljük meg Dániel ígéretét: *„Abban az időben megszabadul néped, mindaz, aki csak be van írva a könyvbe”* (Dán 12:1, ÚRK). Ez az utalás bizonyára az élet könyvére vonatkozik (lásd Fil 4:3; Jel 13:8; 20:12, 15; 22:19). Aki hűségese marad Jézushoz, annak nevét nem törlik ki az élet könyvéből (Jel 3:5).

- 2** Olvassuk el Jn 8:29, 14:30 és 1Jn 3:1-3 szakaszait! Mi az egyetlen módja a nyomorúságos időre való felkészülésnek?
-

A nyomorúságos időben Isten népe olyan mély, személyes kapcsolatban lesz Jézussal, amin semmi nem változtathat. Leghőbb vágyuk, hogy mindent az Ő tetszése szerint tegyenek, és a Szentlélek munkája által olyan tiszták legyenek, mint Ő. Krisztus szívében semmi nem rezonált Sátán csalásaira, és bennünk is tükröződhet a Megváltó jellemének ez az aspektusa.

- 3** Olvassuk el Zsolt 27:5, 91:1-11 és Jel 3:10-12 szakaszait! Milyen megerősítő ígéreteket ad Isten a nyomorúságos időre nézve?
-

Némelyek félreértik azt, hogy a nyomorúságos időben közbenjáró nélkül leszünk. Jézus akkor fejezi be a közbenjárást a mennyei szentélyben, amikor már mindenki meghozta végső döntését mellette vagy ellene. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ebben az időben egyedül lennénk, és csak a saját erőnkben bízhatnánk. Jézus biztosított arról, hogy mindig velünk lesz (Mt 28:20). A hit akkor is bízik, ha nem lát, még ha darabjaira hull is a világ körülöttünk. A nyomorúságos idő alatt a hitünk megerősödik, vágyakozunk az örökkévalóságba, örökre Jézussal akarunk lenni.

- 4** Miért jelentenek nagy bátorítást Jn 14:1-3 és Tit 2:11-14 szavai, ha a jövő nehézségeire és a nyomorúságos időre gondolunk?
-

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek” (Jn 14:1). Jézus bátorít, hogy soha nem hagy el, visszajön értünk és hazavisz bennünket. Ez a világ nem az otthonunk, jobb idők következnek. Az Újszövetség minden huszonöt verséből egy az Úr visszatéréséről szól. A sötét napokban, amikor az életünket az egyházi-állami hatalom rendeletei fenyegetik, Krisztus visszatérésének ígérete reménnyel tölti be a szívünket. Ez az „áldott” vagy „boldog reménység”, ami minden korban erősítette Isten hűségese népét.

- 5** Olvassuk el Ézs 25:8-9 és Jel 6:15-17 verseit! Hasonlítsuk össze a megváltottak reakcióját azokéval, akik elvesznek! Mi a magyarázata a gondolkodásbeli különbségüknek?
-

A gonoszok rádöbbennek, milyen iszonyatos következményekkel jár a bűn, az igazak pedig már elfogadták a felkínált csodálatos kegyelmet. Az Isten elleni lázadás félelmet, bűntudatot kelt, kárhoztatáshoz és végül örök halálhoz vezet, de aki elfogadja Jézus üdvözítő kegyelmét, annak Krisztus visszatérése bűnbocsánatot, békességet és örök örömet hoz.

- 6** Jel 15:3-4 és 19:7 versei szerint hogyan fogadják a megváltottak az üdvösség felmérhetetlen ajándékát, amit ingyen kapnak Krisztustól?
-

„Az egész örökkévalóságban Krisztus keresztyét tanulmányozzák a megváltottak, és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni... A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Bíróját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét és megalázta magát” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 555. o.).

Olvassuk el Jel 12:17, 17:13-14 és 19:11-16 szakaszait, és figyeljük meg a fokozódó hatást! Mit tudhatunk meg ezekből a részekből az utolsó földi háborúról és Krisztus végső győzelméről?

Jelenések 19. fejezete Jézus visszatérésének és a gonoszok pusztulásának drámai leírásával fejeződik be, de a történetnek ekkor még nincs vége. A 20. fejezetben a millennium ezeréves időszakáról értesülünk.

7 Olvassuk el Jel 20:1-3 verseit! Jézus visszatérésekor milyen sorsra jut Sátán? _____

Jel 20:1-3 képei szimbolikusak. Sátánt nem fogják szó szerint megkötözve egy mély verembe vetni. Ezer évig az elhagyott, lakatlan földön kell lennie, a saját maga által előidézett körülmények fogságában. 2Pt 2:4 versében olvassuk, hogy büntetés vár rá a „sötétség láncában”. A körülményei kötözik meg, ugyanis nem lesz, akit megkísérthet. Ezer éven át nézheti a pusztulást, romlást és katasztrófát, amit lázadása okozott. A „mélység” kifejezésére használt görög szó az *abüssz*, amit az Ószövetség görög fordításában, a Septuagintában is megtalálunk, a teremtéskor ilyen volt a föld. *„A föld pedig kietlen és puszta volt, sötétség volt a mélység színén”* (1Móz 1:2, ÚRK). A Septuaginta itt a „mélység” szót úgy fejezi ki, hogy *abüsszosz*, ami a lakatlan, kietlen földre utal. A „feneketlen mélység” nem valami föld alatti üreg vagy tátongó űr valahol az univerzumban. Sátán bűnös tevékenysége és pusztítása, valamint a második adventet megelőző borzalmas káosz miatt lesz a föld ismét olyan sötét, rendezetlen tömeg, mint amilyen a teremtés kezdetén volt.

8 Olvassuk el Jer 4:23-26 és 25:33 verseit! Hogyan írja le a próféta ezt a jelet? _____

A próféta a második adventkor bekövetkező rettenetes pusztulást festi le, amikor az ezeréves időszak alatt nem lesz egyetlen élő ember sem a földön. Sátán és gonosz angyalai elgondolkozhatnak a lázadás okozta dúlásról. Az egész világmindenség újból meglátja, hogy a bűn zsoldja a halál. Isten úgy rendezi el a bűn problémáját, hogy az soha többé nem ütheti fel a fejét (Náh 1:9). Ezt háromféleképpen teszi. Először is bemutatja végtelen szeretetét, hogy mennyire vágyik az egész emberiség megmentésére, aminek érdekében végtelen erőfeszítést tett. Másodszor bemutatja igazságát, igazságosságát. Harmadszor pedig lehetővé teszi az egész univerzum számára, hogy lássák a bűn és a lázadás végkimenetelét.

9 Jel 20:4-6 szakasza szerint mit fognak az igazak tenni az ezeréves időszak alatt? Miért fontos ez?

A millennium idején az igazaknak lehetősége lesz a saját szemükkel meggyőződni Isten igazságosságáról és szeretetéről abban, ahogyan a bűn problémáját megoldotta. Ugyan kinek nincsenek kérdései számos dologgal kapcsolatban, amelyeket szeretne feltenni Istennek? A millennium alatt a mennyben a megváltottak feltehetik ezeket a kérdéseket. Alkalmuk lesz még jobban megérteni Isten döntését, hogy miért nincs ott a mennyben valaki a szeretteik, barátaik közül. Ekkor egészen új módon, sokkal teljesebben látják meg, mint valaha, hogy milyen roppant nagy erőt vetett be Isten minden egyes ember megmentéséért, aki valaha élt a földön. Jobban megértik, hogy aki kimaradt a mennyből, azért nem jutott oda, mert elutasította Krisztust. A végítélet csak akkor, az ezer év végén következik be a gonoszokon. Ez lesz a második halál, a végérvényes pusztulás.

10 Jel 20:7-9 versei értelmében hogyan ér véget az ezer év? Mi lesz Sátán és a követői sorsa?

Ezer éven át nem volt senki, akit Sátán megkísérthetett vagy becsaphatott volna. Ő és az angyalai magukban gondolkodhattak a bűn halálos következményeiről. A millennium végén aztán a gonosz halottak feltámadnak az ítéletre, hogy megkapják végső jussukat (Jel 20:5). Sátánnak így hatalmas serege lesz. A nagy küzdelem során az egyik vereséget a másik után szenvedte el, ekkor mégis felbátorodik, látva a kárhozottak roppant nagy hadát. Továbbra sem áll készen arra, hogy felhagyjon a lázadással. Ellenkezőleg! Elindul, hogy megtévessze a „népeket”. Elhiteti velük, hogy egy utolsó nagy támadással legyőzhetik Istent, és megalapíthatják a saját országukat. „Góg és Mágóg” Sátánt és minden idők kárhozottait szimbolizálja. A gonoszok körülveszik „a szentek táborát és a szeretett várost” (Jel 20:9). A millennium végén minden gonosz feltámad, a szent város, az Új Jeruzsálem pedig leereszkedik a földre a mennyből (Jel 21:2). A szentek a millennium alatt Krisztussal éltek és uralkodtak az Új Jeruzsálemben. Az ezer év végén tehát a szent város leszáll a földre Istennel, Jézussal, az angyalokkal és minden megváltottal együtt. Mindenki felsorakozik a nagy küzdelem utolsó csatájára. Ekkor törli el Isten egyszer és mindenkorra a bűnt.

Mit árul el Isten jelleméről a végítélet időzítése?

11 Róm 14:10-11, 2Kor 5:10 és Jel 20:11-15 versei szerint miért kelnek újból életre a gonoszok?

A bűn problémájának megoldása érdekében, azért, hogy a gonoszság soha többé ne üsse fel a fejét, mindenkinek meg kell győződnie Isten abszolút igazságosságáról. Végül minden térd meghajol, mindenki elismeri Isten igazságos voltát a nagy küzdelemben, még Sátán és gonosz angyalai is bevallják, hogy soha semmi nem igazolta Isten elleni lázadásukat. Figyeljük meg Ellen G. White megjegyzését! „A gonoszoknak, mihelyt a könyvek megnyílnak és Jézus rájuk tekint, minden bűnük eszükbe jut. Meglátják, hol tért le lábuk a tisztaság és szentség útjáról. Rádöbbennek, hogy gőgjükkel és lázadásukkal milyen súlyosan megsértették Isten törvényét. A megejtő kísértések, amelyeket bűnös életükkel hívtak ki, az áldások, amelyekkel visszaéltek, Isten küldöttei, akiket semmibe vettek, az intések, amelyeket elvetettek, a gazdagon áradó kegyelem, amelyet konok, megátalkodott szívük visszautasított – mind megjelennek. Mintha tüzes betűkkel íródának eléjük!...

Az egész gonosz világ a menny kormányzásával szembeni lázadása miatt Isten ítélőszéke előtt áll. Nincs senki, aki ügyüket védené, nincs mentségük. A rájuk kimondott ítélet: örök halál” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 568–570. o.).

12 Olvassuk el Zsolt 37:20, Mal 4:1-2 és Jel 20:9 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szakaszokból a bűn és a bűnösök végső pusztulásáról, illetve az igazak jutalmáról?

Jó hír, hogy Sátán a gonosz angyalaival együtt elpusztul a tűz tavában, ami megemésztí a bűnt és a bűnösöket. Jel 20:9 verse szerint elégnek a tűzben, nem kínlódnak örökké. A következő versben találjuk az „örökkön örökké” kifejezést. A szövegösszefüggés szerint az „örökké” szó nem mindig jelenti azt, hogy „vég nélkül”, utalhat a teljessé válásra is, vagy arra, ami egyszer s mindenkorra megtörténik (lásd 2Móz 21:6; 1Sám 1:22, 28; 2Pt 2:4-6; Júd 7). A kárhozatra jutók számára a következő meny lesz örökre szóló, nem a pusztulás folyamata. Isten senkit nem kínoz örökké.

Végső soron két lehetőség egyike vár mindannyiunkra. A gonoszok sajnálatos módon megkapják a bűn „zsoldját”, amit megérdemelnek, az örök halált. Miért az az egyetlen reményünk tehát, ha Jézus igazságában bízunk, hogy ne azt kapjuk, amit érdemlünk – a halált?

„A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál...

E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibb atomtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 575–578. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Ámos 6 – Jónás 2; Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán, „A spekulatív ismeret veszélye” c. fejezet*

1. Kihez hasonlították magukat azok, akik az Ámos korában dalolgattak?

---

2. Milyen éhségről és szomjúságról jövendölt Ámos?

---

3. Mi csalta meg azt, aki szikla-hasadékokban lakott, és akinek a lakóhelye magasan van?

---

4. Mit éreztek és mit tettek a tengerészek, miután bedobták Jónást a tengerbe?

---

5. Mikor ékesszóló a hallgatás?

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk sorozatunk záró része, amely az Isten és Sátán közti konfliktus utolsó eseményeit mutatja be. Ezek közé tartozik: (1) a szorongattatás ideje; (2) Jézus második eljövetele; (3) a végrehajtó ítélet mennyben történő szakasza (az ítélet indoklása) a millennium alatt, egy időben más, a földön uralkodó állapotokkal, majd az ítélet végrehajtása a földön az ezer év után (4) a világ helyreállítása az örökkévalóság számára. A Bibliában ígéret van arra, hogy a nagy küzdelem Isten győzelmével ér véget. A Szentírás buzdít minket, hogy bízzunk Istenben, vegyünk részt vele minél több lélek megmentésében, és legyünk a társai múltbéli (a kereszt), jelen (az üdvösség egyéni szinten és az egyház szintjén) és jövőbéli, végső győzelmében (a világegyetem szintjén).

A tanulmány témái

1. Isten fogja támogatni és óvni népét a nagy küzdelem utolsó szakaszának legnehezebb megpróbáltatásai között.
2. A nagy küzdelem Isten (a) Sátán, (b) a gonosz és a bűn, valamint (c) a szenvedés és a halál feletti győzelmével ér véget. Ez a hármas diadal biztos, hiszen halála és feltámadása által Krisztus már kivívta számunkra a győzelmet.
3. Akkor vehetünk részt Isten diadalában, ha hit által elfogadjuk a győzelmet, és megengedjük a Szentléleknek, hogy beteljesítse azt bennünk.
4. Isten győzelme Jézus második eljövetelében, a millennium alatti ítéletben és a helyreállításban éri el a csúcspontját.

Magyarázat

A kegyelemidő (próbaidő) lezárulása

A kegyelemidő lezárulása sokakat megrémítő téma. A kegyelem ideje minden személy esetében külön-külön akkor ér véget, amikor meghal az illető, más szavakkal: mindenkinek addig van lehetősége válaszolni Isten kegyelmére, amíg él. Az ember Isten felfedezett kegyelméhez való viszonyulásának örök következményei vannak. Isten igazságos, és minden ember esetét az általa kapott világosság fényében ítéli meg, viszont az egyén válasza döntő fontosságú.

A hetednapí adventisták megértették a Szentírásból: azon túl, hogy halála pillanatában minden ember esetében véget ér a személyes kegyelemidő, lesz a történelemben egy olyan pillanat, amikor Isten kijelenti: lejárt az az idő, amikor az emberek elfogadhatták megbocsátó kegyelmét. Ez lesz az a pont, amelyen túl már senki sem nyerhet üdvösséget. A világon akkor a Jelenések könyvében rögzített kijelentés lesz érvényes: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is” (Jel 22:11). Az üdvösségük miatt aggódó keresztyének – adventisták is – gyakran teszik fel a következő kérdéseket: *Mi lesz, ha felkészületlenül ér a kegyelemidő vége? Mi történik, ha az üdvösség szempontjából nem leszek készen abban a pillanatban?*

Itt legkevesebb két dolgot kell pontosítanunk:

1. A kegyelemidő véget fog érni, valóságos esemény lesz. Az ördög ámtításai, intrikái, gonoszságai nem folytatódnak a végtelenségig. Eljön az idő, amikor a bűnnek, a szenvedésnek és a halálnak nem lesz többé hatalma. Ha örökké tartana, azt jelentené, hogy Isten nem a szeretet és az igazság Istene. De mivel az, Urunk véget fog vetni a gonosznak, örökre elapasztja a forrásait. Türelmesen várt, és minden lehetőséget megadott az embernek, hogy próbára tegye ígéreteit, megismerje Őt, és megtérjen hozzá, a kegyelem Urához. Mennyire szeretete volna Isten, hogy az egész emberiség elfogadja az evangéliumot, de sajnós el fog jónni az a pillanat, amikor ki fogja mondani: „Eddig és netovább!”
2. Isten nem vonja meg népétől a fenntartó kegyelem ajándékát, jóllehet a kegyelemidő lezárta a megtértenektől visszavonja irgalmát és megbocsátó kegyelmét. Nagyon fontos: a kegyelemidő vége nem jelenti azt, hogy elapadt, elfogyott Isten emberiség iránti szeretete és kegyelme. Ahogy a Biblia írja, Isten sosem szűnik meg a szeretet, a kegyelem és az igazság Istene lenni. Ezért a kegyelemidő lezárta után senki sem lesz többé, aki őszintén akarta volna megkapni Isten kegyelmét, és hittel vászolt volna irgalmára, és akinek Isten ezt mondja: „Sajnálom, de már késő! Szerettelek volna megmenteni, de véget ért a kegyelemidő!”

Azzal, hogy Isten lezárja a kegyelem idejét, igazolja a maga részéről, hogy minden ember meghozta a végső döntését az Ő kegyelmére és országára vonatkozóan. Az előttünk álló jövőben olyan történelmi körülmények lesznek, amelyek nyomására mindenkinek meg kell hoznia a végső döntést Isten vagy Sátán mellett. Ezt az örök következményekkel járó elhatározást az ember azonban nem egy pillanat impulzusa alatt hozza meg, hanem szabad választása és tudatos döntése alapján. Ahogy

Izrael és Júda elutasította Isten szövetségét és a Messiást, ugyanúgy lesznek majd, akik nem a Biblia Istenét választják. Egyetértenek Lucifer hazugságával, hogy ők istenek és halhatatlanok; az ilyeneknek még annak gondolata sem tetszik, hogy örökké Istennel élnek a mennyországban. Istent elszomorítják ezek az ellene irányuló döntések; szeretetével óvta őket, és minden szükséges bizonyítékot feltárt előttük, hogy üdvözüljenek, de tiszteletben fogja tartani végső döntésüket. Lesznek azonban olyanok is, akik elfogadják Isten kegyelmét, mert szeretik Őt, és örökké vele akarnak lenni.

Másfelől, a kegyelemidő vége nem jelenti, hogy attól a pillanattól kezdve a hűség maradványa Isten jelenléte, kegyelme és óvó igazsága nélkül marad. Krisztus megígérte, hogy velünk lesz „minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20). A Szentlélek ereje – amelyet azért kapunk, hogy végezhessünk a hangos kiáltást – nem vétetik el tőlünk. Isten egész népe – Ádámól és Ábeltől Ábrahámig és Mózesig, Dávidtól és Ézsaiástól Pál apostolig és a kegyelemidő lezárása előtt utolsóként elpecsételt keresztényekig – hit által, Krisztus igazsága és közbenjárása révén üdvözül. Az a gondolat tehát, hogy a vég idején egyes keresztények saját érdemeik és erejük által állnak meg, nem biblikus.

Az új ég és új föld a Biblia távlatában

A keresztények általában úgy beszélnek és énekelnek a mennyországról, mint a végső célállomás és az örök nyugalom helyéről. Mindig fenn kell tartanunk a biblikus értelmezést a mennyre vonatkozóan, ne engedjük, hogy elvarázsoljanak a pogány, filozofikus eszmék ebben a kérdésben! Számos, világról alkotott nézet – mint például a görög, a hindu vagy a buddhista filozófia – szerint a menny egy feltételezett, transzcendens, időtlen és tértelen szféra, amelybe csak testetlen lélek vagy szellem juthat. A görög filozófiában a mennybe jutó emberi elme megőrzi azonoságát és tudatát. A hinduizmusban, buddhizmusban és neoplatonizmusban a mennybe jutó emberi tudatnak bele kell olvadnia az egyetemes tudatba.

A klasszikus görög filozófiának a hagyományos kereszténységre gyakorolt befolyása következményeként napjaink keresztényeinek többsége hisz a lélek halhatatlanságában és a lelki, anyagtalan mennyországban. Nem tudatosul bennük, hogy ezek a filozófiai fogalmak kibékíthetetlen ellentmondásokat gerjesztenek a teológiában és az életben egyaránt. Egyrészt, amikor a halálról és a mennyről beszélnek, a hagyományos keresztény egyházak hívei a görög filozófia paradigmáiban gondolkodnak,

miszerint a halál pillanatában a halhatatlan lélek egy transzcendens, időtlen és tértelen szférába lép, legyen az a menny, vagy a pokol. Másrészt, ugyanazok a keresztények hisznek a test feltámadásának egyértelmű tanításában! *Mégsem fogják fel, hogy a lélek halhatatlansága és a test feltámadása egyszerűen összeegyeztethetetlen egymással, és nagyon sok következetlenséget generál.*

Ha a lelkünk halhatatlan, és a mennyben van Istennel, miért támadjon fel a testünk?! Ilyen körülmények között a test feltámadása azt feltételezné, hogy a lélek elhagyja a menny lelki dimenzióját, és újra belép az anyagi – időben és térben kiteljesedő – szférába. De még így is feltevődik a kérdés: *Ha csak a lélek halhatatlan, a test örök életre támad-e fel? A lélek mellett a test is halhatatlan lesz?*

Az emberi természetre és a feltámadásra vonatkozó bibliai tanítás kizárja ezeket a disszonanciákat és következetlenségeket. Elsősorban, a teljes emberi természetről szóló szentírási elv azt tanítja, hogy az ember nem halhatatlan lelket birtokló test, hanem összetett, élő, oszthatatlan, egységes lény. Visszajövelekor Jézus a teljes emberi lényt fogja feltámasztani. Másodsorban, az emberi természetről szóló bibliai tanítás elveti a görög dualizmust és annak koncepcióját, miszerint a menny isteni, transzcendens, időtlen és tértelen dimenzió.

A Biblia értelmében halálunk pillanatában lényünk nem oszlik két részre. Nem élünk tovább éteri lényekként, amelyek transzcendens állapotban, de teljesen tudatosan egy a teremtet világegyetemen túli dimenzióba vándorolnak. Amikor meghalunk, teljes lényünk megszűnik létezni. Visszajövelekor Krisztus teljes lényünket feltámasztja, és befogad valóságos, történelmi, idő- és térbeni kiterjedéssel rendelkező országába. Vele együtt utazunk Isten trónjáig, a mennyei szentélyig, a világegyetem központjába. Ez az utazás azonban valóságos térben és időben történik, sosem fogjuk átlépni a világegyetem tér-idő dimenzióját. Tulajdonképpen egyetlen teremtet lény sem lesz soha transzcendens, mivel egyedül Isten az, egyedül Isten létezik a teremtet világegyetemen kívül is. Ha valaki a transzcendenciára vágyik, azt jelenti, hogy olyan szeretne lenni, mint Isten.

A millennium alatti ítélet szintén történelmi – térben és időben: Isten trónja előtt, a mennyei szentélyben megvalósuló – esemény lesz. Isten mennyei szentélye ugyancsak a világegyetem központjában van. Az ítélet után visszatérünk a Földre. A Sátán és lázadói ellen hozott végrehajtó ítélet után Isten visszaállítja a Föld nevű bolygót eredeti, tökéletes állapotába. Az új Föld lesz az otthonunk, ott fogunk élni úgy, ahogy kezdet-

ben, a bűnbeesés előtt élt az ember: csodáljuk a virágok illatát, kertet gondozunk, tanulmányozzuk a természetet, oroszlánokkal játszunk, találkozzunk és beszélgetünk az angyalokkal és minden idők üdvözlőjeivel. És ami a legfontosabb: örülni fogunk az előjognak, hogy szemtől szemben lehetünk Istennel, és személyesen imádhathjuk Őt. A Föld és a világ-egyetem megbékél és újra harmonikus egységben lesz egymással, mint a bűneset előtt. Szabadon utazhatunk a világegyetemben. Nem a tér-, idő- és anyagi akadályok miatt nem utazhatunk most a mennybe, hanem a bűn miatt. Amikor a nagy küzdelem véget ér, és a bűn örökre el lesz pusztítva, az új Föld egyesül a mennyel, és beteljesedik a Biblia legértékesebb ígérete: „Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala” (Jel 21:1).

Alkalmazás

1. Vannak a gyülekezetekben olyan személyek, akik félnek az utolsó napok eseményeiről beszélni? Te is közéjük tartozol? Te és a gyülekezet hogyan közvetíthetnétek bibliai üzenetünket jó hírként az embereknek, nem pedig mint valami félelmetes, posztapokaliptikus hollywoodi film történetét? Másfelől pedig melyik a legjobb módszer realista módon bemutatni a nagy küzdelem sötétebb aspektusait, például a vallásos üldöztetés és a szorongatás idejét?
2. Polgártársaid hisznek-e Jézus visszajövetelében? Hogyan oszthatnád meg velük a reménységedet, hogy Krisztus hamarosan visszatér? Milyen részletekre helyeznéd a hangsúlyt?
3. Egyes keresztények vagy szekuláris világnézetű személyek szerint Krisztus második eljövetele csupán az egyén vagy a társadalom mély erkölcsi átalakulásának jelképe. Hogyan magyarázhatnád meg ezeknek az embereknek, hogy Krisztus eljövetele szó szerinti, látható és hallható esemény lesz?
4. Mit hisznek a kultúrkörökben élők a mennyről? Mi az, ami problematikus a mennyről alkotott képükben, miben tér el attól, amit a Szentírás tanít a mennyről? A mennyről szóló bibliai leírásból szerinted mi vonzaná különösképpen az embereket?

Zűrzavaros, elidegenedett világunkban a **Speranța TV (Reménység TV)** keresztény rálátást nyújt az időszerű témákra, és hangsúlyozza a társadalom valódi értékeit. Kedves hangvétellű, derűlátó műsorai által emberbaráti szeretettel áll azok mellé, akiknek szükségük van a reménységre, valamint azok mellé, akik már megtalálták és szeretnék másokkal is megosztani.

Meghívjuk önöket, kövessék a **Speranța TV** társadalmi, egészségügyi, oktató, kulturális és vallásos tematikájú adásait, fedezzék fel az *élet és az igazság* iránti szenvedélyüket.

Gazdagítsa életedet a Reménység!

A **SPERANȚA TV** elérhetőségei:

- ★ Az RDS-RCS hálózatban, digitális kábelen keresztül, az alapsomag része.
- ★ DigiTV-n és Focus Sat-on.
- ★ Az UPC-Astral Digital hálózatban.
- ★ Kábelen keresztül az ország minden megyéjében, több, mint 400 településen.
- ★ Szateliten keresztül: Thor 5, orbitális pozíció: 1 fok nyugat, frekvencia: 12187 Mhz, polarizálás: függőleges, symbol rate: 28000, FEC rate: 7/8.
- ★ Speranța TV 2.0 alkalmazás.
- ★ A világhálón: www.sperantatv.ro
- ★ Orange TV, szateliten és kábelen keresztül is.
- ★ IPTV Románia.

iOS platform

Android platform

REMÉNYSÉG
HANGJA RÁDIÓ

iOS platform

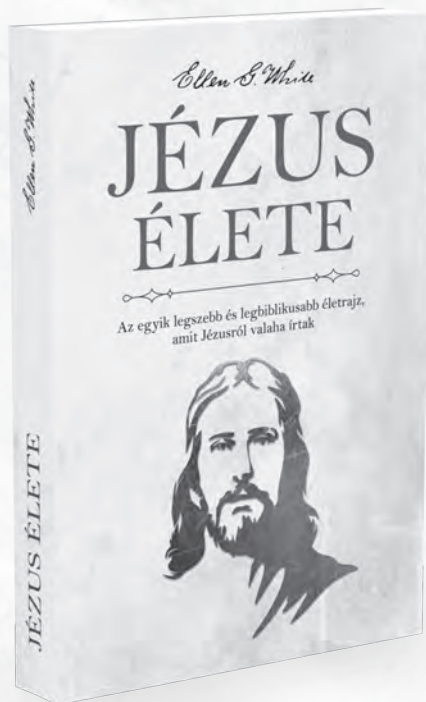
Android platform

A nagy küzdelem először 1888-ban jelent meg az Egyesült Államokban, a világ történelmét mint üdvtörténetet bemutató öt könyves sorozat utolsó köteteként. A mű lapjain kibontakozik a kereszténység történelme, a keresztények ádáz, évezredes küzdelme az isteni elvek és értékek megőrzésének távlatában. Ezek a bibliai eszmék és erkölcsi, lelki bizonyosságok az első keresztények örökségeként máig fennmaradtak. A könyv első része az Isten és Sátán közti egyetemes konfliktus arányait tárja fel az olvasók előtt, a kötet második része pedig a jelenre és a közeljövőre – a történelem záró jeleneteire és Krisztus visszajövetelére – vonatkozó lényeges részletekre irányítja a figyelmet.

Ellen G. White (1827–1915) munkásságát kortársai és a jelenkor olvasótársadalma is kitüntetett értékelésben részesíti. Könyvei számos témát érintenek, a keresztény lelkiségtől és a bibliamagyarázatoktól a nevelés, életmód, táplálkozás, emberi kapcsolatok kérdéséig, és nem utolsósorban a próféciamagyarázatokig.

Az Ószövetség utolsó és legnagyobb prófétája, Keresztelő János, a ná-záreti ácsot „Isten Báránya”-ként mutatta be az embereknek, aki elveszi a világ bűneit. Isten Fia előtt a próféta egyre kisebbnek érezte magát. Heródes börtönéből, a csüggedés óráiban János a következő kérdést intézte Krisztushoz: „Te vagy Az, Aki eljövendő, vagy mást várunk?” Krisztus nem adott közvetlen választ, hanem arra a munkára mutatott, amit az emberek között végzett: „Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok: a vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangélium hirdettetik.”

Gyógyulás, beteljesülés, reménység, új életcélok: mindebben részünk lehet, ha Megváltónk példáját szemlélve olyan életre vágyunk és törek-szünk, Isten segítségével, mint a Jézus élete.

ÁPRILIS

1. H. Máté 9:22
2. K. 2Mózes 16:4
3. Sz. Ézsaiás 35:10
4. Cs. Zsoltár 103:2
5. P. Jób 5:8
nny. MS 19:56, SM 20:04, AR 20:07
- 6. Sz. Lukács 10:27-28**
nny. MS 19:57, SM 20:06, AR 20:08
7. V. 3János 14
8. H. 1Mózes 22:14
9. K. Lukács 7:22
10. Sz. Zsoltár 100:1-2
11. Cs. Zsoltár 143:8
12. P. Márk 10:45
nny. MS 20:05, SM 20:14, AR 20:16
- 13. Sz. Máté 4:4**
nny. MS 20:07, SM 20:16, AR 20:18
14. V. 1János 4:11
15. H. Zsoltár 1:1
16. K. Jeremiás 12:5
17. Sz. Zsoltár 28:7
18. Cs. Filippi 3:19
19. P. Példabeszédek 2:7
nny. MS 20:15, SM 20:24, AR 20:26
- 20. Sz. Ézsaiás 26:4**
nny. MS 20:16, SM 20:26, AR 20:27
21. V. Példabeszédek 15:17
22. H. Filippi 4:4
23. K. 2Timóteus 4:6-7
24. Sz. Jeremiás 17:14
25. Cs. 2Péter 1:5-6
26. P. Máté 5:44
nny. MS 20:24, SM 20:34, AR 20:35
- 27. Sz. Példabeszédek 3:3**
nny. MS 20:26, SM 20:35, AR 20:36
28. V. 1Mózes 27:28
29. H. János 15:14
30. K. János 14:21

MÁJUS

1. Sz. Zsoltár 91:14-15
2. Cs. 2Korinthus 4:16
3. P. Példabeszédek 25:11
nny. MS 20:34, SM 20:44, AR 20:44
- 4. Sz. 2Mózes 20:8-10**
nny. MS 20:35, SM 20:45, AR 20:46
5. V. Zsoltár 84:5
6. H. 1Timóteus 4:15
7. K. Lukács 12:23
8. Sz. Zsoltár 64:11
9. Cs. Máté 6:25
10. P. Zsoltár 68:20
nny. MS 20:43, SM 20:53, AR 20:53
- 11. Sz. Zsoltár 22:26**
nny. MS 20:44, SM 20:55, AR 20:55
12. V. Róma 8:1
13. H. Zsoltár 8:4-5
14. K. Zsoltár 55:23
15. Sz. Jakab 1:5
16. Cs. Példabeszédek 23:1-2
17. P. 2Mózes 33:11
nny. MS 20:51, SM 21:02, AR 21:02
- 18. Sz. Efézus 4:15**
nny. MS 20:52, SM 21:04, AR 21:03
19. V. Zsoltár 103:3
20. H. Zsoltár 27:14
21. K. Példabeszédek 18:21
22. Sz. Zsoltár 15:1-2
23. Cs. Ézsaiás 58:6
24. P. Lukács 15:7
nny. MS 20:59, SM 21:11, AR 21:10
- 25. Sz. Jeremiás 31:3**
nny. MS 21:00, SM 21:12, AR 21:11
26. V. Kolossé 3:23-24
27. H. Példabeszédek 25:16
28. K. Példabeszédek 3:7-8
29. Sz. Ézsaiás 42:6
30. Cs. Példabeszédek 22:6
31. P. 2Korinthus 5:17
nny. MS 21:06, SM 21:18, AR 21:17

JÚNIUS

- 1. Sz. Zsoltár 16:8-9**
nny. MS 21:07, SM 21:19, AR 21:17
2. V. Márk 1:35
3. H. Prédikátor 9:10
4. K. Máté 6:11
5. Sz. Példabeszédek 11:25
6. Cs. Filippi 4:8
7. P. Zsoltár 42:2
nny. MS 21:12, SM 21:24, AR 21:22
- 8. Sz. Máté 4:23**
nny. MS 21:12, SM 21:25, AR 21:23
9. V. Ézsaiás 12:2
10. H. Zsoltár 130:6
11. K. 2Királyok 20:5
12. Sz. 2Thesszalónika 3:3
13. Cs. Ézsaiás 58:8
14. P. Róma 12:15
nny. MS 21:16, SM 21:28, AR 21:26
- 15. Sz. János 15:11**
nny. MS 21:16, SM 21:29, AR 21:27
16. V. 1Timóteus 4:8
17. H. János 1:4
18. K. Példabeszédek 22:1
19. Sz. Róma 8:28
20. Cs. Kolossé 3:12
21. P. Példabeszédek 6:6
nny. MS 21:18, SM 21:30, AR 21:28
- 22. Sz. Ézsaiás 12:1-2**
nny. MS 21:18, SM 21:31, AR 21:29
23. V. Zsoltár 40:17
24. H. Máté 5:6
25. K. 1Thesszalónika 5:25
26. Sz. 2Korinthus 5:21
27. Cs. 2Thesszalónika 1:11
28. P. Zsoltár 25:5
nny. MS 21:18, SM 21:31, AR 21:29
- 29. Sz. Példabeszédek 1:33**
nny. MS 21:18, SM 21:30, AR 21:29
30. V. Róma 15:1